ARME PENTRU KHARTOUM

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Arme pentru Khartoum

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-8070-41-4.

Malko Productions – Paris,
Des armes pour Khartoum
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA 2000.

Gérard de Villiers

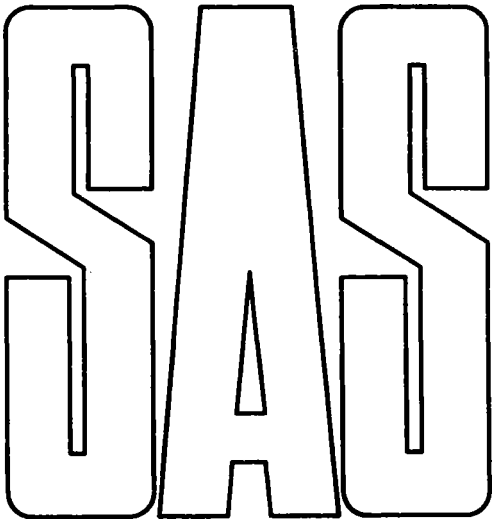

Arme pentru Khartoum

În româneşte de:
Mihaela Stoicescu.

2000

În amintirea comandantului
Pierre Gallopin, mort pentru patrie.

Capitolul I.

Ted Brady contempla soarele care cobora încet peste crestele îndepărtate şi violete ale deşertului Djebel Marra. Astrul ceresc se întuneca încet către vest, stingându-şi uşor razele toride.

Bărbatul încerca să nu se gândească la nimic, dar groaza îi crispa stomacul, făcându-l să uite aproape complet de setea teribilă ce îi transformase limba într-un burete uscat şi buzele în pergament. Nu i se dădea de băut decât de două ori pe zi, cu toate că între orele unsprezece şi cincisprezece temperatura depăşea adesea 40°, deshidratându-i complet pe cei expuşi. Era legat mai rău ca un animal şi ţinut în afara taberei, cu mâinile prinse de un ţăruş, acum destul de anchilozate pentru a-i provoca dureri la orice mişcare. Când închidea ochii, cercuri roşii dansau sub pleoape.

Brusc, îi reveni în minte o frază citită cândva: *„Nimeni nu poate privi direct în faţă nici soarele, nici moartea”.*

Locul de tortură se afla lângă ţarcul cămilelor, la mică distanţă de corturile şi maşinile tip Land-Rover, ascunse sub câteva tufişuri. Acest lagăr se găsea în centrul deşertului Kordofan, la jumătatea drumului dintre Khartoum şi El Fasher, într-o vale uscată, la nord de cărările străbătute de caravane. Niciodată aviaţia militară sudaneză nu avusese destul combustibil pentru a patrula până în acest colţ retras de lume. De fapt, un observator aerian nu ar fi văzut decât o tabără cu câteva vehicule, nişte cămile şi vreo cincizeci de oameni ce puteau aparţine unui trib nomad din Darfour.

Nemişcaţi, asemănători unor insecte, ghemuiţi în faţa corturilor şi privind în gol, războinicii cu turbane şi ţinută paramilitară bej se confundau cu nisipul plin de scoici. Ei alcătuiau o imagine a răbdării infinite, caracteristică oamenilor din deşert.

După arşiţa din timpul zilei, începea să se instaleze o răcoare plăcută. Ted Brady număra secundele. I se dădea de băut de-abia după cea de-a patra rugăciune, a

Maghrebului. Americanul, cu ochii închişi, încerca să se aline, căutând ceva reconfortant. Dar oraşul Khartoum care era urât, plat, prăfuit, ridicat în plin deşert la confluenţa Nilului Alb cu Nilul Albastru, fără străzi asfaltate şi fără restaurante, i se părea deja un vis de neatins. De trei zile stătea legat de ţăruş şi era hrănit doar cu cereale şi câteva banane. Faptul că-şi făcea nevoile pe el, nu-i impresiona pe arabi, insensibili la suferinţele lui.

La un moment dat, la urechi îi ajunse un zgomot asemănător cu cel al unui motor. Dacă ar fi fost al unui camion se putea considera salvat... Dar nu distinse decât un Land-Rover cenuşiu, din care coborî un bărbat pe care americanul îl recunoscu imediat după forma capului şi părul creţ. Era şeful! Înţelese că nu va mai veni nici un camion şi câteva lacrimi ţâşniră din ochii lui umflaţi şi roşii.

După câteva minute de toropeală, auzi paşi care se apropiau şi-l văzu pe Habib Kotto, omul care îl răpise. Elegant, cu mâinile îngrijite, cu o piele negricioasă, avea trăsăturile fine ale arabilor din nordul Ciadului.

— Prietenii dumneavoastră nu au venit la întâlnire, spuse acesta în engleză.

Ted Brady închise iar ochii şi murmură:

— Sete... mi-e sete...

Habib Kotto se făcu a nu auzi şi repetă:

— N-a venit nimeni, iar termenul expiră azi!

Ted Brady făcu un efort supraomenesc pentru a-şi ţine ochii deschişi. Îi venea să urle datorită neputinţei şi să strige că nu era vina lui. Dar nu putu decât să repete:

— Sete... sete...

Interlocutorului său nu părea să-i pese şi adăugă:

— Dacă au crezut că glumesc, s-au înşelat! Am nevoie de aceste arme şi le voi obţine cu orice preţ!

Capul lui Ted Brady căzu în piept, înţelegând că soarta îi era pecetluită. Liniştit, Kotto se îndreptă spre corturi. După câteva clipe, unul din oamenii săi se apropie de prizonier cu o gamelă de cereale şi o tărtăcuţă cu apă, dezlegându-i mâinile. Ted Brady lăsă gamela în echilibru pe genunchi, forţându-se să-şi înmoaie buzele în apă, savurând din plin această plăcere. În afara apei răcoroase, nimic nu mai

conta.

Ar fi putut bea litri întregi, numai ca să-şi aline uscăciunea gurii. Din păcate, nu i se dădea decât o jumătate de litru pe care-l bău încet, silindu-se să şi mănânce câte ceva. După ce termină, paznicul îl legă la loc. Din fericire, cu ajutorul frigului şi oboselii, căzu într-o toropeală binefăcătoare.

*

* *

Căldura ce o simţea pe spate îl trezi. Era ora şapte dimineaţa şi mângâierea soarelui devenise deja arzătoare. Fiecare muşchi îl durea, iar ţinuta sa, iniţial elegantă, nu mai avea culoare.

El, fercheşul şef al Departamentului C.I.A. din Khartoum, răsfăţatul nevestelor diplomaţilor, nu mai era decât o zdreanţă zbârcită, uscată de vântul şi soarele deşertului.

Printre ochii întredeschişi îi zări pe oamenii lui Habib Kotto demontând corturile. Bătăile inimii i se accelerară, gândindu-se că, în sfârşit, vor pleca din acel loc nenorocit. Un soldat se apropie de cămile şi începu să le dezlege, cu excepţia uneia, pe care o lăsă legată de un ţăruş, exact ca şi pe el. Torturat din nou de sete, privea pregătirile de plecare, sfâşiat între spaimă şi curiozitate. Îşi blestema uşurinţa cu care tratase un african, jurându-şi că niciodată nu va mai avea încredere în acest gen de oameni, datorită cărora acum devenise un simplu ostatic…

Pe sub pleoapele umflate, văzu trei oameni apropiindu-se: Habib Kotto purtând un Kalaşnikov la bandulieră, căpitanul Sodira, un negru înalt şi sumbru şi Fouad, „comisarul politic”, a ceea ce Kotto numea pompos „Comandamentul Central al Forţelor de Eliberare a Ciadului”.

Cei trei se opriră lângă ţăruşul de care era legat Ted Brady şi, cu o voce solemnă, Kotto anunţă:

— Ultimatumul C.C.F.E.C. a expirat ieri. Şefii dumneavoastră au greşit că nu ne-au luat în serios, deci am hotărât să vă executăm, dat fiind că aceştia nu şi-au respectat angajamentul.

Cuvintele pătrunseră cu dificultate în creierul

americanului. Suferea prea tare şi nu avu nici măcar puterea să protesteze.

Negrul înalt se apropie cu cămila izolată şi o legă de ţăruşul lui Ted Brady. Tăie legăturile americanului de la mâini şi, împreună cu comisarul politic, îl târâră sub cămilă. Cu ajutorul unor sfori, ei începură să-i lege braţele de picioarele din spate ale animalului, punându-l pe prizonier chiar sub burta acestuia, cu faţa spre coada cămilei. Gâtuit de spaimă, Brady nu avea nici puterea de a se zbate. Furioasă, cămila se agita. Calm, Habib Kotto tăie cu un pumnal pântecul prizonierului, care fu străbătut de o durere fulgerătoare. Ted, cu figura deformată de suferinţă, privea sângele care i se scurgea din rană, înghiţit imediat de nisipul de sub el. Vag, îi zări pe cei trei depărtându-se. Încercă să-şi mişte braţele pentru a împiedica intestinele să-i iasă din abdomen, dar era prea slăbit şi prea bine legat…

Deodată, un lichid călduţ şi urât mirositor îl inundă; cămila urina pe el, pe faţa lui şi apoi lichidul ajunse în rana deschisă. Simţi o durere ca şi cum ar fi fost ars cu fierul roşu, dar urletul lui rămase fără ecou.

Auzi vag zgomote de motor şi reuşi să mai zărească tabăra ce se îndepărta cu întreg convoiul, lăsându-l practic să moară cu încetul, în plin deşert.

Cămila îşi continuă şi restul nevoilor, care aterizară direct în capul lui Brady, murdărindu-l cu un strat greţos şi gălbui. Strigătul de neputinţă al omului se pierdu în deşert…

Capitolul II.

Elliot Wing tresări auzind sunetul ascuţit al micului deşteptător Seiko, reglat pentru ora şapte. Deschise ochii, apoi îi închise, incapabil să se trezească. Noaptea fusese din nou un adevărat iad. Electricitatea fusese iar întreruptă. Forţat de situaţie, branşase grupul electrogen pentru a repune în funcţiune aerul condiţionat. Din păcate, aparatul era vechi şi făcea un vacarm asemănător cu al unui Boeing la decolare. Nici măcar antifoanele nu-l ajutaseră să închidă ochii. Până şi soţia sa, Helen, cu toate că avea un somn adânc, se zvârcolise toată noaptea.

Privindu-şi soţia, Elliot Wing îi contempla cu tandreţe fesele dezgolite şi părul lung, castaniu. Erau căsătoriţi doar de patru luni, iar el o admira pe Helen pentru modul în care se adaptase la viaţa ciudată din Khartoum.

O mângâie uşor şi femeia se lipi imediat de el, fremătându-i în braţe. Gura ei îi sărută gâtul şi limba începu să i se plimbe încet pe piept. Helen se prefăcea că doarme, dar micul ei balet impertinent continua, trezind dorinţe în trupul obosit de muncă şi de nesomn al lui Elliot. Capul femeii alunecă în jos, până ce gura găsi, cu un gest natural, ceea ce venise să caute.

Elliot Wing îşi încorda pântecul, încă neobişnuit cu delicioasa îndrăzneală a tinerei sale soţii, dar pândind ceea ce avea să i se întâmple. Gura femeii rămase mai întâi imobilă în jurul sexului, apoi limba începu să prindă viaţă. Bărbatul simţi degetele tinerei sale soţii mângâindu-i membrul, strângându-se apoi în jurul acestuia.

Într-o seară, după ce băuse, Helen îi mărturisise că învăţase toate aceste mici trucuri dintr-un manual de educaţie sexuală oferit chiar de mama ei.

Tânăra femeie nu deschisese încă ochii. Mângâierea devenea mai fermă şi mai rapidă. Respiraţia lui Elliot îşi schimbase ritmul. Ezita. Să juiseze în gura soţiei, sau să o posede? Limba ei îşi continua jocul, îmbiindu-l să se decidă. Deodată, Helen îl înghiţi cu totul, atât de adânc, încât

buzele îi atinseră pântecul. Brusc, bărbatul o cuprinse de umeri, o aruncă cu violenţă pe spate, se năpusti peste ea şi, desfăcându-i pulpele, se afundă cu totul. Ca întotdeauna, era extrem de caldă şi primitoare, încât lui îi venea să urle de excitare. Simţindu-se pătrunsă atât de adânc, femeia scoase un geamăt de plăcere şi mâinile i se agăţară de spătarul patului. Elliot îşi trecu o mână pe sub şoldurile ei şi o posedă cu toată forţa de care era capabil.

La fiecare mişcare, Helen gemea din ce în ce mai tare. Deodată, scoase un ţipăt şi şoldurile i se ridicară în momentul în care şi Elliot se elibera, transpirat, dar pe deplin satisfăcut.

— Îmi place când mă iei aşa, şopti ea. Am senzaţia că mă violezi.

Tânărul american râse fericit.

— Şi mie îmi place!

O prinse de talie şi începură o joacă, rostogolindu-se unul peste celălalt. Contactul acesta reînvie, puţin câte puţin, poftele bărbatului. Uitând de ceas. O posedă din nou. Încolăcindu-şi braţele în jurul spatelui musculos al soţului ei, Helen şopti:

— Mai încet, *darling,* te rog, mai încet…

El se supuse, micşorând ritmul pătrunderilor. Progresiv, femeia se înviora, mişcându-se în valuri lente dar senzuale. Când se simţea la limita plăcerii se oprea brusc, cu unghiile înfipte în spatele soţului, până ce şi acesta se abţinea. Se jucară astfel mult timp, până ce juisară amândoi, gemând de plăcere. Din păcate, deşteptătorul indica ora 8.30.

— Dumnezeule! exclamă Elliot, sărind din pat. Trebuie să plec la birou.

— E minunat aici, murmură Helen. Nu ne poate deranja nimeni cu telefonul…

Din acest punct de vedere, nu exista nici un risc. Elliot Wing, şef adjunct al Departamentului CI.A. din Khartoum, nu reuşise niciodată să obţină o linie telefonică. Şobolanii roseseră cablul ce deservea cartierul rezidenţial, loc în care se găsea şi vila.

Când americanul ieşi de sub duş, Helen întrebă:

— Ce faci azi?

— Ca de obicei. Mă duc la Ambasadă. Dar tu?

— Voi merge să mă bronzez la Club, apoi vin acasă şi mă uit la un film.

Pentru a o ajuta să suporte zilele lungi de inactivitate, Elliot cumpărase un video Akai, ce devenise curând cel mai important obiect din vilă.

Între timp, cineva bătu discret la uşă şi se auzi vocea lui Hissein, servitorul casei:

— Mister George vă aşteaptă în hol.

George era „contactul" lui Elliot. Surprins şi intrigat, americanul coborî imediat. „Musafirul" părea extrem de agitat.

— Sir, spuse el, s-a depus acest plic la Ambasadă şi vă este adresat. Mi s-a spus că e urgent.

Wing privi plicul care avea antetul Comandamentului Central al Forţelor de Eliberare din Ciad, îl deschise şi citi cu voce tare:

„Habib Kotto, preşedintele C.C.F.E.C., a hotărât să-l elibereze pe Ted Brady. Prizonierul se află în valea El Milk".

— Slavă Domnului, oftă copleşit de bucurie, după ce citi. Mergem imediat să-l căutăm. Ne trebuie un elicopter pentru că sunt peste trei sute de mile de parcurs până acolo.

— Şi combustibil, adăugă George.

La Khartoum, orice formă de combustibil era raţionalizată, din care cauză majoritatea zborurilor companiei aeriene sudaneze erau anulate.

— George, descurcaţi-vă! Ne întâlnim la Ambasadă, ordonă Elliot.

Era, cu siguranţă, o zi norocoasă! În sfârşit, şeful său, Ted Brady fusese eliberat, iar el făcuse amor de două ori cu Helen.

*

* *

Eliot Wing scruta deşertul din elicopter. Fusese nevoit să ofere o sută de galoane de esenţă pentru a face plinul aparatului. Din fericire, avea rezerva sa „strategică" adusă cu camionul de la Port Sudan, graţie prietenilor săi din Chevron, care lucrau la o companie ce efectua forări în acea regiune.

Cu ajutorul lui George, decolaseră spre prânz, în plină zăpuşeală, dar le mai rămăseseră două ore de lumină, iar un om pierdut în deşert nu putea fi observat pe întuneric. Wing nu înţelegea de ce răpitorii lui Brady îl abandonaseră atât de departe de oraş, complicându-i astfel plăcuta misiune a regăsirii şefului său. După două săptămâni în această pustietate arzătoare, Ted trebuia să fi fost într-o stare îngrozitoare. Elliot nici nu îndrăznea sa se gândească la ce avea să descopere. Luase totuşi cu el o trusă medicală, plasmă şi morfină deoarece în elicopterul Bell nu fusese loc şi pentru un doctor.

Împreună cu el, plecaseră în deşert George şi colonelul Ismail Hadj Torit, şeful Serviciului Extern de Securitate din Sudan, care insistase să participe la căutare, fapt ce facilitase unele formalităţi. Semănând mai mult cu un mic funcţionar decât cu un călău, avea totuşi la activ două sau trei masacre.

Elicopterul zbura foarte jos. Din fericire, solul era destul de plat. Se apropiau de zona indicată în mesaj şi pilotul îşi începuse deja coborârea. Deodată, americanul zări un boschet şi resturile unei tabere, plus o cămilă părăsită. Auzind zgomotul avionului care ateriza, animalul scoase un behăit.

— Cineva este legat sub burta cămilei, ţipă Wing, iar groaza îi tăie respiraţia.

Înlemnit de oroare, nu-şi putea dezlipi ochii de la ceea ce rămăsese sub animal: trupul şi faţa lui Ted Brady erau acoperite de excremente, peste abdomenul deschis roiau muşte şi un vierme lung, alb, tocmai ieşea din gura mortului. Mirosul era insuportabil, amestec de cadavru în putrefacţie şi dejecţii.

Fără a se putea reţine, Elliot Wing începu să vomite, întorcând spatele abominabilului spectacol. Mai scuipa încă, atunci când se apropia de el colonelul Torit. Fără un cuvânt, sudanezul scoase un cuţit şi tăie legăturile care imobilizau cadavrul, târându-l la câţiva metri, cu roiul de muşte care nu-l părăsea. Elliot îşi dori, pentru o clipă, să se afle faţă-n faţă cu responsabilii acestei orori şi să-i împuşte pe toţi. Simţea o ură viscerală, aproape primitivă.

— Aţi văzut? îngână el.

Jenat, colonelul îşi netezi mustaţa.

— Da! Nu e bine ce-au făcut…

Tânărul ofiţer îşi şterse lacrimile amestecate cu sudoare.

— Nu cred că sunt departe de aici! explodă el. Să-i ajungem!

Ofiţerul sudanez arboră un aer plictisit.

— Nu mai avem combustibil decât până la Khartoum. În plus, nu ştim în ce direcţie au luat-o şi nici de cât timp au plecat. Ar putea fi destul de departe…

Americanul realiză inutilitatea propunerii sale şi, brusc, îi veni o idee: să se întoarcă la Khartoum şi să expedieze o telegramă spre Langley. Acum aflase pe viu că Ciadul nu glumea şi că se înşelase asupra lui Habib Kotto.

*

* *

Elliot Wing se întorcea spre casă după ce trimisese vestea asasinatului. Dat fiind că legătura radio nu funcţiona, fusese nevoit să anunţe ştirea prin intermediul Departamentului de Stat, fapt ce contravenea regulilor securităţii. Ştia însă că birocraţii din Langley nu puseseră niciodată piciorul în Khartoum.

Se afla încă sub şocul oribilei descoperiri, când simţi parcă o lovitură primită direct în piept: în faţa vilei parcase o maşină albastră a poliţiei sudaneze. Sări din Land-Rover ca un nebun şi, traversând rapid grădina, îl văzu pe Hissein vizibil agitat, discutând cu doi poliţişti. La apariţia lui, băiatul îl întâmpină, explicându-i:

— Şefu’! Au răpit-o pe stăpână!

— Ce înseamnă asta? strigă Wing, a cărui inimă bătea precum o tobă.

— Stăpâna tocmai se întorcea de la Club, când a sosit o maşină la fel ca a dumneavoastră. Trei persoane au coborât şi au intrat. Când am ajuns şi eu, am mai văzut doar cum o târau prin grădină. Am sărit s-o ajut, dar un negru înalt m-a lovit aici.…

Băiatul avea o rană urâtă în jurul tâmplei, rană pe care Elliot parcă nici nu o vedea.

— Şi pe urmă? încercă americanul să afle.

— Pe urmă au urcat-o cu forţa în maşină şi au plecat, termină servitorul, umil. Eu am telefonat la poliţie…

Wing simţea că raţiunea îl părăseşte. Aceşti mizerabili prinseseră doi iepuri dintr-o dată!

În timp ce-l trimiteau să caute cadavrul lui Ted Brady, o răpeau pe iubita lui soţie. Groaza îi golea creierul, cu toate că îşi dădea seama că acum el era şeful CI.A., deci cel care trebuia să ia decizii.

Poliţiştii sudanezi nu înţelegeau prea bine ce se întâmplase şi îl priveau complet depăşiţi de situaţie. Elliot ştia că singurul ajutor putea veni de la colonelul Torit, aşa că le spuse poliţiştilor:

— Vă mulţumesc că aţi venit. Voi vorbi cu cineva de la Securitatea Statului.

Încântaţi, poliţiştii plecară imediat, iar americanul se aruncă în Land-Rover, dându-şi seama că trebuie să alerteze mai multe persoane. Ajuns la Ambasadă, sergentul de gardă îi întinse un mesaj.

— Este pentru dumneavoastră, Sir.

Elliot Wing deschise plicul şi citi mesajul bătut la maşină:

„Comandamentul Central al Forţelor pentru Eliberarea Ciadului dă un al doilea avertisment! Prelungim cu cincisprezece zile timpul pentru livrarea materialului promis! În caz contrar, vom executa şi pe cel de-al doilea ostatici”

Americanul simţi că leşină şi se lăsă pe canapeaua din sala de aşteptare. Sergentul se repezi să îl ajute.

— Sir, ce-aţi păţit? Sunteţi bolnav?

— Nu… Cei care l-au asasinat pe Brady au răpit-o pe soţia mea, răspunse şoptit.

După ce mai zăbovi preţ de câteva minute în compania sergentului care înjura, îşi reveni, gândindu-se că trebuie să o salveze pe frumoasa şi iubita Helen.

Urcă în fugă cele patru etaje până în biroul său şi începu să scrie o telegramă destinată Direcţiei Africa, CI.A., Langley, tot via Departamentul de Stat. Conţinutul ei era:

„Urmare asasinării lui Ted Brady, Habib Kotto a luat un al doilea ostatic, în persoana doamnei Helen Wing, soţia primului secretar. Atentatorul ameninţă că o va executa în

două săptămâni, dacă nu-i sunt satisfăcute cererile. Solicit de urgenţă instrucţiuni.”

Capitolul III.

Prinţul Malko Linge privi de două ori placa de aramă pusă pe zid, care indica Ambasada Americană. Era de necrezut! Fiind agent secret de multă vreme, mai văzuse câte ceva vrednic de milă, dar niciodată aşa o mizerie.

Imobilul se afla pe artera cea mai comercială din centrul capitalei Sudanului, Khartoum, între hotelul *Excelsior şi* un magazin în care se vindeau papuci, în faţa clădirii, doi poliţişti îşi făceau siesta, instalaţi într-o rablă de maşină.

Erau 45° la umbră, iar el nu era prea obişnuit cu o asemenea căldură. Trecu prin faţa unicului soldat sudanez care păzea Ambasada, înarmat cu un Kalaşnikov. Intrând, văzu că uşa unuia din cele două ascensoare era sudată şi că celălalt lift era defect. Scara pe care urcă, vopsită în verde, evoca prin murdărie un hotel de tranzit. Ajuns la etajul al patrulea, escaladă câteva găleţi, o măturăşi o grămadă de cârpe murdare. Sună apoi la o uşă blindată şi, după ce mecanismul se puse în funcţiune, dădu de o altă scară, pe care urcă până la etajul al şaptelea, cel care adăpostea înalţii funcţionari ai Ambasadei.

Câteva rable de aer condiţionat luptau în zadar cu căldura toridă. Un tânăr brunet, cu o figură inteligentă şi o alură sportivă, se afla în hol. Venind spre Malko, se prezentă:

— Elliot Wing. Vă aşteptam. Vă rog să poftiţi în biroul meu.

Încăperea minusculă era plină până la refuz cu dosare. Agentul remarcă cearcănele negre din jurul ochilor tânărului, ce nu părea a avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. Trăsăturile îi erau crispate şi întreaga fiinţă degaja nervozitate. La trecerea prin Viena, Malko aflase cazul acestuia şi, ca atare, îl întrebă:

— Nimic nou?

Elliot Wing clătină capul, în semn de negaţie.

— Nimic! Vă aşteptam pentru a putea acţiona, întinzându-i un dosar plin cu telexuri, continuă:

— Aici sunt ultimele ştiri sosite de la Langley. Citiţi-le. În plus, vă rog să mă scuzaţi că nu am venit la aeroport pentru a vă întâmpina, dar mi s-a stricat maşina.

Malko se apucă să răsfoiască dosarul când, brusc, se întrerupse lumina.

— Se întâmplă des, spuse Wing. Gândiţi-vă însă că nu a venit vara... Temperaturile depăşesc atunci 50°! Când se întrerupe curentul electric, adio frigider, adio aparat de aer condiţionat... Fiecare are un grup electrogen, dar acesta face un zgomot infernal, încât nu poţi închide ochii toată noaptea. Ca să nu mai spun că vremea toridă durează circa trei luni...

— Sper ca atunci să nu mă mai aflu la Khartoum, spuse Malko.

— Nici eu, zise americanul. Dar mai întâi trebuie să o găsesc pe Helen..

O secretară grasă, negricioasă ca o măslină intră în birou şi se instala în faţa maşinii de scris. Elliot Wing îi ordonă sec:

— Leila, duceţi-vă jos, la centrală.

Femeia se conformă, aruncându-i o privire întunecată.

— Boarfa asta mă spionează în continuu. Sunt sigur că lucrează pentru două sau trei Servicii...

— De ce nu scăpaţi de ea?

— Imposibil! I-a procurat ambasadorului câteva prietene de-ale ei şi de atunci omul îi este recunoscător...

Un înger trecu, ţinând un viespar între aripi...

— De ce a fost răpită soţia dumneavoastră? întrebă Malko.

— E o poveste lungă, veni răspunsul. De câteva luni, Compania a descoperit că între Atlantic şi oceanul Indian exista un loc în care „Ivanii[1]" vroiau să se instaleze ca la ei acasă. Atunci l-au adus pe Ted Brady care a început investigaţiile, căutând să-şi apropie oamenii de aici, ocazie cu care a dat şi peste Habib Kotto. Acesta din urmă, refugiat din Ciad, era bine văzut de sudanezi, mai ales

[1] Sovieticii (n.a.).

pentru că îi ura pe. Libieni. Când Ted a lăsat să se înţeleagă că le-ar putea procura Kalaşnikovuri contra petrodolari a fost un delir, ca o idilă între un bogătaş bătrân şi o servitoare tânără. Kotto îşi făcea deja planuri de recucerire a Ciadului dar, aflând acest lucru, directorul Companiei a sărit ca ars... Din acest moment a început apocalipsa.

— Ted Brady s-a înşelat? întrebă agentul.

— Total! Langley a continuat să răspundă cu *nu, nu, nu şi nu!* Încă de luna trecută presimţeam că se va termina prost. Ted continua să se vadă regulat cu Habib, încercând să-l ducă cu vorba... într-o zi, a fost invitat să asiste la o paradă a armatei Forţelor de Eliberare a Ciadului. A acceptat, crezând că va mai îndulci situaţia. Doar că din acea zi, Ted nu a mai apărut şi în ziua următoare am primit eu un mesaj prin care eram anunţat că, dacă nu livrez armele promise, şeful meu va fi executat. Vă daţi seama în ce situaţie mă găseam?

— Îmi dau seama. N-aţi încercat să trataţi cu sudanezii? Mi se pare că Numeiry s-a apropiat de americani...

Elliot Wing zâmbi trist.

— Bineînţeles! Şi-a tratat acolo hipertensiunea... în plus, ştiam că are o teamă teribilă de libieni, numai că în Darfour deţine câteva triburi prolibiene şi nu dorea să ofere Ciadului un pretext nefavorabil lui.

— Atunci, cum aţi procedat?

— L-am alertat imediat pe colonelul Torit, şeful Securităţii locale, rugându-l să-l ajute pe Ted, dar nepomenindu-i nimic despre aranjamentul cu arme. Mi-a promis că-l va căuta pe Brady, dar că deşertul e mare şi nu prea are combustibil...

— Asta înseamnă că aveau idee despre trocul cu arme?

— Mă faceţi să râd, răspunse Elliot Wing. Sudanezii sunt leneşi, dar nu sunt proşti. În plus, au spioni peste tot. Nu uitaţi că încă din 1970 au fost instruiţi de K.G.B.

— Deci, colonelul Torit n-a făcut nimic, concluziona Malko, ştergându-şi sudoarea.

Elliot Wing scoase o sticlă de whisky şi trase o duşcă, în pofida căldurii din birou.

— Scuzaţi-mă, dar simt cum mă lasă nervii... Timp de două săptămâni m-am bătut cu cei din Langley, explicându-

le că era în joc viaţa unui om. În plus, nu puteam afla unde era ţinut ca ostatic. Washington-ul m-a refuzat cu obstinaţie!

— De ce?

— Au spus că dacă ar ceda în faţa lui Kotto, vor fi obligaţi apoi să facă acelaşi lucru şi pentru Angola sau Afganistan. Mi-au oferit în final 20.000 de dolari drept răscumpărare şi ceva medicamente. Banii n-au ajutat la nimic! În plus, primisem mesajul prin care eram anunţat că mă pot duce să-l recuperez pe Ted, dar când am ajuns, priviţi ce am găsit...

Wing îi întinse lui Malko un set de fotografii, pe care acesta din urmă le examina, din ce în ce mai dezgustat. Primul îşi continuă istorisirea:

— Am transmis totul la Companie, inclusiv detaliile. Apoi am anunţat ce s-a întâmplat cu soţia mea şi că voi face orice pentru a o salva, voi alerta Congresul, presa şi voi căută chiar eu arme, numai pentru ca ea să rămână în viaţă!

— Tocmai pentru asta mă aflu aici, îl întrerupse agentul, impresionat de devotamentul tânărului faţă de soţia lui.

Americanul îl privi plin de speranţă, ştiind că Helen Wing putea avea aceeaşi soartă cu cea a lui Ted Brady.

— Ce spune colonelul Torit? întrebă Malko.

— E dezolat şi pretinde că nu ştie nimic. Îl veţi cunoaşte şi vă veţi da seama că nu se poate scoate nimic de la el. E ca o scândură putrezită... Sunt convins că ştie *unde* se află acest gunoi de Habib Kotto.

— Atunci, cum vă pot ajuta eu? Care sunt mijloacele de care dispunem?

— Din fericire, Langley s-a trezit, iată textul primit chiar azi dimineaţă.

Agentul citi conţinutul depeşei:

„Sunteţi autorizat să trataţi pentru eliberarea ostaticului, să oferiţi treizeci de vehicule uşoare tip Land-Rover, cu piese de schimb pentru un an, zece radiouri VHS şi medicamentele din lista anexată. Trimitere rapidă prin Cairo”.

Malko, în timp ce-i restituia mesajul. Îl întrebă pe

american:

— Credeţi că acest Kotto se va declara mulţumit?

— M-aş mira. Dar dumneavoastră sunteţi autorizat să trataţi cu el. Eu refuz să-i revăd pe aceşti mizerabili, aşa că voi rămâne aici. Ocupându-mă de comunicaţii.

— Unde şi cum pot lua contact cu acest Kotto? se interesă Malko.

— E simplu. Există prevăzută o întâlnire zilnică la hotelul *Canary,* între orele 18 şi 19. Vă aşezaţi şi aşteptaţi. Pentru că nici un alb nu intră acolo, vă vor repera uşor. Vă puteţi duce chiar azi, cu şoferul meu, care cunoaşte bine locul. Sunteţi înarmat?

— Da.

— Foarte bine! Pentru orice eventualitate, luaţi-vă arma, deşi în acest stadiu, mă îndoiesc că veţi avea nevoie de ea. O au, deja, pe Helen… Oh! Dacă aş putea…

Malko se ridică şi, în drum spre uşă, Wing mai adăugă:

— Dacă sudanezii mă vor întreba ceva în legătură cu prezenţa dumneavoastră, le voi spune că aţi fost trimis de către Departamentul de Stat.

La uşă aştepta un negru înalt, musculos şi curat îmbrăcat.

— El este Goukoumi, îl prezentă Wing. Vă va ajuta să închiriaţi o maşină şi apoi vă va arăta unde se află *Canary.*

— Încercaţi totuşi să vă odihniţi puţin, îl sfătui Malko pe primul secretar, luându-şi rămas bun de la acesta. Vom avea grijă ca soţia dumneavoastră să nu păţească nimic, mai ales că agresorii speră în primirea armelor.

— Da, dar apoi?

— Nu am ajuns încă la acel moment. Poate vom îndupleca Washington-ul…

Agentul coborî aceeaşi scară murdară şi Goukoumi îl conduse până la un Land-Rover parcat în faţa Ambasadei. După ce parcurseră câţiva kilometri, îi fluieră un poliţist. Negrul opri şi plăti calm o mică amendă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— A spus că am traversat pe roşu…

Bine, dar nu funcţionează nici un semafor?!

— Dacă el a spus că a fost roşu, atunci trebuie să

plăteşti. De altfel, îl cunosc. Are o droaie de copii, deci are nevoie de bani…

La mică distanţă după acest incident, se opriră lângă ceea ce lui Malko i se păru a fi un cimitir de maşini. Eroare! În faţa lor se afla chiar agenţia de închirieri auto…

O jumătate de duzină de negri se învârteau în jurul unui Peugeot 504 galben, încercând să ţină alăturate diferite părţi ale maşinii. Cele patru cauciucuri erau netede precum obrazul unui nou născut, iar caroseria se asemăna cu craterele de pe Lună. Patronul, un sudanez gras, se repezi spre noii veniţi.

— I-am promis domnului Wing că vă voi da cea mai bună maşină, iat-o!

Agentul se urcă şi, imediat, mânerul care acţiona fereastra îi rămase în mână. Kilometrajul arăta pudic 36.000 de kilometri la care, probabil, ar mai fi trebuit adăugaţi încă vreo 500 000. Interiorul era de o murdărie care l-ar fi dezgustat până şi pe un cerşetor. Miraculos, motorul pornea. Goukoumi îl întrebă, puţin neliniştit:

— Merge, şefu’?

— Merge! răspunse Malko, gândindu-se deja la ce va găsi acolo unde fusese trimis, adică la hotelul *Canary.*

— Sper că o veţi recupera pe doamna Helen, spuse şoferul.

— Am să încerc.

Porni motorul care torcea chiar frumos pentru un automobil atât de prost întreţinut. În drum spre hotel pipăi crosa pistoletului extraplat, strecurat pe sub haină. Îl cam incomoda la condus, dar nu avea chef să se trezească cu abdomenul deschis, legat sub burta unei cămile.

Capitolul IV.

Hotelul *Canary* se ridica asemenea altor blocuri, în mijlocul terenului unde se sfârşea Middle Avenue, artera centrală din New Extension. Şoselele cu pământ bătătorit erau mărginite de vile şi de câteva palate ale unor traficanţi armeni sau egipteni.

Malko se instala la una din mesele aşezate pe trotuar, în faţa hotelului, unde un bătrân mătura, fără a se sinchisi de el. Locul părea pustiu, nimeni nu intra şi nimeni nu ieşea din clădire. Noaptea se lăsa cu rapiditate, ca la tropice.

Deodată, din hotel ieşi o negresă îmbrăcată în stil european. Aceasta se îndreptă încet spre masa agentului. După ce ezitase câteva secunde, se aşeză, întrebând:

— Fumaţi?

Malko nu avea ţigări şi se uita perplex la fată, gândindu-se dacă este „contactul” sau o simplă cocotă… După modul în care lăsa să i se vadă sânii opulenţi, înclina mai mult spre a doua variantă. O întrebă totuşi:

— Mă aşteptaţi?

Negresa răspunse în arabă. Engleza ei părând a se limita la „da” şi „nu”. Neînţelegând-o, Malko îi arătă paharul lui cu Pepsi, dar fata refuză. În sfârşit, se ridică şi se îndreptă spre o uşă lăturalnică a hotelului, privindu-l insistent. Agentul o urmă, sperând că nu putea fi răpit în plin centrul oraşului…

Ajunşi la primul etaj, fata deschise o uşă, invitându-l într-o cameră mică dar răcoroasă.

— Am un mesaj pentru Habib Kotto, spuse Malko, direct.

La numele acesta, fata se îmbujora şi răspunse:

— Mâine. Ora 16.

— Aici?

Fata clătină capul în sens negativ şi adăugă încet:

— *Omdourman. Darwish.*

Făcu un efort să înţeleagă. *Omdourman era* oraşul geamăn al Khartoum-ului. *Darwish* însă nu-i spunea nimic, iar fata era incapabilă să-l lămurească.

— Mulţumesc, spuse el, vrând să plece.

— Zece livre! replică ferm negresa.

Malko scoase banii şi-i puse pe pat. Pentru fată. Acesta a fost momentul prielnic pentru a-l apuca de mână şi de a-l trage peste ea, cu cealaltă mână desfăcându-şi bluza şi dând la iveală un bust superb.

Îl privea, ca şi cum ar fi dorit să-l hipnotizeze, asemenea unui păianjen care vrea să înghită o muscă. Începu să-i maseze uşor sexul, cu o mişcare circulară, apoi îi luă mâinile şi i le puse peste sâni.

Pentru agent, situaţia neaşteptată în care se găsea, la care se mai adăuga şi mişcarea precisă cu care fata îi învârtea sexul, precum răsucirea între degete a unei ţigări, era doar începutul unei noi senzaţii, deosebit de excitantă.

Negresa, descheindu-l brusc, îi aşeză falusul între sâni şi, unindu-i cu ajutorul mâinilor, începu cu trupul o mişcare de dute-vino, până ce bărbatul explodă. Exact în momentul extazului, fata îl înghiţi cu totul, păstrându-l până la ultima zvâcnire. Încet, sânii se depărtară şi gura îl părăsi.

Refăcându-şi ţinuta, Malko se gândea că, dacă toate „contactele” cu Habib Kotto aveau să se petreacă în aceeaşi manieră, va fi destul de epuizant…

Ajuns în maşină, se gândi că Elliot Wing l-ar putea lămuri şi o luă în direcţia vilei acestuia.

Îl găsi pe american în grădină, în compania unei sticle de whisky. Când îl văzu pe Malko, tânărul tresări şi întrebă:

— Ei! Aţi întâlnit pe cineva?

— Da.

După ce îi povesti ciudatul „contact”, Wing îl lămuri:

— Probabil a fost o cocotă! Recunosc, una cu imaginaţie…

Malko îl întrebă ce semnificaţie poate avea *Darwish.* Dându-şi seama despre ce era vorba, americanul răspunse:

— Dervişii sunt o sectă curioasă. Se adună în fiecare vineri, între orele 16 şi 18, când se învârtesc într-un ritual ciudat. Omdourman se găseşte în deşert, între cimitir şi o micuţă moschee. Locul se află destul de departe de centru şi, personal, nu-mi place că v-au dat întâlnire tocmai acolo. V-aş sfătui să nu vă duceţi.

— Dacă nu mă duc, nu vom afla niciodată nimic… în

acest moment, ei n-au nici un interes să-mi facă rău, pentru că îşi doresc armele!

— Sper să aveţi dreptate, oftă americanul. Acum mie îmi e teamă de orice.

— Încercaţi totuşi să vă relaxaţi, îl sfătui Malko. Păcat că piscina dumneavoastră nu are apă.

— Am umplut-o o dată, explică Wing, dar la Khartoum nu se găseşte clor. După două zile, din cauza căldurii şi a vântului, părea o mlaştină. Dar dacă doriţi, putem viziona un film…

— Nu! Am să vă las să dormiţi. Mâine dimineaţă îmi veţi explica felul în care se ajunge la dervişi.

— Dar mâine, fiind vineri, şoferul meu e liber şi vă poate conduce.

— Prefer să merg singur, ripostă agentul.

Era şi el obosit, dorind numai să se întoarcă la hotel. Plecă şi simţi briza binefăcătoare care mai răcorea atmosfera, încercând parcă să te facă să uiţi de cuptorul din timpul zilei.

Se gândea la coşmarul prin care trecea Elliot Wing, acum că soţia se afla în mâinile celor ce l-au ucis şi pe Ted Brady, atât de oribil. Se întreba ce cursă îi întinde Habib Kotto, fiind conştient că ceea ce avea să-i propună era departe de dorinţa arabului.

Ajuns în apartament, privi peisajul. Hotelul era construit pe marginea Nilului Albastru care venea din Etiopia, întâlnindu-se apoi cu Nilul Alb, ce curgea dinspre Zair. În realitate, Khartoum era un triplu oraş: unul se afla la sud de Nilul Albastru, al doilea de cealaltă parte a fluviului şi ultimul era chiar Omdourman, în partea Nilului Alb, fiind şi cel mai populat, în comparaţie cu primele două.

Aici avea el întâlnire mâine, în plin deşert, neştiind la ce se poate aştepta din partea acestei ciudate secte.

Capitolul V.

Un negru înalt, cu figură de cal, se legăna precum un pendul, având o privire de nebun şi bătătorind neîncetat praful. În faţa şirului de oameni, care se învârtea încet în jurul catargului principal, decorat cu steaguri ale Islamului, un bătrân incredibil de slab, negru precum o prună uscată, îmbrăcat în verde, se învârtea într-un picior, cu braţele depărtate, asemenea unei sperietori. Creatura avea gura deschisă, ca pentru a sorbi muzica tobelor care punctau ritmul ceremoniei. Dervişul care se învârtea se opri brusc, căzu la pământ şi începu să se zvârcolească printre picioarele şirului de oameni ce se apropia încet, psalmodind şi efectuând mişcări de rotaţie în ritmul muzicii. O mulţime respectuoasă îi contempla pe dervişii care se învârteau şi care-şi sărbătoreau ritul în fiecare zi de vineri, rit considerat ca eretic de majoritatea ţărilor musulmane.

După o oră şi jumătate de aşteptare, Malko nu avea nici un chef de dans... Nu apăruse nici un mesager din partea lui Habib Kotto.

Venise cu Land-Rover-ul lui Elliot Wing, care se dovedise mult mai bun pentru drumurile prin deşert, faţă de maşina închiriată.

Soarele, ajuns deja spre apus, colora violet deşertul.

Cu figura impozantă precum a unui Papă, un derviş zbârcit ca un măr bătrân, începu să gesticuleze în faţa lui Malko, rostind incantaţii de neînţeles. Era deja ora 18 şi lui i se părea că se află în „curtea ciudăţeniilor”: toţi apucaţii, toţi somnambulii, toţi istericii se aflau aici, învârtindu-se, dansând, piruetând grotesc. „Bum-bumul” tobelor îi răsuna în cap.

Întorcându-se, o văzu pe negresa de la hotelul *Canary,* îmbrăcată la fel şi privindu-l insistent. Malko se apropie de ea şi o întrebă:

— Pe mine mă aşteptaţi?

Fata nu răspunse, dar arătă cu degetul spre o camionetă:

— Maşină?

Agentul o conduse spre Land-Rover, iar negresa, fără nici o ezitare, deschise portiera şi se instala, îi punctă cu degetul o direcţie spre vest şi continuă mimica:

— Haideţi!

Agentul demară şi, după ce depăşi cimitirul, se trezi în plin deşert. Sânii vecinei sale de călătorie tresăreau la fiecare denivelare a drumului, dar fata făcea abstracţie atât de corsajul ei, cât şi de bărbatul de lângă ea. Malko începuse totuşi să se îngrijoreze, cu toate că ştia de existenţa pistoletului, pus cu grijă sub scaunul maşinii.

Rulau acum în mijlocul unei imensităţi plate, împodobite din loc în loc cu carcase de maşini ruginite, printre vârtejurile de nisip ce se formau brusc şi care îngreunau vizibilitatea. Deodată, apărură câteva lumini ce proveneau de la o moschee aflată în plin deşert. Negresa îi făcu semn să oprească şi, imediat ce Land-Rover-ul stopa, sări din maşină şi dispăru. Malko profită şi-şi puse pistoletul sub centură.

Nu trecură nici cinci minute şi văzu două siluete apropiindu-se de maşină. Una era a fetei şi cealaltă a unui tip bărbos cu aer de funcţionar, sugerat mai ales de ochelarii mari ce zăceau pe nasul lui turtit.

Negresa rămase afară, iar bărbosul intră în maşină.

— Veniţi din partea domnului Wing? întrebă el. Sunteţi mandatat să trataţi cu noi?

— Da! răspunse Malko, pe care acest formalism, în plin deşert, îl dezgusta. Dumneavoastră sunteţi trimis de Habib Kotto?

— Sunt reprezentantul Forţelor de Eliberare a Ciadului, corectă noul venit. Mă numesc Fouad şi vreau să ştiu dacă aveţi propuneri concrete, pe care să le pot transmite preşedintelui. Vrea să fie sigur că vă veţi respecta promisiunile.

Malko îşi reţinu pofta grozavă de a-i trage un glonţ în cap, amintindu-şi că, de fapt, se afla aici numai pentru a negocia.

— Nu sunt promisiunile mele, replică sec. Am venit pentru a vă împiedica să o ucideţi pe doamna Wing, aşa cum aţi procedat cu Ted Brady. Iată ce vă putem oferi.

Văzând lista oferită, Fouad îşi aranja mai bine ochelarii pe nas, apoi i-o înapoie, cu o expresie dezgustată.

— Nu cuprinde deloc ceea ce dorim noi!

— Nu puteţi obţine Kalaşnikovuri, îl preveni Malko. Ted Brady a greşit. S.U.A. priveşte cu simpatie lupta voastră, dar, pentru moment, nu vă poate ajuta. Luaţi ceea ce vi se oferă acum, pentru că nu veţi primi nimic în plus...

— În acest caz, dragă prietene, v-aţi deplasat degeaba. C.C.F.E.C. a hotărât în unanimitate să pretindă respectarea promisiunilor făcute de Ted Brady, altminteri vom executa şi pe cel de-al doilea ostatic. Refuzăm să fim ridiculizaţi în ochii lumii şi ai Africii, debită Fouad cu emfază.

— Atunci preferaţi să fiţi consideraţi nişte asasini mizerabili? întrebă furios Malko.

— Nici chiar aşa, contracara Fouad. Vă acordăm patruzeci şi opt de ore pentru a lua o decizie pe care o veţi transmite la aceeaşi oră şi în acelaşi loc. Dacă după douăsprezece zile de la data fixată nu va fi efectuată livrarea, doamna Wing va fi executată. Vă salut!

Malko se urcă în Land-Rover alături de negresă enervat la culme de această politeţe deghizată, în care descoperea întreaga ferocitate a Africii şi ura faţă de albi. Îşi dădea seama că misiunea eşuase şi că trebuia să convingă Washington-ul să cedeze, pentru a nu mai fi executată încă o persoană.

În imensitatea care-i înconjura, fără lumini sau repere, el nu s-ar fi descurcat fără indicaţiile partenerei sale de drum. Malko o conduse până în faţa hotelului şi-i refuză politicos avansurile, strecurându-i totuşi câteva bancnote, gândindu-se că îi era folositoare ca prietenă. Ştia că abia acum urma greul: trebuia să-l anunţe pe Wing că nu-şi va revedea prea curând soţia...

*

* *

Înainte ca Malko să oprească motorul maşinii, Elliot Wing apăru în grădină, cu un pahar în mână şi cu o figură aproape lividă. Imediat îl chestiona, încercând să afle totul dintr-o suflare:

— V-aţi întâlnit cu cineva? Acceptă propunerile noastre?

— De întâlnit, m-am întâlnit, dar rebelii nu vor decât arme!

Cu un gest neaşteptat, Wing proiectă paharul din mână direct într-unui din zidurile grădinii şi se lăsă într-un fotoliu, prinzându-şi capul între mâini. Stânjenit, agentul încercă să-l calmeze:

— Nu vă descurajaţi. Vom obţine armele de la Washington! Nu vor permite asasinarea soţiei dumneavoastră. Amintiţi-vă de ostaticii din Iran, când preşedintele Carter a fost gata să facă orice, numai pentru a le salva vieţile...

— Nu e acelaşi lucru, protestă americanul. Habib Kotto va merge până la capăt şi o va omorî. Va continua să ia ostatici, până când vom ceda. Îl cunosc destul de bine!

— Elliot, mâine dimineaţă vom alerta Compania şi pe sudanezi. Răspunsul meu este aşteptat de-abia peste două zile.

— Sudanezii nu vor întreprinde nimic! Sunt convins că Torit ştie cu precizie unde se află Kotto. Dacă l-aş găsi, l-aş tăia în bucăţi!

Ochii lui Elliot Wing scoteau scântei de ură. Malko îşi spuse că treaba risca să aibă un final oribil.

*

* *

În pofida ferestrelor deschise, în maşină se instalase o căldură infernală. Elliot Wing bătea cu pumnul în volan, nereuşind să se strecoare prin aglomeraţie, fiind blocaţi într-o intersecţie în care toate stopurile aveau culoarea roşie. Emiţătorul radio din Ambasadă fusese reparat, aşa că proaspătul prim-secretar trimisese o grămadă de telexuri spre Langley, împreună cu un S.O.S. adresat Companiei, în care ameninţă, cu riscul carierei, că va divulga totul presei, în cazul în care nu-şi va putea salva soţia. Din cauza decalajul de fus orar, aşteptau răspunsul la sfârşitul zilei. Între timp, aveau întâlnire cu colonelul Torit, la *Hilton,* în apartamentul lui Malko.

Ştiind că sunt în întârziere, Wing reuşi să se elibereze din cârdul de maşini, ajungând pe Nil Avenue. În timp ce conducea, fără a scoate un cuvânt, avea aceeaşi figură

crispată.

Un bărbat în civil, doar în cămaşă şi pantaloni albaştri, se plimba pe culoarul etajului nouă al hotelului *Hilton.* Americanul făcu prezentările:

— Colonelul Ismail Hadj Torit, director al Serviciului de Securitate Externă. Mister Linge, trimis al Departamentului de Stat.

Intrară cu toţii în apartamentul agentului şi, imediat, tânărul răbufni:

— Mizerabilii care au răpit-o pe Helen ne-au comunicat că o vor executa, în caz că nu livrăm armele. Este o ruşine pentru Sudan că astfel de fapte se pot petrece pe teritoriul său. Ar trebui să-i controlaţi mai amănunţit pe cei ce comit asemenea delicte. Vă rog să acţionaţi imediat.

Colonelul sudanez înălţă capul şi spuse:

— Vă înţeleg spaima, mister Wing. Îmi pare sincer rău de ceea ce s-a întâmplat şi am cerut deja să fie întărită paza Ambasadei şi a reşedinţei dumneavoastră. Totuşi, ar trebui să ţineţi cont că în Sudan se află peste două milioane de refugiaţi din Ciad, din care aproape trei sute de mii sunt în Khartoum. Acest Habib Kotto se află, probabil, în afara capitalei, poate în regiunea El Geneina, unde sunt grupaţi mulţi dintre partizanii. Ţineţi cont că noi nu avem nici vehicule, nici elicoptere şi nici combustibil pentru a-l repera. Am trimis deja o telegramă guvernatorului din El Pasher, pentru a ancheta acest caz pe teritoriul său.

— Nu credeţi totuşi că s-ar putea afla în Khartoum? întrebă Malko.

— Nu, nu cred în această ipoteză, ţinând cont şi de faptul că Habib Kotto se deplasează foarte des. Deci…

Agentul îşi dădu seama că acest colonel îi ducea de nas şi că era imposibil să nu cunoască ascunzătoarea lui Kotto. Era gata să-i povestească despre hotelul *Canary,* dar se abţinu.

— Vă imaginaţi ce impact ar avea asupra guvernului sudanez vestea asasinării acestei tinere chiar pe teritoriul dumneavoastră? mai întrebă el.

— Noi nu suntem cu nimic implicaţi, protestă colonelul. Eu le-am cerut tuturor informatorilor mei să mă ajute, dar n-

am găsit absolut nimic. Guvernul american sper că nu va ceda în faţa cererii lor, deoarece acest lucru ne-ar pune într-o poziţie extrem de dificilă.

— De ce?

Colonelul sudanez luă un aer dulce şi adăugă:

— Pentru că am fi obligaţi să refuzăm tranzitul de material militar pe teritoriul ţării. Kotto nu are dreptul să creeze o armată privată pe un teritoriu naţional.

Agentul îl fixă, uluit de atâta ipocrizie.

— Credeam că nu sunteţi în termeni buni cu Libia... Ar fi fost normal să fiţi încântaţi că oameni precum Habib luptă împotriva lor.

— Frontierele noastre cu Libia şi Ciadul sunt deschise, recită Torit, cum ar fi declamat o poezie.

Relaţiile noastre diplomatice sunt normale. În cazul lui Kotto, noi rămânem neutri.

— Bine, dar toate comunicatele lui trec cu ajutorul armatei sudaneze, nu se putu abţine Wing. Din întâmplare, noi le-am interceptat.

Colonelul păru nespus de stingherit.

— Este adevărat, dar asta se întâmplă extrem de rar...

Uitându-se la ceas, ofiţerul sudanez se sculă şi, cu un zâmbet forţat, le întinse mâna, adresându-se lui Elliot:

— Voi face tot ce-mi va sta în putere pentru a o regăsi pe soţia dumneavoastră şi vă voi ţine la curent cu orice noutate.

După ce ieşi din apartament, Wing se dezlănţui.

— Gunoiul ăsta a venit doar ca să ne comunice că nu doreşte ca Habib Kotto să intre în posesia armelor. Sudanezii sunt atât de slabi, că fac pe ei de frică. Îi găzduiesc pe cei de teapa lui Kotto în taberele lor militare, le pun la dispoziţie mijloace materiale, dar sunt gata să-i gâtuie la prima altercaţie. Dacă acest Kotto ar avea arme, n-ar mai fi acelaşi lucru.

Malko încercă să-l încurajeze pe american.

— Când vom avea armele, totul se va termina cu bine!

— Nu le vom avea, afirmă cu tristeţe Elliot Wing. Veţi vedea că mizerabilii ăia de la Washington ne vor lăsa baltă.

— Imposibil! Birocraţii ăia ştiu că aşa ar face valuri. Cred

că trebuie să aşteptăm răspunsul lor din această seară.

Elliot Wing se ridică cu regret.

— Trebuie să mă duc la lucru…

Rămas singur, Malko se întreba, puţin speriat, dacă optimismul lui era justificat.

Dus de gânduri, tresări când telefonul începu să sune. Zgomotul făcut de aparat era o raritate în aceste locuri. De cealaltă parte a firului, auzi o voce de femeie, cu un accent dulce şi melodios:

— Domnul Linge?

— Da.

— Sunteţi amicul domnului Wing?

— Exact.

— În acest caz, trebuie să vă vorbesc. Vă aştept la piscină.

Capitolul VI.

Moleşit de căldură, Malko traversă în fugă spaţiul până la bazin, arzându-şi tălpile pe cimentul fierbinte şi plonja în apă.

Oroare! Părea că apa provine dintr-un aisberg, în comparaţie cu pavajul care avea circa 60°! Dârdâind, reveni la marginea bazinului şi începu să examineze persoanele îngrămădite sub parasolare, întrebându-se care dintre ele ar putea fi fiinţa misterioasă ce-i dăduse întâlnire aici.

Brusc, de sub un parasolar, remarcă o apariţie ce-ţi tăia practic răsuflarea. O văzu îndreptându-se spre el şi avu suficient timp să-i remarce mersul senzual. Era o negresă înaltă, de o frumuseţe impunătoare. Corpul de zeiţă era mulat sub un costum de baie de culoare roz, ce contrasta cu pielea ei de ciocolată. Bustul, cambrura şoldurilor, abdomenul plat, mâinile lungi cu unghii sidefate, constituiau o frumuseţe absolută. Negresa se opri în faţa lui, observând tulburarea bărbatului. Când privirile li se încrucişară, femeia dezveli nişte dinţi strălucitori, într-un fel de zâmbet ironic.

— Bună ziua, domnule Linge. Eu sunt cea care v-a telefonat. Sunt prinţesa Raga.

Uluit, agentul ieşi din bazin, îi luă mâna şi i-o sărută. Gestul păru să fie pe placul sculpturalei apariţii de abanos.

— Veniţi, spuse ea.

Cu o uşoară legănare a şoldurilor, făcu o piruetă graţioasă, care lăsă cu gura căscată toţi masculii prezenţi. Îl duse pe Malko până la un parasolar mai retras, unde se aflau deja două şezlonguri. Negresa se aşeză şi comandă un ceai cu gheaţă. Fixându-l, fără nici o ezitare în glas, vorbi:

— Cu toate că dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, eu vă cunosc! Sunteţi persoana care trebuie să-i livreze arme lui Habib Kotto!

Stupefiat de această intrare directă în subiect, agentul zâmbi, fără a confirma ceva.

— Îmi puteţi spune cine sunteţi? întrebă el, destul de calm.

— V-am spus. Deja. Sunt prinţesa Raga şi m-am născut în urmă cu treizeci de ani în Tibesti[2]. Sunt unica reprezentantă autentică a poporului din Ciad şi am, la rândul meu, nevoie de arme.

Frapat, Malko o studia, dându-şi seama că nu glumea.

— Cred că mă confundaţi. Mă aflu la Khartoum pentru a încerca să eliberez o persoană răpită şi nicidecum pentru a face trafic cu arme.

— Nu am timp acum să discut despre asta, îl opri negresa. Vreau să cinăm împreună, aşa că vă aştept la ora 20, în holul hotelului.

Fără a-i acorda drept la replică, femeia se ridică dreaptă precum o lumânare, îndepărtându-se cu un mers atât de senzual, încât Malko se abţinu cu greu să nu o urmeze.

Ajuns în apartament, agentul se hotărî să-i facă o vizită lui Elliot Wing, sfidând căldura de afară. Când ajunse însă la reşedinţa acestuia, servitorul îl anunţă că stăpânul său doarme şi că l-a rugat să nu fie trezit până la ora 21, când va pleca la Ambasadă pentru a afla ultimele veşti din partea Washington-ului.

Agentul nu mai insistă, ştiind că americanul avea nevoie de odihnă.

*

* *

Imediat ce coborî din lift, Malko o văzu pe prinţesa Raga aşteptându-l. Purta o fustă lungă, mulată pe şolduri şi un fel de bolerou terminat sub sâni, care-i dădea la iveală o porţiune din pielea sa catifelată. Coafura îi era pompoasă şi întreg ansamblul emana un amestec de clasă nobilă şi senzualitate.

Negresa îşi strecură braţul sub cel al lui Malko, degajând un parfum greu, bine impregnat. Observând privirea lui, ce se îndrepta întrebătoare spre doi negri care îi urmau îndeaproape, prinţesa îl linişti:

— Nu vă temeţi! Sunt gărzile mele de corp.. Ajunşi în parcarea din faţa hotelului, Malko o invită în maşina închiriată, iar cei doi negri îi urmară într-un taxi.

— Mergem la Green Village, anunţă ea. Luaţi-o pe Nil

[2] Masiv muntos din Sahara Centrală (n.a.).

Avenue până la Podul Italienilor.

Agentul acceptă sugestia, dar o întrebă:

— Cum m-aţi identificat?

— Ştiu tot ce se întâmplă în Khartoum, răspunse femeia.

— Dar ce faceţi în oraş? insistă el.

— Pregătesc recucerirea ţării mele! Surprins, întoarse capul spre prinţesă, dar ea vorbise foarte serios. Îi admiră profilul, gândindu-se că în Europa ar face furori. După ce trecură de Podul Italienilor, femeia îl dirija spre Târgul Internaţional.

— Şi cum vreţi să vă recuceriţi ţara? nu se lăsă Malko.

— Cu arme! Mă aflu aici pentru a procura arme oamenilor mei!

— Să înţeleg că sunteţi aliata lui Habib Kotto?

Prinţesa făcu o grimasă batjocoritoare.

— Kotto?! Câinele ăsta n-a atins în viaţa lui o armă! Numai voi, străinii, îl luaţi în serios…

— Bine, dar nu doriţi amândoi să-i izgoniţi pe libieni?

— Kotto se preface! Vrea doar putere şi bani! După un timp, femeia îl rugă să oprească în dreptul unui panou pe care scria Green Village Hotel. Clădirea semăna cu un elegant motel californian, dar cu aer african. Mesele aşezate în jurul unei piscine se aflau în preajma câtorva bungalouri acoperite de verdeaţă.

Simulacrul de cină. Cu cotlete de miel aproape carbonizate, se termina. Gărzile de corp ale prinţesei cinaseră la masa vecină, lângă un tonomat care urla muzică pop. Agentul observă uimit că femeia golise, de una singură, o sticlă de vin.

Malko nu avansase deloc cu investigaţiile. Ştia doar că are un al doilea client pentru armele pe care nici măcar nu le deţinea. În timpul cinei, prinţesa făcuse dovada că este o cunoscătoare într-ale armelor, precum o femeie normală în mărcile de parfum sau de cosmetice…

Spre sfârşitul mesei, când negresa făcu un gest graţios, una din gărzile de corp se ridică şi-i întinse o ţigară de foi, pe care i-o şi aprinse. Agentul rămase, din nou, mut de uimire. După câteva fumuri inhalate cu poftă, Raga se aplecă spre el, şoptindu-i:

— Veniţi cu mine. Vreau să vă arăt ceva…

Se ridică şi o urmă, regretând totuşi că nu este înarmat. Ajungând în faţa unuia dintre bungalouri, prinţesa se opri şi, pe un ton calm, îl linişti:

— Nu aveţi de ce vă teme, aici locuiesc eu. Malko intră într-o încăpere răcoroasă, în care trona o canapea joasă. Nedumerit, întrebă:

— Ce doriţi să-mi arătaţi?

Femeia lăsă ţigara, apoi, cu un gest rapid, îşi desfăcu nodul boleroului, dezgolind nişte sâni ca două pere, plini de dorinţă. Negresa îi mângâie, apropiindu-se de el cu mişcări provocatoare:

— Priviţi bine pielea mea.

Tulburat, bărbatul se supuse şi văzu mici găuri, asemănătoare unor minuscule cratere şi unul dintre sfârcuri urât ciopârţit. Nelăsându-i loc de comentarii, femeia continuă:

— În timpul asediului de la N’Djamena, am fost luată prizonieră de către partizanii lui Kotto. Doreau să afle de la mine unde se găsea comoara noastră de război, dar eu am refuzat să divulg secretul. Atunci, Habib Kotto a început să mă înţepe cu ace înroşite în foc. Rezistând torturii, mi-a ciopârţit sânii cu vârful unui cleşte… Norocul meu a fost că un obuz a căzut chiar în apropierea taberei şi a omorât doi dintre oamenii lui. Speriat, a fugit şi eu am putut evada. Acesta este omul căruia vreţi să-i livraţi armele!

— Eu nu vreau… începu Malko.

Prinţesa nu-l lăsă nici acum să continue. Cu un gest maşinal, îşi lăsă fusta să-i cadă la picioare, rămânând complet goală. Pântecul îi apărea umbrit de un minuscul tufiş triunghiular, ce strălucea precum o blană de astrahan, trase un fum din ţigara de foi şi-i vorbi pe un ton sfidător:

— Sunteţi rasist? Nu faceţi amor cu negresele?

În faţa lipsei de pudoare, agentul nu mai ştia ce atitudine ar trebui să ia. Se întreba de ce femeia se comporta mai urât decât o târfă ordinară. Raga făcu un pas înainte şi bustul ei îi apăsă pieptul, iar pântecul se lipi de al lui, într-un gest excitant.

— Liniştiţi-vă, spuse ea suav. Îmi plac bărbaţii, mai ales

cei albi, cu condiţia să fie bine dotaţi de natură… V-am dorit din momentul în care v-am întâlnit la piscină şi, ca să fiu sinceră, a trecut destul de mult timp de când nu am mai făcut amor cu un blond care, în plus, are şi ochi aurii. Cred că asta îmi va aduce noroc!

În timp ce vorbea, se freca uşor de el, cu un braţ petrecut după ceafa lui. Deodată, îi rupse cămaşa şi începu să-l sărute pe piept. Malko, neputându-i rezista, intră în jocul erotic total neprevăzut. Doar un eunuc ar fi putut rămâne insensibil la magnetismul prinţesei… După ce îl dezbrăcă în întregime, femeia îl trase spre pat, cu ochii aţintiţi spre penisul în plină erecţie.

— Vino! murmură ea.

Femeia se ondula şi se cambra precum o pisică neagră, înghiţindu-i brusc sexul, dar abandonându-l din când în când, pentru a mai trage din ţigară. Se comporta ca un bărbat! Ea îi luă mâna şi i-o puse pe sexul ei, dirijându-l şi gemând de plăcere, concentrată numai asupra senzaţiilor. Deodată, se întoarse şi îl încalecă, aşa cum se încalecă un cal, înfigându-se în el, cu ochii închişi şi figura crispată. Bazinul femeii începu lent o mişcare de dute-vino, accelerată progresiv, aplecându-se peste el, ca un jocheu la sfârşitul unei curse hipice. Brusc, se opri şi-i spuse:

— Mulţi ar dori să facă amor cu o fată din Tibesti! Noi suntem cele mai bune şi mai frumoase curve din Africa! Profită, cât poţi…

Prinţesa îşi reluă galopul, de această dată mergând până la finiş, înşurubându-se în jurul lui Malko, exact în momentul în care explodau împreună.

Negresa rămase câtva timp nemişcată, lungită peste el, respirând greu. După o vreme, uitându-se la ceas, Malko realiză că făcuseră amor mai mult de treizeci de minute, ceea ce nu era prea rău pentru doi străini care nu se cunoşteau decât de câteva ceasuri.

Prinţesa continua să-şi frece încet pulpele una de alta, ca pentru a-l revigora pe bărbatul rămas prizonier în ea. Sprijinită într-un cot, îşi aprinse o a doua ţigară de foi, semănând perfect cu o statuie de abanos. Instalată deasupra lui, nu părea prea grăbită să se retragă.

— Faci întotdeauna amor cu necunoscuţi? întrebă Malko.

Zâmbetul îi descoperi din nou dinţii strălucitori.

— De ce nu? Un alb senzual e întotdeauna plăcut. Vouă, în schimb, vă plac negresele... Cât timp am fost în deşert, n-am trăit această plăcere, compatrioţii mei nefiind prea abili. Mie îmi plac bărbaţii care îşi dau seama ce doresc eu...

— Habib Kotto te-a dezamăgit?

Un fulger de ură trecu prin ochii negri ai prinţesei.

— Nu, deşi m-a violat în toate felurile, folosindu-se chiar de un baston. Dar va sosi şi ziua în care mă voi răzbuna!

— Până atunci, nu mă poţi ajuta să-l găsesc? insistă agentul. Am şi eu, la rândul meu, un cont de reglat cu el.

Prinţesa Raga răspunse, cu un zâmbet ironic:

— Nu voi permite nimănui să se ocupe de el! Vreau să i se zbârlească, de frică, fiecare fir de păr din cap, simţind pe pielea lui tot chinul din lume! E ca un dihor: când simte frica, începe să pută! Şi, crede-mă, va avea toate motivele să-i fie frică multă vreme!

Malko zâmbi, dar femeia interpretă greşit acest lucru.

— Nu mă crezi? Eu sunt cea care duce adevăratul război împotriva libienilor! Priveşte...

Îi arătă ceasul de aur de pe mâna ei: arăta ora 21, adică o oră în minus faţă de ceasul lui Malko.

— Până mă voi întoarce acolo, am păstrat ora de la N'Djamena, preciza prinţesa. Tu vei fi cel care mă va ajuta să mă întorc!

— Aş dori mult să te ajut, dar cum?

Fără a răspunde, negresa trase un fum lung din ţigara de foi, scuturâ scrumul, apoi, cu un gest brusc, mâna ei coborî spre faţa lui Malko, capătul aprins al ţigării apropiindu-se de ochiul stâng. Simţind căldura, bărbatul închise instinctiv ochii, încercând în zadar să evite primejdia. În timp ce încerca să se ferească, auzi vocea amazoanei sale spunându-i:

— Nu mişca! Altfel, îţi voi arde ochiul! Stupefiat, se gândea cum s-ar putea degaja, dar prinţesa se lăsase cu toată greutatea pe el, iar cu braţul drept îi imobiliza şi gâtul. Întredeschizând ochii şi observând cruzimea din privirea agresoarei, Malko se străduia să lupte împotriva panicii ce-l

cuprinse. La un moment dat. O întrebă, cu o voce care se voia calmă:

— De ce vrei să-mi scoţi un ochi? Nu te-am satisfăcut pe deplin?

— Nu spune prostii! veni sec răspunsul. E primul meu avertisment, pentru că ştiu că vrei să-i dai arme lui Kotto! Dacă o vei face, îţi voi scoate şi celălalt ochi şi vei rămâne orb! Acum, fi curajos! Nu te va durea mult timp…

Malko simţi braţul ei apăsându-i şi mai viguros gâtul şi simţi căldura care se intensifica în apropierea uneia dintre pleoape. Într-adevăr, Raga avea de gând să-l lase fără un ochi…

Capitolul VII.

O fracţiune de secundă înainte ca vârful incandescent al ţigării să-i fie strivit pe pleoapă, braţul lui se întinse precum o cobră, înşfăcând mâna femeii şi obligând-o să dea drumul obiectului de tortură. Acesta îi căzu pe gât, arzându-l dureros. Trupul i se crispa în faţa senzaţiei neaşteptate, trântind-o la podea pe „călăreaţa" năbădăioasă, care urlă de furie.

În secunda următoare erau amândoi în picioare, privindu-se în ochi, ca două fiare gata de luptă. Prinţesa avea flăcări în privire, nările îi palpitau şi într-o fracţiune de secundă scoase de sub saltea un pumnal. Malko, înnebunit de furie, îi prinse mâna, i-o răsuci şi o aruncă pe femeie pe canapea.

După o luptă scurtă, reuşi să o întoarcă pe burtă, prinzându-l mâinile la spate. Arsura de pe gât era încă extrem de dureroasă, iar cheful de joacă dispăruse. Nici măcar superbele şolduri ale femeii nu-l mai ispiteau, ci dimpotrivă…

— Dacă mă sodomizezi, te omor! răcni ea.

— Termină cu ameninţările, altfel voi arde eu o ţigară pe fundul tău! spuse Malko, cu multă seriozitate.

— Dacă îi livrezi arme lui Kotto, oamenii mei te vor omorî! Nu se lăsă negresa, ameninţând chiar din poziţia în care se afla.

— Înţelege o dată pentru totdeauna că nu am nici o simpatie faţă de acest ticălos. Mai ales după felul oribil în care a omorât pe unul dintre ai noştri. Dar trebuie să o salvez pe doamna Wing, care acum îi este ostatică.

— Nu-mi pasă mie de femeia asta! Dacă ai arme, trebuie să mi le dai numai mie şi nimănui altcuiva! Noi suntem adevăraţii combatanţi.

În timpul discuţiei, Raga începu să se calmeze, aşa că agentul îi eliberă mâinile. Femeia se întoarse către el şi-i vorbi răspicat:

— Te voi lăsa să ieşi de aici, cu o condiţie!

— Care? întrebă Malko, aşteptându-se la tot ce putea fi

mai rău.

Femeia luă o brăţară din os de elefant, continuând:

— Vei purta asta la mână! Este confecţionată de un vrăjitor foarte puternic. Dacă nu faci ce vreau eu, voi afla şi te voi ucide! Dacă o scoţi, vei fi foarte bolnav! Deci? O pui sau îmi chem gărzile?

Malko îşi reţinu cu greu pofta de a râde. Luă brăţara şi şi-o puse la mână. Văzând că se execută, negresa, goală ca un vierme, se relaxa şi îşi aprinse o altă ţigară. Urmărindu-i privirea aţintită pe trupul ei, zâmbi ironic:

— Dacă aş fi vrut să fac pe târfa, aş fi câştigat mulţi bani, dar nu doresc decât să-mi eliberez ţara.

De data asta era un fel de Ioana d'Arc în negativ, dar mult mai senzuală faţă de prima…

Malko încerca să-şi refacă ţinuta, dar cămaşa îi era numai zdrenţe. După câteva secunde de gândire, o întrebă:

— Pentru asta te-ai culcat cu mine?

— Nicidecum! protestă ea, pe un ton indignat. Doar ţi-am mărturisit că aveam poftă să fac amor. Restul, e cu totul altceva…

— Mi-ai spus că ai combatanţi. Cum de nu ai şi arme?

Raga îl fulgeră cu privirea.

— Pentru că la N'Djamena ne-am bătut până în ultima clipă cu libienii. Ne-au respins până la Chari, unde a trebuit să abandonăm armele pe care ni le-au luat câinii de jandarmi camerunezi. Nemaiputând continua lupta, am venit aici. Dar la Khartoum nu se găsesc arme decât dacă ai mulţi dolari, ori noi nu avem aşa ceva.

Malko începea să întrevadă o luminiţă.

— Tu vrei arme, iar eu vreau ostaticul. Ajută-mă să o găsesc pe Helen Wing şi voi încerca să-ţi fac rost de ce vrei tu.

Prinţesa râse, cam acru.

— Te comporţi ca un mic vagabond fără scrupule! Ştiu foarte bine că deocamdată nu ai aşa ceva. Când le vei primi, vom mai discuta. Gândeşte-te că nu poţi nici măcar să o eliberezi pe femeie din mâinile lui Kotto, ca să nu spun că această Helen este total neimportantă pentru mine. Dacă îmi vei aduce arme, voi merge în Ciad şi-ţi voi aduce

pe tavă capetele libienilor pe care i-am omorât.

Studiind brăţara de la mână, se despărţi de negresă. Sentimentul că intrase într-un cerc vicios devenea din ce în ce mai pregnant.

În timp ce se îndrepta spre Khartoum, dorind să ajungă urgent la Ambasada Americană, analiză situaţia. Aceasta nu se simplificase deloc: nici sudanezii şi nici Raga nu doreau ca armele să încapă pe mâinile lui Habib Kotto.

Se gândea tot mai des la chinurile prin care, mai mult ca sigur, trecea Helen Wing, calculând că îi mai rămăseseră doar douăsprezece zile până la ziua fatidică impusă de Kotto.

*

* *

Aparatul de aer condiţionat emise un ultim scrâşnet, apoi se opri definitiv. Indiferent, Elliot Wing comentă:

— Asta e! S-a stricat din nou!

Seara, biroul lui mic de la etajul opt, părea şi mai sinistru. În afara gărzilor de la etajul patru, cei doi erau singurii oameni prezenţi la acea oră în Ambasadă. Wing făcea naveta între birou şi camera de transmisiuni. Lunga siestă îi făcuse bine americanului, ce părea mai vioi.

— Aveţi ştiri de la Washington? întrebă Malko.

— Legătura e întreruptă. Încerc să-i prind, via Cairo.

Era tot ce lipsea! Agentul se aşeză într-un fotoliu care cunoscuse şi vremuri mai bune. În sfârşit, americanul observă starea cămăşii lui.

— Ce vi s-a întâmplat?

— Cunoaşteţi o anumită prinţesă Raga?

Elliot îl privi stupefiat.

— Raga? Este aici?

— Mi-am petrecut seara cu ea. O cunoaşteţi?

— Dacă o cunosc?! La N’Djamena era gata să-l împuşte pe ambasador, pentru că o dorea în patul lui! Cei din Ciad o numesc „cobra”, dar este extrem de populară în etnia ei. Este convinsă că numai ea va putea elibera Ciadul.

— Cum de a fost primită în Sudan?

— Simplu! Pentru a încurca lucrurile! Sudanezii ştiu că nu-l înghite pe Habib Kotto şi că astfel pot obţine un

echilibru în zonă: cei doi se supraveghează reciproc! E la curent cu problemele noastre?

— Mă tem că da, răspunse Malko, povestindu-i în detaliu seara petrecută cu prinţesa.

— Asta mai lipsea! exclamă Wing furios. Mă întreb cine a ciripit. Probabil, Kotto s-a lăudat deja cu armele…

Se priviră un timp în tăcere, gândindu-se amândoi la acelaşi lucru: şansele de a o revedea pe Helen Wing scădeau considerabil. Dintr-o dată, agentul întrebă:

— Habib Kotto are vreo bază sau un sediu în Khartoum?

— Am aflat că ar avea o bază secretă pe undeva în nordul oraşului. Din păcate, n-am putut să o identificăm cu certitudine.

Malko se gândea cum ar putea profita de rivalitatea dintre cei doi… Din păcate, totul depindea de răspunsul de la Washington. Fără arme, nu se putea întreprinde nimic!

— Când speraţi să restabiliţi legătura?

— Habar n-am! mărturisi tânărul. Încă nu ştiu care este defecţiunea. Oricum, eu îmi voi petrece noaptea aici…

Atunci, lui Malko îi veni o idee. A doua zi trebuia să se întâlnească din nou, cu un emisar al lui Kotto şi putea trece la ofensivă.

— Nu vă mai faceţi griji. Cred că se poate rezolva şi pe altă cale.

— Sper să fie una bună, îi zâmbi Wing. Totuşi, mergeţi şi odihniţi-vă. Nu are rost să staţi aici toată noaptea. Dacă până mâine seară nu se întâmplă nimic, iau avionul spre Cairo şi fac un scandal de pomină. Nu voi aştepta până ce Helen a mea va fi făcută bucăţi…

Capitolul VIII.

Intenţionat, Malko îşi parcase maşina într-un colţ mai îndepărtat faţă de hotel. În Khartoum era duminică, adică o zi ca toate celelalte. Îi mai rămăseseră unsprezece zile până la expirarea ultimatumului şi, cu toate că era ora 18, mesagerul lui Kotto nu apăruse. În sfârşit, văzu un taxi care oprea în faţa hotelului. Negresa cu pieptul opulent coborî şi se îndreptă spre el. Agentul o întâmpină şi scoase o scrisoare din buzunar.

— Daţi-i acest bilet lui Habib Kotto.

Plecă, înainte ca femeia să-l poată refuza. În plic nu era decât un mesaj scurt: *„Legăturile întrerupte, cerem 24 de ore amânare. Acelaşi loc, aceeaşi oră.”*

Malko traversă rapid strada şi se ascunse după un imobil. Taxiul nu plecase şi o văzu pe fată urcându-se. Grăbit, se sui şi el în maşina închiriată.

Norocul lui era că zeci de maşini de aceeaşi culoare circulau prin oraş.. Taxiul galben întoarse, traversă piaţa şi o luă spre Africa Road, până la Nil. Inima agentului începea să îşi accelereze bătăile. În faţă se afla marele pod de peste fluviu. Taxiul îşi continua drumul, iar Malko îl urma la mică distanţă.

Când prima maşină opri brusc, el nu avu timp decât să facă o depăşire, evitând astfel o tamponare. Prin oglinda retrovizoare, o zări pe negresă care plătea. Accelerând, agentul reuşi să întoarcă maşina şi o luă în sens invers. Se opri în locul în care taxiul îşi debarcase pasagera, dar aceasta dispăruse ca prin minune.

Ieşi repede din maşină, traversă în fugă şi se aplecă peste parapetul podului. O scară de piatră cobora până la malul Nilului. La stânga se afla o zonă industrială, iar la dreapta se distingeau câteva vile.

Coborând scara, ateriza într-o zonă pustie, slab luminată. Nici urmă de cea pe care o urmărea. Străbătu rapid spaţiul nelocuit şi ajunse la capătul unei alei, paralelă cu Nilul, mărginită de case înconjurate de grădini. Ajunse la timp

pentru a zări silueta negresei în timp ce intra într-una din vile. O luă şi el pe aleea pustie, iar la stânga văzu o placă de metal pe care era scris: *„Reşedinţa Ambasadorului Republicii Democratice Algeria”.*

Patru bărbaţi jucau cărţi pe o peluză strălucitor luminată, iar vila părea destul de animată.

Considerând că era inutil a se face remarcat, aruncă o ultimă privire discretă asupra zonei. Probabil, descoperise locul secret al celui ce o răpise pe Helen Wing. Acum, moralul său era mult mai bun.

Reluând drumul înapoi, se îndreptă spre reşedinţa lui Elliot Wing, care îl aştepta lângă piscină, cu un pahar de coniac în mână.

— Cred că am găsit bârlogul lui Kotto, anunţă Malko.

Americanul îi ascultă cu interes relatarea şi spuse:

— Cu siguranţă acolo el Şi, pentru că nu este o zonă militară, putem opera! Vor vedea aceşti mizerabili cu cine au de-a face!

Agentul îl mai tempera.

— Staţi puţin! Nimeni nu va accepta să atace o reşedinţă particulară, aflată sub protecţia morală a armatei sudaneze! Poate că prinţesa Raga ar vrea să ne ajute. În plus, nu ştim precis dacă soţia dumneavoastră se află acolo. Eu unul, mă îndoiesc. Cred că mai au şi alte ascunzători.

— Nu cred! Din contră, sunt sigur că aţi nimerit la ţintă. Dacă până mâine nu avem nici un răspuns de la Washington, mergem să vedem. Dacă e nevoie, mă duc şi singur.

Se părea că toate strădaniile de a-l convinge pe american rămâneau fără ecou.

— Nu vă înflăcăraţi. N-ar trebui să forţăm nota, ca nu cumva să se răzbune pe…

— Sunt sigur că n-o vor face, atâta timp cât nu au armele.

Malko simţi că hotărârea proaspătului şef al CI.A. din Khartoum era deja luată. Îl lăsă sorbind din coniac şi plecă spre *Hilton.* După un duş bun, reuşea, în sfârşit, să se întindă în pat. Încercă să se uite la televizor, dar pe fondul muzicii arabe, adormi.

*

* *

În apartamentul lui Malko sună telefonul, dar când ridică receptorul nu răspunse nimeni. După alte cinci minute, manevra reîncepu. Agasat, se hotărî să coboare la piscină, încercând să se destindă. Cerul era albastru şi căldura te copleşea.

Ieşind din tunelul ce lega hotelul de piscină, avu un şoc: prinţesa Raga era lungită sub un parasolar, purtând un bikini de culoare maro, la fel ca şi pielea ei. Femeia se ridică şi se legănă spre el sub privirile pofticioase ale tuturor masculilor prezenţi. Malko realiză că mai avea pe mână brăţara din os.

— Dragul meu, văd că ţi-ai ţinut promisiunea şi asta mă bucură.

Picături mici de sudoare se prelingeau între sânii magnifici şi negresa nu mai arăta nici urmă din furia cu care dorise să-i ardă ochii. Agentul se aşeză lângă ea şi-i auzi vocea murmurându-i languros la ureche:

— Dacă vrei, putem merge la Green Village... Pentru a-şi preciza mai bine intenţiile, se întoarse pe şezlong, oferindu-i spectacolul crupei sale cambrate, reluându-şi rolul de şopârlă.

Malko avea prea multă treabă pentru a accepta această ofertă, ispititoare totuşi. Peste o oră, trebuia să fie la Ambasada Americană, iar întâlnirea nu putea fi reprogramată.

Ajuns la Ambasadă, Malko se izbi de Elliot Wing, care avea ochii ieşiţi din orbite şi ţinea în mână o hârtie.

— Am răspunsul de la Washington! Acceptă!

— Nemaipomenit!

— Sistemul nostru de comunicaţii este în continuare defect, dar asta a venit prin Departamentul de Stat. Am ordin să-i comunic lui Habib Kotto că suntem dispuşi să o schimbăm pe Helen contra ceea ce pretinde el...

— Cum va ajunge „materialul” aici?

— Nu ştiu! Legătura telefonică va fi reparată în această seară şi astfel vom afla secretul. Şefii nu au vrut să dea detalii prin Departamentul de Stat. Trebuie anunţat imediat

Habib Kotto.

Wing nu mai avea răbdare, dar Malko îl calmă.

— Mă voi duce chiar acum la întâlnire, iar dumneavoastră veţi rămâne aici pentru a primi ultimele indicaţii.

Ajuns înapoi la hotel, Malko se instala la bar. După un timp, văzu afişat numărul camerei sale şi se repezi la telefon. Auzi un glas de bărbat, vorbind engleza cu un accent ciudat.

— S-a schimbat întâlnirea din această seară. Vă veţi întâlni cu o altă persoană, în alt loc. Cunoaşteţi Nil Avenue?

— Da, confirmă agentul.

— Mergeţi spre Podul Italienilor, până ajungeţi în faţa unui spaţiu viran, între mal şi drum. Opriţi-vă acolo, cu faţa spre Nil. Nu ieşiţi din maşină! Vom fi şi noi prezenţi la ora 19.

— Am ceva important de transmis, se grăbi Malko să adauge.

Dar interlocutorul său închisese deja telefonul.

*

* *

Restul zilei se scurse încet. După ora 16, soarele devenea ceva mai suportabil. Trecând pe la piscină, văzu că prinţesa Raga se aşezase la umbră, înconjurată de trei negri, arborând un aer total absent. Ea însăşi părea că aşteaptă ceva. Zărindu-l pe Malko, îi spuse cu o voce dulce, dar cu inflexiuni ameninţătoare:

— Nu uita ce ţi-am spus, dragul meu prieten. Dacă mă înşeli, eu voi afla...

Privirea femeii era fixată pe mica brăţară „magică”, din os de elefant. Agentul se mulţumi să zâmbească, gândindu-se şi imaginându-şi-o în rochie de seară... îi părea rău că trebuia să dea armele mizerabilului care torturase sălbatic un om al Companiei, dar ştia că asta o va salva pe Helen Wing.

Noaptea se lăsă repede şi la ora 18.30 el se îndreptă, fără a se grăbi, spre locul întâlnirii, dându-şi seama că maşina lui portocalie era destul de vizibilă pentru o întâlnire secretă.

Perechi de îndrăgostiţi se plimbau de-a lungul Nilului şi

Malko încetini, apropiindu-se de drumul ce mergea paralel cu fluviul, separat de malul apei de o zonă defrişată de circa o sută de metri.

Parcă vehiculul cu faţa spre Nil. Aşa cum îi fusese indicat şi întrerupse contactul. Era ora 18.55 şi noapte se lăsase complet. Coborî geamul maşinii pentru a scăpa de căldura care îl epuiza.

Se gândea la Alexandra, logodnica lui cu care ar fi trebuit să vină în această călătorie. De câteva luni erau mai îndrăgostiţi ca niciodată. Ajunsese să creadă că viaţa lui la castelul Liezen, alături de superba femeie care îl cunoştea atât de bine, ar fi fost minunată. Voiajul pe care-l planificaseră în Kenya, ar fost o nouă lună de miere… Ridică ochii spre cerul înstelat, amintindu-şi o zi îndepărtată, în care făcuseră amor într-un „737”, exact deasupra Khartoum-ului. Alexandra, alături de el, începuse să bea vodcă şi să mănânce caviar. Se mângâiaseră discret, în joacă, apoi făcuseră amor direct sub ochii stewardesei, gata să scape tava cu băuturi. Continuaseră în toaletă, excitaţi de oscilaţia avionului…

Brusc, revenindu-şi din visare, văzu două faruri ce apăreau în spatele lui, smulgându-l din amintiri. Maşina ce se apropia încet era un Land-Rover, pe un şasiu foarte înalt. Deodată, lumina farurilor se mări în oglinda retrovizoare şi zgomotul de motor îi crescu brusc nivelul de adrenalină din vene.

Land-Rover-ul se năpustea asupra lui, cu toată puterea celor opt cilindrii! Uitând înţelegerea făcută la telefon, de-a nu ieşi din maşină, agentul ţinea încă mâna pe portieră, când se simţi lovit şi lipit de scaun, iar maşina lui pornind spre Nil, asemenea unei rachete.

Capitolul IX.

Malko avu impresia că i se fracturează vertebrele cervicale şi, instinctiv, observând că maşina lui se află într-un picaj brutal spre fluviu, puse frâna, gest aproape inutil. La trei metri depărtare, malul se termina într-un plan înclinat, afundându-se în apă. Automobilul fu înghiţit curând de valurile mâloase şi, dacă nu ar fi fost atent, putea fi omorât imediat. Agăţat de volan, se izbi cu capul de parbriz, ameţind pentru câteva clipe. Apa ţâşni din caroserie cu un zgomot surd şi intră năvalnic prin geamul deschis. Fără să vrea, înghiţi o duşcă bună, timp în care încerca să scoată capul prin deschizătură. Ţinându-şi respiraţia, reuşi să ajungă la fereastra deschisă, aruncându-şi braţele înainte.

Apa era călduţă şi opacă. Trecu prin câteva momente de spaimă când piciorul drept fu agăţat de centura de siguranţă, dar reuşi să se degajeze, în sfârşit, ajunse la suprafaţă, cu plămânii umflaţi, gata să-i plesnească: nu mai avea pic de oxigen. Curentul îl dusese cam vreo douăzeci de metri în aval de pod. Începu să înoate şi găsi, puţin mai departe, câteva trepte din piatră care îl ajutară să iasă din apă. Ceafa îl durea şi avea impresia că înghiţise tot Nilul.

Din fericire, pistoletul extraplat rămăsese lipit de centură. Din maşina portocalie nu mai rămăsese nimic. Incomodat de veşmintele ude leoarcă, lipite de piele, urcă pe mal. Îşi scoase cămaşa, o stoarse, o îmbrăcă şi făcu acelaşi lucru cu pantalonii. Din fericire, zona era pustie. La locul atentatului, nu mai existau urme. Land-Rover-ul dispăruse.

Spre norocul lui, găsi imediat un taxi, care-l duse la *Hilton.* Trecând prin holul hotelului, îl observă cu coada ochiului pe recepţionerul rămas perplex. Ajuns în cameră se dezbrăcă urgent şi se băgă sub duş.

*

* *

Vocea speriată a lui Elliot Wing îl smulse de sub duş, întrebându-l pe un ton speriat:

— Ce s-a întâmplat? De ce nu aţi mai trecut pe la

Ambasadă?

Malko îi povesti americanului despre atentat. Stupefiat, acesta conchise:

— Dacă e mâna lui Habib Kotto, e foarte grav. Poate aţi fost văzut ieri şi e furios că i-aţi descoperit ascunzătoarea. În Africa, există întotdeauna oameni care urmăresc…

— Nu cred că este el. Doar are nevoie de arme. Ceea ce mi se pare curios, este faptul că atentatul coincide cu telexul pe care l-aţi primit de la Washington şi care putea fi interpretat. În acest caz, avem de ales între sudanezi şi libieni, nici unii dintre ei nedorind ca Habib să obţină „marfa”. Nu uitaţi că mai există şi nebuna de prinţesă Raga.

— Cum veţi relua contactul? întrebă americanul.

— Mă voi duce mâine la hotelul *Canary.* Aveţi vreo informaţie în plus?

— Încă nu! Se mai lucrează la repararea instalaţiei de transmisie.

— În acest caz, duceţi-vă acasă şi odihniţi-vă. Pentru moment, nu putem rezolva noua problemă. Un lucru e sigur: tot oraşul e la curent cu povestea noastră.

Un înger trecu, deghizat în agent.

*

* *

Goukoumi, şoferul lui Wing, verifica noua maşină închiriată. Era tot un Peugeot 504, la fel de portocaliu şi tot atât de vechi. Văzând mâna agentului, şoferul deveni cenuşiu la faţă. La un negru, era semnul unei panici totale.

— Ce s-a întâmplat? fu curios agentul. Goukoumi, îngrozit, arătă spre brăţara din os de elefant, oferită de prinţesa Raga.

— Cine v-a dat asta?

— O femeie. De ce?

— Şefu’, nu trebuie să purtaţi aşa ceva! Cineva vă vrea răul. E foarte periculoasă.

Malko era gata să izbucnească în râs.

— Hai, Goukoumi, urcă!

Negrul clătină din cap.

— Nu, nu pot să mă urc în maşină cu dumneavoastră, dacă aveţi asta… Nu e bine pentru mine…

Când Malko făcu gestul de a-şi scoate brăţara, negrul ţipă de spaimă.

— Nu, nu! Dacă o scoateţi, muriţi!

Era culmea! Începea să se enerveze. Wing îl aştepta la Ambasadă, iar pentru Helen era o nouă zi de captivitate. Mai rămăseseră nouă zile pentru a o salva.

— Ce trebuie să fac atunci?

— Trebuie să o daţi înapoi persoanei care v-a oferit-o, explică Goukoumi, ori să vă duceţi la un vrăjitor care ar putea distruge blestemul..

— Bine! Aşa voi face, promise agentul. Până atunci, nu te mai uita aşa la mine. Hai să ne grăbim spre Ambasadă.

Din câte îşi dădea el seama, prinţesa Raga folosea metode moderne de supraveghere.

*

* *

Elliot Wing părea sfârşit, având trăsăturile crispate, îl apostrofă pe Malko, de cum intră pe uşă:

— Am primit răspunsul! Ştiţi ce mi-au spus mizerabilii? Nu vor să trimită oficial arme! Ne vor trimite, în schimb, 800.000 de dolari peşin, să le cumpărăm.

— De la cine? Doar nu se găsesc Kalaşnikovuri pe toate drumurile.

Americanul oftă, clătinând capul a disperare.

— Îşi bat joc de noi! Acceptă doar să însoţească armele aduse până în Egipt, dar, oficial, nu vor să se implice...

— În această afacere, cred am putea apela la o persoană de încredere, spuse Malko.

Se gândea la contesa Samantha Adler, o seducătoare femeie care, în problema armelor, succedase amantului ei, dispărut în circumstanţe tragice. Malko îi explică americanului:

— Am toate numerele de telefon la care ar putea fi găsită. Voi încerca să dau de ea. Spunându-i adevărul, sper că va înţelege.

— Sunaţi de aici, sugeră Wing. Îi voi promite centralistei o primă.

— Foarte bine. Vom începe cu numărul ei de la Zurich.

*

* *

Legătura era bună, dar vocile dispăreau din timp în timp, ca înghiţite în cosmos. Malko aşteptase câteva ore, dar şansa era de partea lui. Samantha Adler se afla chiar la Zurich.

— Prinţe, exclamă femeia, cu o voce veselă. Mă chemi de la capătul lumii?

— Nu chiar! Din Khartoum. Ai vrea să-l cunoşti? Urmă o pauză. În aparenţă, doamna Adler căuta să ghicească ce era în spatele vorbelor agentului. Lansă o întrebare încuietoare:

— Vrei să-mi faci curte? Nu mai poţi aştepta până la întoarcerea ta în Europa?

Malko fu obligat să se explice:

— Telefonul meu este mai degrabă legat de activităţile tale de export. Aici nu găsesc o grămadă de lucruri, pe care tu, eventual, le-ai putea importa.

Se lăsă o nouă pauză, semn că Samantha înţelesese.

— E urgent?

— Foarte!

— Aşteaptă o clipă.

După câteva secunde, reveni la aparat şi-l anunţă:

— Dacă eşti atât de galant, vino mâine să mă iei de la aeroport. Sosesc cu Airbus Air France, zbor 487, care ajunge la ora două şi jumătate dimineaţa.

Agentul simţi că i se ia o piatră de pe inimă.

— Sincer, eşti minunată! Voi fi acolo, cu un mare buchet de trandafiri.

*

* *

Elliot Wing urmărise toată convorbirea, fără a înţelege nimic. Cei doi discutaseră în limba germană, dar privind expresia feţei lui Malko, realiză că lucrurile nu mergeau prea rău.

— Deci? întrebă americanul, neliniştit.

— Soseşte mâine noapte, veni răspunsul. Este o femeie în care poţi avea absolută încredere.

— Dumnezeule, sunteţi fantastic. Dacă ar veni şi cu

marfa…

— Pentru ea, asta nu va fi nici o problemă.

— Trebuie dublate precauţiunile, avertiză Wing. Oficial, Compania nu ştie nimic. Administraţia ignoră totul, iar preşedintele S.U.A. nu e la curent.

— Ce facem totuşi cu sudanezii?

— Secret total! O veţi întâlni pe prietena dumneavoastră şi o veţi pune în legătură directă cu Kotto. Noi o vom plăti discret, intervenind doar în momentul schimbului, pentru ca acest gunoi să nu ne joace o festă.

Planul era bun, dar rămăseseră multe alte lucruri de rezolvat. Malko nu dorea să diminueze entuziasmul tânărului, care acum era fericit. El se pregătea să-şi recupereze soţia, iar gândul la Ted Brady rămăsese în urmă.

Cu toate acestea, agentul dorea cu disperare să afle cine îl aruncase în Nil, gândindu-se că agresorii s-ar putea „juca” din nou cu viaţa lui.

Prinţesa Raga era una dintre persoanele perfect compatibile a-i pune beţe în roate. Era convins că ar fi bine să-i înapoieze brăţara, Africa fiind recunoscută pentru puterea magiei. Ştia că pentru asta se culcase cu el şi bănuia că brăţara îşi putea face efectul, în anumite circumstanţe.

Îşi mai dădea seama că adevăratele probleme începeau odată cu sosirea Samanthei Adler şi că, în aparenţă, Habib Kotto nu avea doar prieteni la Khartoum.

Capitolul X.

Malko începuse deja că cunoască bine hotelul *Canary.* Aştepta de o oră şi jumătate, iar spaima îi strângea stomacul. Nu venise nimeni şi dacă Habib Kotto se formalizase din cauza întâlnirii ratate, acest lucru risca să complice şi mai mult situaţia. Poate că sudanezii exercitaseră presiuni asupra lui, pentru a evita astfel disputele cu libienii.

Era de-ajuns să taie discret gâtul lui Helen Wing şi să dispară liniştit în deşert. Osemintele tinerei femei vor fi găsite poate peste zece ani, sau zece secole…

O voce spulberă brusc gândurile negre ale lui Malko.

— Ei, dragul meu prieten, suntem foarte bucuroşi să vă vedem. Începusem să credem că nu mai vreţi să vorbiţi cu noi.

Fouad, bărbosul cu ochelari, comisarul politic al lui Habib Kotto, însoţit de un negru înalt, filiform, apăruse zâmbitor, afişând un aer mulţumit. Malko simţi o asemenea relaxare, încât se ridică şi le strânse mâinile. Deci nu Kotto fusese ce-l care îl atacase…

— Vi-l prezint pe căpitanul Sodira, făcu sumar prezentările Fouad.

Se aşezară la toneta pustie. Pentru nişte oameni căutaţi de colonelul Torit, nu se prea ascundeau.

— De ce nu aţi venit ieri? întrebă comisarul politic.

— Vă voi explica imediat. Dar am noutăţi favorabile, în sfârşit, Washington-ul acceptă să vă livreze arme.

Figura bărbosului se lumină.

— Asta chiar este o veste foarte bună!

— Mai rămân de rezolvat câteva amănunte de logistică.

Malko se lansă într-o explicaţie cât mai completă, urmărită cu atenţie de cei doi, nespunându-le totuşi de unde provenea „materialul”. Când termină, le atrase atenţia:

— Ar fi bine dacă s-ar găsi un loc în afara oraşului, unde să putem efectua schimbul. Doamna Wing, contra armelor.

Aveţi vreo bază în deşert, cu o pistă pe care să poată ateriza un avion de transport?

Cei doi bărbaţi începură să se foiască. În final, bărbosul vorbi:

— Cred că ar putea fi debarcate la Kolbiuz. Este o pistă cam scurtă, dar necontrolată. Nu cred însă că e practică pentru acest schimb, deoarece…

Negrul înalt îi dădu cu cotul şi Fouad tăcu imediat. Însă Malko realizase deja semnificaţia gestului: Helen Wing nu se afla în deşert, ci la Khartoum, ceea ce crea probleme. Era un detaliu care, eventual, putea să fie folositor, aşa că nu mai insistă.

— Înainte de toate, dorim o dovadă convingătoare că ostatica este în viaţă. Poate vorbi la telefon?

Sodira izbucni în râs.

— Acolo unde se află, nu există aşa ceva. Dar poate să vă scrie…

— Foarte bine, acceptă Malko, ironic. Spuneţi-i să-i scrie soţului şi, pentru veridicitatea mesajului, să menţioneze porecla pe care i-a dat-o la logodna lor.

Acest lucru făcea parte din înţelegerea dintre el şi american. Dacă au omorât-o, vor fi incapabili să răspundă.

În faţa figurii senine a celor doi, îşi spuse că, din punctul ăsta de vedere, lucrurile mergeau bine. Totuşi, trebuia să îi pună la curent cu noile probleme. Le povesti despre atentatul din ajun. Relatarea îi surprinse. Emisarii lui Kotto schimbară câteva fraze în arabă, apoi Fouad îi transmise:

— Este foarte important ceea ce ne-aţi povestit. Voi anunţa acest fapt la C.C.F.E.C., pentru a hotărî măsurile pe care le vom lua. După părerea mea, au fost libienii.

— Eu credeam că sunt supravegheaţi de către sudanezi, remarcă agentul.

Comisarul politic luă un aer misterios.

— Libienii au mulţi aliaţi la Khartoum, chiar persoane pe care nici nu le bănuiţi. Cei care au comis acest incalificabil atentat trebuie urgent găsiţi!

— Nu cumva sunt partizanii prinţesei Raga? întrebă perfid Malko.

Doar această simplă evocare, îi făcu pe cei doi să sară,

ca şi cum le-ar fi pus cineva sub fund un cuib de furnici roşii.

— Raga? spuseră în cor. Femeia asta e o nebună, o isterică şi o târfă!

Trăsăturile descompuse ale negrilor exprimau un dispreţ comic.

— De unde o cunoaşteţi? întrebă suspicios comisarul politic.

Malko arboră expresia lui cea mai inocentă.

— Nu o cunosc, dar am auzit vorbindu-se de ea…

— Vă pot garanta personal, zise Fouad, că este mai periculoasă decât un scorpion.

Dorind să scurteze discuţia, agentul întrebă:

— Când ne revedem?

După o scurtă consultare în arabă, bărbosul spuse:

— Veţi fi contactat poimâine, pe seară, la hotel.

— Cu scrisoarea doamnei Wing! le aminti Malko, în timp ce bărbaţii dispăreau în întuneric.

Până a doua zi, când se va duce la aeroport să o primească pe Samantha Adler, urma încă o zi lungă de inactivitate. Ştia că, în timpul rămas, era necesar să îl liniştească pe sărmanul Elliot Wing.

*

* *

Noaptea, aeroportul din Khartoum părea mai jalnic, fiind totuşi animat de acelaşi dute-vino, continuu. Arătându-şi cartea de vizită, intrase în sala de aşteptare. Marele Airbus Air France, complet alb, era deja oprit în faţa minusculei aerogări, aducând tehnica occidentală până în Africa. O oră mai târziu, avionul urma să decoleze spre Djibouti.

Malko se îndreptă spre aparatul din care tocmai coborau primii pasageri. Cu inima bătând, o văzu pe Samantha Adler, cu părul blond strâns într-o coadă de cal, îmbrăcată cu un taior albastru deschis, din care apăreau picioarele ei lungi şi bronzate. Părea mai frumoasă ca niciodată, cu toate că era trecută de patruzeci de ani. Un bărbat înalt, cu păr cărunt, bronzat şi cu un aer sportiv, apăru în spatele ei, încadrat de doi negri. Primul avea o servietă. Agentul înainta până la pasarelă, îi luă braţul femeii, ajutând-o să

coboare ultima treaptă şi îi sărută mâna.

— Bun venit la Khartoum!

— Dragul meu prinţ! Ce drăguţ că ai venit să ne întâmpini!

Minunaţii ei ochi cenuşii, subliniaţi de câteva riduri fine, exprimau toată bucuria din lume. Malko nu prea înţelegea acest *„ne”.* Cu un gest plin de graţie, Samantha se întoarse, prezentându-l pe bărbatul ce o însoţea:

— El e Ralph, un bun prieten.

Acestuia din urmă, îi spuse:

— Ţi-l prezint pe prinţul Malko Linge.

Strângerea de mână a însoţitorului putea sfărâma un diamant, iar zâmbetul lui era rece şi mecanic.

— De câtva timp, Ralph îşi împarte viaţa cu mine şi mă ajută foarte mult, adăugă Samantha.

Malko se forţă să-şi ascundă decepţia. Asta era viaţa…

Încet, încet, se îndreptară cu toţii spre aerogara. Agentul se întreba cine putea fi acest Ralph?! O cunoştea de zece ani pe Samantha, se întâlniseră la Bali, la Berlin şi în România, mereu în circumstanţe stranii. Femeia îşi strecură tandru braţul sub al lui şi îl iscodi:

— Cu tine vom face afaceri?

— Eu te aşteptam singură…, obiectă Malko.

— Ralph este adesea în patul meu, spuse Samantha râzând. Este implicat în multe din afacerile mele, ceea ce îmi permite să mai şi trăiesc puţin. Trebuie să mă menajez, dacă vreau să rămân prezentabilă…

— Eşti la fel de magnifică, aşa cum eşti dintotdeauna.

— Mulţumesc! Hai să îl luăm şi pe Ralph, altfel se va înfuria…

Trecerea prin vamă se făcu uşor. Agentul privi în jurul lui. În mica aerogara se aflau doar câţiva civili, părând cam prea nepăsători. Colonelul Torit avea ochi peste tot…

Samantha, Ralph şi Malko se înghesuiră în maşina închiriată, în timp ce negrii cu valizele se urcară într-un taxi galben. Se despărţiră în faţa hotelului Grand, unde femeia îşi rezervase deja camerele, stabilind să se revadă a doua zi, dimineaţă.

*

* *

Cu cămaşa lipită de transpiraţie, Elliot Wing număra teancuri de bancnote, în timp ce un sergent de gardă păzea uşa biroului său. Văzându-l pe Malko, îi aruncă o privire bucuroasă.

— Banii au sosit! Dar prietena dumneavoastră?

— A venit şi ea, azi-noapte.

Uşurarea pe care o simţea, îl întinerise pe tânărul american cu câţiva ani. Aflând ceea ce îl interesa, se cufundă din nou în teancurile de bani verzi.

— Sunt 500.000 de dolari, comentă Elliot Wing. Restul va fi virat direct de la o bancă din Elveţia. Când veţi cădea la învoială cu răpitorii, le puteţi da 60% din bani.

— Dacă sudanezii ne joacă vreo festă?

— Să nici nu încerce! izbucni Wing, pe un ton ameninţător. Acum nu mă voi mai lăsa călcat pe bătături. Vreau să o revăd pe Helen! Dacă tâmpiţii ăştia de la Washington s-ar fi decis mai devreme...

Un înger trecu, îmbrăcat în haine de doliu. Elliot Wing închise servieta, o puse într-un seif şi bloca combinaţia.

— Voi lua prânzul cu prietenii mei, spuse Malko. Dacă ne vom pune de acord, diseară îi voi da banii emisarului lui Kotto, imediat ce-mi va prezenta scrisoarea de la Helen.

*

* *

Ralph manevra micul său calculator de buzunar, în timp ce discuta despre calitatea armelor:

— Doriţi ultimele sau vechile modele de Kalaşnikovuri?

— Care e diferenţa?

— Pe cele noi se poate adapta un dispozitiv foarte simplu pentru lansatoare de grenade.

— Şi preţul?

— 240 de dolari pentru cele vechi, 290 pentru cele noi.

— Cele vechi sunt destul de bune, se decise agentul: Au muniţie?

Calculatorul începu din nou să piuie. În timp ce Ralph studia problema, agentul o studia pe Samantha Adler. Femeia îşi schimbase taiorul cu o rochie de pânză închisă în faţă, care-i dădea aerul unei tinere. Ochii cenuşii erau

ascunşi în spatele unor ochelari cu montură de sidef. Era atentă la discuţia celor doi bărbaţi, fără a interveni. La masa vecină, bodyguarzii îi urmăreau cu discreţie. Terminându-şi „investigaţiile”, Ralph răspunse:

— Mai trebuiesc adăugaţi 244 de dolari de fiecare armă. În total, asta face 518.000 de dolari, plus transportul. Unde le doriţi?

— Nu ştiu încă. Probabil în Egipt.

— Aşadar, va fi necesară o transbordare…

— Aţi fi de acord să le însoţiţi până la destinaţie?

Schimbând o privire cu Samantha, care, imperceptibil, înclină din cap, afirmativ, bărbatul acceptă.

— Dacă ţineţi neapărat, cu toate că de obicei nu procedăm aşa, vă putem ajuta şi în acest sens. Unde ar trebui să aterizăm?

— Pe o pistă, în deşert.

— Nu prea merge. Noi folosim un „DES” şi ne trebuie o pistă dură. În afară de asta, Kalaşnikovurile sosesc câte douăzeci şi cinci într-o ladă, la fiecare ladă având nevoie de câte patru oameni.

— De unde vine avionul?

Ralph zâmbi şiret.

— N-aş putea să vă spun cu precizie, oricum, de undeva din Europa. Noi vom rămâne acolo până la descărcare.

— Când le puteţi avea?

— Dacă primim banii astăzi, interveni Samantha, să zicem că peste patru sau cinci zile, exceptând condiţiile meteo nefavorabile. Avionul va sosi în timpul nopţii, pentru a putea pleca înapoi înainte de ivirea zorilor. Egiptenii sunt de acord?

— Vor fi, afirmă Malko.

— Tu vei fi acolo? întrebă candid femeia.

— Cu siguranţă.

— Tu hotărăşti.

— Foarte bine. Chiar în acesta seară vă voi prezenta „cumpărătorilor”. Oficial, noi nu facem parte din târg. Este o tranzacţie privată între Habib Kotto şi voi, deci…

— Asta nu mă deranjează, vorbi sec Samantha Adler.

Se părea că tratativele erau încheiate şi discuţia în jurul

„materialului”, terminată.

— Hai că cinăm împreună, propuse Malko. Între timp, eu voi intra în contact cu cei interesaţi de arme.

— Perfect, conchise femeia. Voi avea şi eu timp de cumpărături…

Lui Malko i se părea că lucrurile se prezentau destul de bine, cu toate că mai rămâneau multe necunoscute, ca întotdeauna în acest gen de afaceri.

*

* *

Soarele ce apunea alcătuia imagini suprarealiste deasupra nenumăratelor moschei din Omdourman. Agentul îşi petrecuse o parte din zi cu Elliot Wing, calculând distanţe de zbor, hărţi, posibile locuri de aterizare şi fervenţe radio. O operaţiune clandestină de acest gen nu era deloc sigură, existând, aproape întotdeauna şi situaţii neprevăzute. Trebuiau să se asigure că avionul „C 130” va putea pleca înapoi…

Americanul expediase tone de telexuri spre Cairo, ducându-se personal până acolo, pentru a-l întâlni pe omologul său, colaborarea egiptenilor reprezentând cheia operaţiunii.

Când auzi soneria, Malko tresări. Probabil veniseră deja trimişii lui Habib Kotto. Dar când deschise uşa, se trezi nas în nas cu prinţesa care, arborând un zâmbet încântat, ciripi:

— Dragul meu, nu te-am văzut la piscină, aşa că am urcat să văd ce mai faci…

— Drăguţ din partea ta, se strâmbă agentul. Când privirea ei căzu pe mâna lui Malko, se întunecă brusc.

— Ţi-ai scos brăţara?! Ei bine, asta îţi va aduce numai ghinion!

— O să mi-o pun la loc, dar tocmai ieşisem de sub duş…

— Aşa să faci! comandă Raga, adulmecând locul, precum o pisică.

Intrând în cameră, se întinse languros pe pat, fixându-l cu ochii ei mari, migdalaţi.

— Hai, vino lângă mine, îl rugă femeia cu o voce senzuală.

Malko era atât de departe de sex, ca şi un preot înainte

de comuniune. Se gândea că, dintr-o clipă într-alta, puteau apărea trimişii lui Kotto şi ca, în acest caz, prinţesa va înţelege tot...

— Am o întâlnire, începu Malko, dar ne putem revedea puţin mai târziu.

— E o idee excelentă, zâmbi negresa, care, cu un simplu gest îşi desfăcu rochia, dând la iveală trupu-i cafeniu. Voi face un duş şi mă voi uita la televizor. Când te întorci, adu-mi, te rog, o ţigară de foi.

După ce dispăru în baie, agentul, împietrit, se întreba cum să se debaraseze de musafiră. Chiar în acel moment sună şi telefonul. Se repezi şi auzi vocea lui Fouad:

— Am venit. Suntem jos!

— Cobor imediat, şopti agentul, ieşind rapid din cameră.

Ajungând la bar, îi anunţă pe cei doi de sosirea vânzătorilor de arme şi-i întrebă:

— Aveţi scrisoarea?

Fouad îi întinse un plic nelipit, pe care Malko îl deschise imediat şi citi următoarele rânduri, scrise cam dezordonat:

„Pago, iubitule, grăbeşte-te şi vino să mă eliberezi. Aici e cumplit de cald, dar nu sunt maltratată. Te iubesc. Helen."

Îndoi apoi hârtia, dându-şi seama că tânăra femeie e în viaţă. Cuvântul *„Pago"* nu putea fi cunoscut decât de ea, aşa că negocierile puteau continua, întorcându-se spre emisari, le prezentă planurile operaţiunii.

— Eu mă voi afla în avionul ce transportă armele, iar voi o veţi aduce pe doamna Wing. Totul poate fi terminat în două ore. Cu acelaşi avion, puteţi trimite pe cineva în Egipt, pentru a verifica „marfa".

Spre marea lui surpriză, interlocutorii nu prea păreau în apele lor. Sodira vorbi protocolar:

— Există o mică dificultate. Ostaticul nu se află la Kolbiuz şi ar fi obositor să o aducem acolo. Vor fi necesare două întâlniri...

— În acest caz, mă angajez să o primesc pe doamna Wing în acelaşi moment în care avionul aterizează în deşert, le spuse răspicat agentul.

— Bine, dar noi trebuie mai întâi să raportăm...

— Ce nu vă este clar? întrebă enervat.

— Ştiţi, au existat deja multe neînţelegeri şi multe întârzieri în această afacere. De unde să ştim noi că acum deţineţi, cu adevărat, armele?

— Simplu! Vi-i voi prezenta chiar azi pe negustori.

După ce schimbară câteva priviri, Fouad se decise:

— Mă duc să dau un telefon şi apoi vom hotărî cum procedăm.

După câteva minute, se întoarse.

— Regret, dar telefonul nu funcţionează. Vă propun să ne revedem peste două ore, tot aici, la barul hotelului.

Malko nu putea decât să accepte. Suspansul continua. Ajuns în cameră, constată că baia era pustie, în urma prinţesei Raga rămânând doar o vagă aromă de parfum. Brăţara dispăruse şi ea. Se întreba dacă negresa bănuise ceva, sau dacă îl şi văzuse stând de vorbă cu trimişii lui Habib Kotto.

*

* *

Soneria telefonului îl smulse pe Malko din gândurile sale. Cu toate că legătura era proastă, recunoscu vocea lui Fouad.

— Nu mai avem timp să ne întoarcem la hotel, îi spuse bărbosul. Ne vedem la ora 21, în cartierul Uşah[3].

Pentru acesta întâlnire, trebuiau anunţaţi urgent Samantha şi prietenii ei. Îi găsi pe terasa hotelului Grand, într-o excelentă dispoziţie. Doamna Adler purta o rochie imprimată cu flori, care se deschidea permanent deasupra pulpelor, sub privirea întunecată a lui Ralph. Tot cu ochii pe ceas, Malko le descrise locul şi scopul întâlnirii, spunându-le:

— Îmi pare rău, dar trebuie să plecăm imediat. Nu mai avem timp pentru a cina.

— Ralph va merge cu tine, spuse Samantha. Eu detest praful şi, în plus, am reperat nişte obiecte din fildeş pe care vreau să mi le cumpăr.

Malko îi surprinse privirea şi citi în ea altceva decât plictiseală. Puţin mai târziu, când îşi luă paharul, mâna femeii o atinse pe a sa, lăsând să cadă un mic cocoloş de

[3] Cartier cu populaţie predominantă din Ciad (n.a.).

hârtie, pe care el îl făcu nevăzut. Nici Ralph şi nici cei doi bodyguarzi de la masa alăturată nu observaseră nimic. Agentul se ridică, se scuză şi se duse la toaletă. Mesajul era scurt:

„Grăbeşte-te şi vino înapoi. Lasă-l pe Ralph să discute. Te aştept la Hilton.”

Citindu-l, simţi un şoc extrem de plăcut.

*

* *

La ora târzie la care plecaseră, totul părea pustiu. Lângă Malko, Ralph fluiera, iar în spate, cei doi bodyguarzi erau muţi precum peştii. Unul dintre ei ţinea pe genunchi un pistolet-mitralieră tip „Skorpio”, cu încărcătorul plin, iar celălalt avea un pistolet cu alice.

Agentul încetini, pentru a nu rata locul întâlnirii. Zărind ceva, spuse:

— Aici trebuie să fie!

— Dar unde sunt cumpărătorii? întrebă Ralph. Nu văd pe nimeni…

— Întotdeauna întârzie, veni răspunsul.

Pe un dâmb de nisip, văzură pe cineva care părea că doarme. Malko se apropie şi distinse o formă omenească, lungită pe spate, ceea ce nu era deloc de mirare în Africa, unde toată lumea doarme sub cerul liber.

Fasciculul lanternei lui Ralph ţâşni din spate, luminând forma. Malko avu un şoc: Fouad, bărbosul, nu numai că nu era în întârziere, dar avea şi gâtul tăiat, iar privirea îi era aţintită, cu toate că nu mai putea vedea, spre cerul înstelat…

Capitolul XI.

Malko, aplecat peste mort, îl auzi pe Ralph spunând cu jumătate de voce:

— Hai s-o ştergem!

În clipa imediat următoare, se auziră mai multe detunături asurzitoare, trase din apropiere. Fasciculul lanternei oscilă şi Ralph se împletici, cu un ţipăt surd. Instinctiv, agentul se aruncă la pământ, lângă bărbosul ucis. Mai multe proiectile făcură să sară nisipul aflat foarte aproape de capul său. Zări o lumină albă care venea dinspre o casă dărâmată. Ţăcănitul caracteristic al pistoletului-mitralieră „Skorpio" îl asurzi. Ralph, culcat pe-o parte, gemea. Când unul dintre cei doi negri se repezi spre ei, fu imediat împuşcat. Malko încerca să se confunde cu peisajul. Atacul durase mai puţin de un minut. Iubitul Samanthei horcăia şi unul dintre negri nu se mai mişca. Celălalt, protejat de grămada de nisip, rămăsese stană de piatră, pu voce stinsă, Ralph repeta:

— Sharon! Sharon!.

Agentul, chircit, se deplasă spre negrul cu mitralieră. Mai multe detunături plesniră, venind din acelaşi loc. Negrul începu şi el să tragă, golind jumătate din încărcător, apoi căzu, cu un strigăt scurt.

Malko se rostogoli pe grămada de nisip, ajungând într-un unghi mort. Cu inima bătând, ajunse lângă primul negru înarmat, îi găsi mâna crispată pe un Colt 45, pe care i-l smulse dintre degete. Începu să tragă şi el în direcţia din care reperase că plecau focurile de armă şi apoi se strecură pe lângă zid. Alergă până la colţul următor, iar când se opri, îşi dădu seama că nu mai era urmărit.

Ajuns, în sfârşit, la un maxi-taxi, care tocmai îşi descărca pasagerii, pregătindu-se să plece înapoi spre nord, se urcă din mers. După circa un kilometru, ajunse într-o staţie de taxi şi se aruncă într-unui, dând şoferului adresa hotelului *Hilton.* Ajuns la hotel, se gândea că atentatul putea veni de la libieni, de la sudanezi sau de la Raga.

În hol, o găsi pe Samatha, al cărei zâmbet îl mai încălzi puţin.

— Ai rezolvat repede, remarcă femeia.

După expresia lui, îşi dădu seama imediat că ceva nu era în ordine. În câteva cuvinte, agentul îi povesti ce se întâmplase.

— Nu mă aşteptam la o asemenea reacţie, comentă ea. Oamenii nu sunt prea amabili aici. În fond, mi-ai salvat viaţa! Dacă n-aş fi dorit neapărat să mă culc cu tine, poate că acum eram şi eu moartă.

Ajunşi în apartamentul lui Malko, Samantha se aşeză pe pat şi întrebă:

— Ai ceva de băut? O vodcă?

Agentul se duse la bar, reveni cu o sticlă şi-i umplu un pahar. Femeia îl goli dintr-o înghiţitură şi i-l întinse pentru a fi umplut din nou.

— Pune nişte muzică, ceru ea.

După ce Malko se execută, femeia, în timp ce bea, începu să vorbească despre Ralph şi relaţia lor. Imediat ce paharul i se golea, i-l întindea din nou, pentru o nouă tranşă. În final oftă şi spuse:

— Hotărât lucru, de câte ori am un bărbat, îmi este luat...

Vorbea de moarte ca despre o rivală, explicându-i că poartă ghinion bărbaţilor din viaţa ei.

*

* *

Ultima picătură de vodcă din sticlă umpluse din nou paharul Samanthei. Aceasta îl ridică şi, cu o voce cleioasă, plină de tristeţe, toasta:

— Pentru Ralph...

Malko privea sticla goală, necrezându-şi ochilor. El nu băuse mai mult de un pahar... Samantha, instalată acum pe mochetă, cu capul sprijinit pe pat, vorbea de una singură, beată moartă. Nu o mai văzuse niciodată aşa. Era deja trei dimineaţa, când femeia se ridică împleticindu-se şi-şi scoase bluza.

— Vreau să fac amor cu tine. Asta mi-am dorit şi nu am de gând să mă răzgândesc...

Pantalonul ei negru urmă aceeaşi direcţie ca şi bluza. Nu

purta nimic pe dedesubt…

Malko îi admiră trupul ferm, talia subţire şi pielea netedă. Probabil că făcea multă gimnastică, pentru ca la vârsta ei să aibă un asemenea corp.

Când o luă în braţe, ea regăsi vechile gesturi: îl sărută mai întâi savant, apoi alunecă de-a lungul corpului, gâdilându-l cu limba ei ascuţită, apoi îngenunche şi, brusc, îi înghiţi sexul. Alcoolul cu care îi erau impregnate buzele, făceau mângâierile şi mai picante. Se ocupă mult timp de acest ritual, având grijă să nu îl lase să ajungă la final. Deodată, se lăsă pe spate şi desfăcu picioarele, într-o invitaţie mută.

Malko o pătrunse şi începu să facă amor cu ea, conducându-se după ritmul femeii. Samantha se ondula încet, nelăsându-l s-o penetreze total, atentă să nu se lase furată de plăcere. Se jucară aşa mult timp, uitând amândoi de ororile petrecute în aceeaşi seară. În fine, bazinul femeii urcă spre el, femeia scoase un fel de şuierat şi vocea ei spuse sacadat:

— Hai! Hai! Hai!

Explodă şi el, la rându-i. Pe ultimele valuri ale orgasmului, Samantha adormi brusc, cu figura odihnită, cu toţi muşchii relaxaţi, cu Malko încă în ea. După câteva secunde bărbatul se degajă încet şi se duse în cealaltă cameră a apartamentului.

Gândurile i se învălmăşeau în cap: era în acelaşi timp deprimat, dar şi beat de furie, ştiind că vor apărea probleme noi. Indiferent dacă autorii atentatului ar fi fost libieni, sudanezi sau partizani ai prinţesei Raga, cu toţii beneficiaseră de complicitatea lui Habib Kotto, fapt ce va ridica probleme în derularea operaţiunii. Moartea comisarului politic risca să învenineze lucrurile. Kotto putându-se răzbuna pe ostatic. Ştia însă că sudanezii vor reacţiona şi că povestea se va răspândi. Într-un oraş precum Khartoum, nu puteau fi omorâţi albi fără ca acest lucru să nu aibă ecou. Se îmbrăcă şi plecă spre Elliot Wing, pe care trebuia să-l prevină. La rândul lui, americanul urma să avertizeze Washington-ul.

*

* *

Agentul se întorsese la cinci dimineaţa, după o lungă întrevedere cu Wing. Afectat, acesta din urmă se dusese în plină noapte la Ambasadă şi telegramele plecaseră imediat spre Washington, îi promise lui Malko că îl va contacta şi pe colonelul Torit. Când intră în apartament, Samantha ieşea din baie, cu părul impecabil aranjat, machiată, dar cu trăsăturile feţei crispate. Intrigat, agentul o întrebă:

— Unde mergi?

— Să-mi fac bagajele şi să iau avionul! Orice avion, în orice direcţie, numai să plec din Khartoum. Te vei ocupa tu de cadavre...

Malko simţi că-i îngheaţă spinarea: asta era chiar lovitura de graţie.

— Doar nu vrei să mă laşi baltă?! Îţi dai seama ce înseamnă asta... Am neapărată nevoie de arme, pentru a o salva de Helen Wing. Tu trebuie doar să faci ca ele să ajungă în Egipt, apoi totul va fi în ordine.

Samantha clătină încet capul.

— Nu va fi totul în ordine! Nu uita ce s-a întâmplat aseară... Nu m-ai prevenit că cineva s-ar putea opune tranzacţiei. Eu găsesc uşor cumpărători care nu procedează în acest mod barbar. Nu te supăra pe mine, îţi doresc să reuşeşti.

— Fără tine e imposibil!

— Regret, drumurile noastre se despart aici. Simt pericolul şi nu vreau să risc. Mi-a părut bine să te revăd, să fac amor cu tine, dar nu îmi imaginam că îl voi pierde pe Ralph.

Se apropie de Malko şi îl sărută rapid, înconjurându-i ceafa cu mâna. Apoi se repezi spre uşă, pe care o trânti cu putere. O cunoştea prea bine pe Samantha Adler, pentru a încerca să o facă să revină asupra deciziei luate.

Fără nici o altă idee, se aruncă sub duş, apoi se îmbrăcă. Nu mai simţea nici o oboseală. Ziua urma să fie lungă şi dificilă. În loc să se apropie, ţinta se îndepărta.

Capitolul XII.

Era vineri şi la biroul colonelului Torit nu răspundea nimeni. Ambasada Americană era, de asemenea, închisă. Doar Malko şi Elliot Wing, împreună cu sergenţii de gardă, se aflau acolo. Unul dintre aceştia din urmă făcea cafea după cafea.

— Nu aveţi numărul personal al lui Torit? întrebă agentul.

— Nu, nici măcar nu ştiu unde locuieşte.

În concluzie, nu aveau altă soluţie decât să aştepte. Malko privea continuu calendarul, realizând că nu îi mai rămăseseră decât şase zile până la expirarea ultimatumului.

Se găsea în Ambasadă de circa douăzeci de minute şi încă nu avusese curajul să îl anunţe pe american de plecarea Samanthei Adler. Deodată, Wing spuse:

— N-avem ce face! Cu orice preţ, trebuie să-l întâlnim pe Habib Kotto şi să terminăm afacerea cu prietena dumneavoastră.

Malko îşi luă inima-n dinţi.

— Este imposibil. Samantha nu mai vrea să ne livreze armele. Se află deja în drum spre aeroport.

— Dumnezeule! Nu e posibil..., îngână tânărul. Doar am bani...

— Unul dintre cei ucişi aseară era chiar amantul ei, explică Malko. Este pentru a doua oară când i se întâmplă aşa ceva, iar ea este o femeie superstiţioasă. Noi suntem obligaţi să găsim responsabilii acestui atentat, altfel vom avea probleme mult mai grave.

— Dar Habib Kotto va aştepta?

— Voi încerca să îl conving, promise agentul.

— Cum?

— Trebuie să ştie cine anume din anturajul său era la curent cu întâlnirea... Cineva a vorbit.

— Nu ne mai rămân decât şase zile, îi atrase atenţia americanul. E prea scurt timpul pentru a merge în Europa, să căutăm alte arme.

Malko preferă să nu răspundă. Viaţa Helenei Wing nu mai

atârna decât de un fir de aţă.

— Trebuie ca Washington-ul să acţioneze, sugeră el şi să ceară Kalaşnikovuri de la egipteni. Aceştia le fabrică şi pentru ei nu ar constitui nici o problemă să ni le livreze. Ne vom gândi şi vom acţiona cum este mai bine. Din păcate, acum, trebuie să mă întorc la hotel.

*

* *

Când sosi, Malko îl întâlni în hol pe căpitanul Sodira. Acesta era însoţit de un metis unsuros şi solid, pe nume Samir.

— Vă aşteptam, spuse simplu. Haideţi în apartamentul meu.

Ajunşi acolo, Sodira atacă imediat subiectul, cu o voce furioasă:

— Camaradul nostru, Fouad, a fost asasinat aseară, la întâlnirea pe care v-o fixase. Preşedintele Kotto este foarte supărat. Ce s-a întâmplat?

— Au mai murit încă trei persoane, remarcă agentul. Erau chiar negustorii de arme pe care îi adusesem. Eu însumi, am scăpat ca prin urechile acului şi nici până în prezent nu ştiu cine a atacat. Făptaşul trebuie deconspirat. De la dumneavoastră cunoştea cineva locul întâlnirii?

Tăcere. Cei doi se priviră şi schimbară câteva cuvinte în arabă, înainte de a răspunde:

— Nimeni! spuseră în cor. Doar preşedintele Kotto şi Fouad. Inamicii vă vizau pe dumneavoastră.

— Imposibil, spuse agentul. Oricum, acest grav incident nu schimbă cu nimic intenţiile noastre. Trebuie totuşi să aflăm unde s-a produs scurgerea de informaţii, dacă nu, se vor ivi probleme noi şi predarea armelor poate fi primejduită…

— Cred că au fost libienii, se hazarda Sodira.

— Dar cum de au ştiut? Capcana a fost bine organizată…

— Noi ne vom începe ancheta noastră, promise Sodira. Îl putem anunţa totuşi pe Kotto că armele vor fi livrate în timp util?

Malko simţi o ameninţare în vocea acestuia, aşa că îşi spuse că ar fi mai bine să-l mintă.

— Nu s-a schimbat nimic.

Sodira păru uşurat. Se vedea că moartea lui Fouad nu îl impresionase peste măsură şi că, de fapt, era interesat de un singur lucru: armele. Ştia că Malko nu avusese nici o vină în accident.

— Vă vom contacta mâine. Fiţi sigur că moartea camaradului nostru nu va rămâne nepedepsită.

*

* *

Soneria îl smulse din meditaţia în care rămăsese cufundat după plecarea emisarilor lui Habib Kotto. Imediat ce deschise uşa, o tornadă neagră se năpusti asupra lui. Era prinţesa Raga, arzând de ură, cu ghearele scoase.

— Mizerabile! Te omor! explodă ea.

Se aruncă asupra lui Malko, iar el văzu cu groază strălucirea lamei unui cuţit.

Nesimţind nevoia unei coride suplimentare, îşi înfundă mâna în coşul cu fructe, unde îşi ascunsese pistoletul extraplat. Cu arma îndreptată spre ea, prinţesa se opri brusc.

— Calmează-te. Am şi aşa destule de rezolvat.

— Mizerabile, repetă ea, fără a lăsa cuţitul. Ştiam că pregăteşti ceva, mi-a spus-o brăţara... De fapt, pentru asta am venit ieri. Am recunoscut-o pe târfa ta blondă. La N'Djamena ne-a vândut arme. Am aşteptat-o la Grand, ca să-i tai sânii... Nu a venit, dar am s-o găsesc eu...

— A plecat din Khartoum, spuse Malko, furios. Tu ai fost aseară?

Puţin mai calmă, Raga răspunse:

— Nu!

— Dar brăţara nu ţi-a spus cine a fost?

— Nu încă, zise ea, cu seriozitate, dar mi-o va spune.

Agentul nu avea chef de râs. Îşi puse pistoletul la loc şi se apropie de vizitatoarea sa, acum ceva mai potolită.

— Hai să ne aliem, îi propuse femeii. Dacă tu mă ajuţi să recuperez ostaticul lui Kotto, vei avea armele pe care le doreşti.

— Minţi! explodă, isterică. Toţi albii mint. Dacă Habib Kotto primeşte armele. Tu nu vei părăsi viu Sudanul. Îţi voi

tăia testiculele!

Furioasă, se îndreptă spre uşă, dar Malko o opri, în încercarea de a afla, poate, ceva despre atentat.

— Crezi că aseară au fost libienii?

Raga ridică din umeri.

— Libienii? Nu sunt atât de puternici. Eşti orb. În joc se află altcineva, mult mai periculos decât ei.

— Cine?

Fără să răspundă, prinţesa ieşi, trântind uşa. Ziua începuse bine…

Brusc, simţi oboseala. Nu dormise decât două ore. Îşi turnă o cafea, gândindu-se că singura soluţie ar fi fost să aducă direct din Egipt un avion „C 130” cu „marfă” pentru Kotto, evitând Khartoum-ul care devenise un veritabil cuib de viespi.

Cu cât data ultimatumului se apropia, cu atât timpul părea că se scurge mai repede.

*

* *

Coborât la piscină, înţelese cu greu numele său, stâlcit de glasul din difuzor, care îl chema la telefon. Recunoscu imediat vocea dulceagă a colonelului Torit. Sudanezul se scuză cu politeţe şi-i spuse:

— Doresc să vă vorbesc câteva minute. Mă găsiţi în hol.

Inima lui Malko începu să bată mai repede.

— Vin imediat.

După ce închise, îi telefona lui Wing la Ambasadă, pe linia directă.

— Torit vrea să mă vadă. Asta nu-mi prea place. Dacă dispar, veţi şti unde şi cum s-a întâmplat…

Coborând în hol, agentul observă că sudanezul nu era singur. Două matahale se aflau la o distanţă respectuoasă, dar când Torit se aşeză lângă Malko pe o banchetă, nu îl însoţiră. Colonelul îşi aprinse o ţigară, în timp ce vorbea:

— Am venit să vă rog să mă ajutaţi…

— Cu plăcere. În ce chestiune?

— Aseară s-a petrecut un incident extrem de neplăcut, răspunse sudanezul. Trei străini au fost omorâţi de nişte necunoscuţi, în cartierul Uşah. A mai fost ucis şi un tip din

Ciad.

— Adevărat? făcu Malko. În ce măsură mă priveşte pe mine?

— Nu vă priveşte direct, sublinie amabil colonelul Torit. Totuşi, cunoaşteţi persoanele care au fost ucise… Fouad v-a vizitat des aici la hotel. Era membru al anturajului lui Habib Kotto. Cât despre străini, dumneavoastră aţi fost să-i luaţi de la aeroport şi i-aţi întâlnit de mai multe ori…

Malko rămase tăcut câteva clipe, încercând să ghicească până la ce punct omul din faţa lui îşi bătea joc de el.

— De fapt îl cunoşteam pe Fouad, recunoscu agentul. Dumneavoastră ştiţi bine pentru ce mă aflu la Khartoum. Acest individ era trimisul lui Kotto. Ceilalţi veniseră în oraş pentru afaceri, iar eu am încercat să le dau câteva sfaturi.

— Dar nu ştiţi pentru ce se aflau aseară la Uşah?

— Absolut deloc! Prietena mea, doamna Adler, a fost atât de şocată de eveniment, încât a plecat deja, rugându-mă să mă ocup personal de repatrierea cadavrelor.

Înţelegător, colonelul înălţă capul.

— Eu cred că aceste persoane se ocupau cu trafic de arme. Asta ar explica ceea ce s-a întâmplat. Dumneavoastră ştiţi că preşedintele Kotto este mereu în căutarea unor astfel de „cumpărături”. Apropo, în ce stadiu se mai află negocierile pentru eliberarea doamnei Wing?

— Progresează lent. Îmi doresc ca ea să aibă un final mai puţin tragic decât cel al lui Ted Brady.

— Şi eu doresc acelaşi lucru. Din păcate, după spusele informatorilor mei, această persoană se află foarte departe, undeva în vest, într-o zonă greu accesibilă. Dacă am încerca să ajungem acolo, partizanii lui Kotto ar putea executa ostaticul…

Malko îşi cufundă privirea în ochii sudanezului.

— Sunt surprins că guvernul sudanez nu poate face presiuni politice asupra lui Kotto, pentru a elibera ostaticul reţinut în propriul teritoriul.

Colonelul Torit făcu o mutră indignată.

— Noi am făcut tot ce a fost posibil! Preşedintele Kotto e un om foarte dur şi foarte şmecher. Se jură că el nu e responsabil de răpire. De altfel, nici nu se află la Khartoum

şi este foarte greu de găsit. Vă urez succes.

Torit era deja în picioare.

— Unde sunt cadavrele? întrebă Malko.

— La Spitalul Civil, pe Mahatha Avenue, foarte aproape de calea ferată. Voi da dispoziţii ca să le puteţi repatria în Europa.

— Mulţumesc, spuse Malko. Şi eu vă urez succes în ancheta dumneavoastră.

Gânditor, îl privi pe şeful Securităţii Sudaneze ieşind pe uşa turnantă a hotelului.

Torit nu era prost: aluziile sale dovedeau că agentul era supravegheat îndeaproape şi că sudanezii nu doreau ca Habib Kotto să intre în posesia armelor.

Era un avertisment sângeros, dar clar. Lui Malko nu-i mai rămânea decât să tragă concluziile împreună cu Elliot Wing, chiar în seara asta.

*

* *

Rămăseseră doar cinci zile până la expirarea ultimatumului şi dacă CI.A. Le dădea un răspuns negativ, nu mai aveau nici o altă soluţie. Wing, măcinat de gânduri, îi spuse lui Malko:

— Eu nu am nici un chef să ies din casă. Haideţi să vedem „Rio Bravo” la televizor. Hissein ne-a pregătit pui la grătar.

Agentul îl urmă în living. Magnetoscopul Akai fusese instalat lângă aparatul de aer condiţionat. Elliot montă filmul, apoi se aşează într-un fotoliu, cu o sticlă de whisky la picioare, decis să-şi spele creierul.

Privirea lui Malko părăsi la un moment dat ecranul, fixând fotografia Helenei Wing în costum de baie. Unde ar putea fi? Cum suporta captivitatea? Vor reuşi să o salveze?

*

* *

Malko încerca să se concentreze asupra volanului, mergând la întâlnirea cu emisarii lui Kotto, care avea loc la hotel Mecca, la ora 14.

Dimineaţa trecuse foarte repede. Deşi se luptase cu inerţia funcţionarilor Spitalului Civil, fusese ajutat, din

fericire, de câteva intervenţii telefonice ale colonelului Torit. În final, coşciugele conţinând rămăşiţele pământeşti ale lui Ralph şi ale celor doi negri fuseseră remise companiei Air France, care se obligase să le ducă la destinaţie. Ajuns la hotelul Mecca, îl văzu pe căpitanul Sodira, aşteptând pe terasă.

— Să ştiţi că am făcut o anchetă foarte serioasă. Doar trei persoane erau la curent cu întâlnirea: preşedintele Kotto, Fouad şi cu mine. Noi am discutat o singură dată, cu uşile închise, în biroul preşedintelui. Am ales acel loc de comun acord, deoarece poliţia sudaneză nu pune piciorul în cartierul Uşah. Deci, atentatul vă viza pe dumneavoastră…

Malko reţinu o informaţie capitală: Habib Kotto se afla în Khartoum, contrar celor pretinse de colonelul Torit. Îl măsură pe interlocutorul său, dar realiză că bărbatul spunea adevărul.

— Imposibil ca noi să fi fost ţinta. N-a avut loc nici o convorbire telefonică. Eu m-am dus direct la hotel să-i caut pe negustorii de arme care nu ştiau unde vor merge. Când am ajuns la Uşah, amicul dumneavoastră era deja mort, explică agentul.

— Atunci, spuse grav Sodira, este târfa de Raga. Vă jur că acestei femei ar trebui să i se taie gâtul, ca unui pui de găină.

Avea un aer atât de feroce, încât lui Malko nu-i prea venea să râdă… Din păcate, problema rămânea nerezolvată.

— Ce mesaj îi pot transmite preşedintelui? reveni la realitate Sodira, cu un aer mai neîncrezător ca niciodată. Au rămas doar cinci zile…

— Ştiu. Aşteptăm undă verde de la Washington. Apoi, după douăzeci şi patru de ore, totul va fi gata. Dar dumneavoastră veţi fi în măsură să ne-o aduceţi pe doamna Wing?

— Absolut!

— Perfect, decise Malko. Pentru a evita un nou incident, lansaţi zvonul că acordul cu noi nu mai e valabil şi că aţi hotărât să o eliberaţi necondiţionat pe ostatică. Sunaţi-mă mâine seară, la hotel. Sper să vă dau mai multe amănunte.

După ce se despărţi în termeni destul de reci de căpitan, Malko se urcă în maşină şi se îndreptă spre vila lui Elliot Wing.

— Şeful nu e aici, spuse Goukoumi. Revine imediat.

Şoferul părea extrem de abătut.

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă curios Malko. După o lungă şovăială, şoferul sfârşi prin a mărturisi:

— Mi-ar trebui un avans, dar nu îndrăznesc să îi cer aşa ceva lui mister Wing. Are destule probleme în acest moment...

— Îţi promit că am să-i cer eu.

Malko se instala lângă piscină, iar după zece minute apăru şi tânărul american. Văzându-l, îi vorbi pe un ton vesel:

— Am obţinut aprobarea Departamentului din Cairo. Vor pune la dispoziţia noastră un avion „C 130”, iar egiptenii sunt de acord să ne trimită armele. Totul se poate încheia în două zile. Avioanele de vânătoare egiptene vor asigura protecţia deasupra spaţiului aerian sudanez.

Agentul era fericit să vadă că, în ciuda tragicului incident de la Uşah, lucrurile se puneau în mişcare.

— Spuneţi-mi, Serviciile Secrete Sudaneze dispun de aparate sofisticate de ascultare?

Americanul se strâmbă.

— Nu cred. Sovieticii le-au instalat acum zece ani, dar din cauza climei, nu cred că a mai rămas mare lucru. Mi s-a spus că ei nu le mai folosesc, preferând spionii...

— Puteţi verifica dacă nu s-a schimbat ceva?

— Desigur! Am un prieten englez care se ocupă uneori cu aşa ceva. Credeţi că...?

— Presupun. Acum trebuie să plec. Fiţi atent că şoferul dumneavoastră are nevoie de bani.

— Din nou? explodă tânărul. A luat deja în avans salariul pe o lună. Acum vrea să îşi cumpere o nevastă nouă, de numai doisprezece ani, pentru care viitorul socru îi cere 750 de livre[4].

Ce ţară frumoasă, gândi Malko... Aici o femeie nu valora decât 750 de livre...

[4] O livră sudaneză – un dolar american (n.a.).

*

* *

Prinţesa Raga se afla la piscină, sub parasolar. Când îl văzu, îşi mişcă trupul abia acoperit de un bikini minuscul. Se plantă în faţa lui, cu o figură ameninţătoare:

— Ştiu că eşti pe cale să mă înşeli! Îţi aduci aminte ce ţi-am promis? Ştiu că vrei să-i dai armele lui Kotto!

— Ai spioni la ei?

Negresa făcu o mimică dispreţuitoare.

— Eu n-am nevoie de spioni. Îi am pe acoliţii mei care îmi spun tot ce se petrece pe pământ şi în cer. Tot ei îmi spun că tu vei muri în curând, pentru că mă trădezi!

Femeia se îndepărtă cu demnitate. Malko o ajunse, îi trecu încet mâna pe spate, aşa cum mângâi o pisică, iar ea îşi cambra şoldurile, întorcând spre el ochii frumoşi, cu o expresie îndulcită.

— Vrei să cinezi cu mine în seara asta? îi propuse.

— N-ai făcut destul amor cu târfa ta albă?

Răzgândindu-se brusc, Raga îi veni în ajutor:

— Dacă mă vrei, vino la Green Village!

*

* *

Rămânându-i destul timp până la cina cu Raga, Malko se îndreptă spre Ambasada Americană, dorind să afle de la Wing ultimele noutăţi. Elliot Wing era prăbuşit într-un fotoliu, cu picioarele pe birou, cu ochii în tavan şi cu trăsăturile desfigurate…

— Ce e? întrebă Malko.

Fără a răspunde, americanul îi întinse un telex de la Departamentul din Cairo, în care era scris:

„Operaţiunea Phoenix anulată. Ordin imperativ din Langley.”

Malko simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Asta era condamnarea la moarte a Helenei Wing…

Capitolul XIII.

Descurajat, Malko nu-şi putea lua ochii de la telex.

— De ce? întrebă el. Doar fuseseră de acord?

— Da, dar numai cu condiţia de a plăti, nu şi de a se expune, răspunse americanul. Dacă livrăm arme fabricate în Egipt sau furnizate Egiptului de către sovietici, ei riscă să lase urme. Aparatul companiei Egyptian Air Force ar putea fi interceptat sau fotografiat în timp ce îl aprovizionează pe rebelul Habib Kotto.

— Oferă altă soluţie?

— Sigur! Să ne procurăm singuri ceea ce ne trebuie şi să livrăm „cadourile", cu banii pe care i-am primit, dar fără ştirea sudanezilor. Au dat de înţeles că pentru asta vă aflaţi aici. În concluzie, va trebui să o luăm de la capăt.

— În cinci zile?

Pământiu la faţă, Malko se aşeză într-un fotoliu. Unde putea găsi arme în Khartoum, când sudanezii nu aveau nici pentru ei?

Wing ajunsese la aceeaşi concluzie:

— Nu ne mai rămâne decât să luăm două arme şi să mergem să-l atacăm pe Kotto, în vila pe care aţi reperat-o. Dacă Helen e acolo, o salvăm, dacă nu este, măcar nu va muri singură…

— Asta este o soluţie extremă, opina agentul. Dacă eşuează, o condamnaţi pe soţia dumneavoastră la moarte…

Elliot Wing dădu un şut aparatului de aer condiţionat care se oprise şi reveni, prăbuşindu-se şi el în fotoliu.

— Vedeţi altă soluţie? Mizerabilii ăştia de la Washington o condamnă la moarte!

Era evident că ajunsese la limita răbdării. Malko realiză că o singură persoană îl putea ajuta: prinţesa Raga. Era ca şi cum s-ar fi jucat cu o grenadă după ce i-ai scos cuiul.

— Ştie cineva de această ultimă decizie?

— Nu, nimeni, răspunse foarte sigur Wing.

— Ar fi putut fi interceptat mesajul?

Tânărul clătină capul în semn de negaţie.

— Imposibil. A sosit codificat.

— Foarte bine. Încercaţi să trimiteţi câteva mesaje clare, prin care să se înţeleagă că operaţiunea „Phoenix” continuă. Explicaţi printr-un mesaj necodificat că este vorba de o scurgere de informaţii, dar că misiunea se poate îndeplini. Dacă suntem ascultaţi, asta va agita spiritele.

— Apropo, zise americanul, am găsit informaţia pe care o căutaţi. Acum o lună, sudanezii au convocat un specialist britanic în ascultări, pentru a-l ruga să le împrospăteze puţin sistemul şi să mai instaleze două sau trei trucuri. Nu ştiu însă unde a lucrat specialistul. Mai mult de-atât nu am aflat.

— Există un loc sigur: vila ocupată de Habib Kotto. Iată explicaţia capcanei de la Uşah, spuse agentul.

— Credeţi că Torit a montat lovitura?

— Nu există altcineva în afara lui. Libienii nu ştiau, iar guvernul sudanez ne spune poveşti. Brady avea convorbiri cu mareşalul Numeiry, care jurase că va face totul pentru a-i ajuta pe antilibieni. S-a întâmplat ceva… încercaţi să găsiţi tot ce puteţi despre colonelul Torit, dădu indicaţii agentul. Ştiţi cumva dacă a fost în Europa?

— Da, a fost în Anglia.

— Trimiteţi o cerere la Departamentul de la Londra. Putem afla ce contacte a avut, conturile lui din bancă, pe cine frecventa şi viaţa care a dus-o acolo. Asta ne poate fi de mare folos.

— Dar armele? De unde luăm Kalaşnikovurile?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko. În această seară voi încerca să abordez ultima variantă: prinţesa Raga. Dacă nu, suntem obligaţi să recurgem la soluţia dumneavoastră şi să atacăm în forţă.

— Dar femeia asta e o fanatică periculoasă şi capabilă de orice. Fiţi atent, n-ar mai lipsi decât să…

— Nu vă temeţi, o voi lua cu uşurelul, îl linişti agentul, făcându-i cu ochiul.

*

* *

Tonomatul de lângă piscina de la Green Village anula

orice risc de a putea fi auzit. Pentru a te face înţeles, trebuia să urli. Aproape toate mesele erau ocupate de sudanezi.

Prinţesa Raga avea figura unei madone de abanos, cu părul ei lung şi profilul parcă sculptat, încă de la începutul cinei, Malko evitase cu grijă subiectele dificile. Jumătate se datora tacticii, iar cealaltă jumătate, oboselii. Unicul său gând era să găsească 1 200 de Kalaşnikovuri, într-un oraş în care era greu să găseşti până şi o praştie.

— De ce nu poţi face rost de arme, dacă ai bani? începu agentul tatonarea.

Ochii migdalaţi îl fulgeraseră.

— Livrele sudaneze nu valorează nimic. De unde vrei să luăm dolari?

— Livrele nu se pot schimba pe dolari?

— Ba da, dar la un curs foarte prost. În plus, la Khartoum se află tot ceea ce faci. O singură dată am reuşit să găsesc nişte arme, dar în ultimul moment, cel care mi le vindea, mi-a înapoiat banii, în plus, porcul voia să se culce cu mine.

— Există traficanţi în Khartoum?

— Nu prea… Dar în Africa, atunci când ai bani şi prieteni, poţi obţine orice, chiar şi arme. Unele provin din Camerun, altele de la soldaţii ugandezi care au dezertat şi şi-au vândut „marfa” sau au fost dezarmaţi. În afară de asta, aici se află un mare traficant armean, Aravenian, care îşi trimite camioanele în sud pentru a lua aparate de aer condiţionat, iar la întoarcere, aduce aur şi muniţie. Numai că nu le vinde oricui şi este în termeni foarte buni cu sudanezii.

Dintr-o înghiţitură, termină paharul cu vodcă. Obişnuitul ei zâmbet animalic reapăru când i se adresă lui Malko.

— Tu nu ai de unde să cunoşti aceste probleme. Lucrezi într-o ţară bogată care are toate armele din lume.

Tonul i se îndulcise brusc şi mânile lor se atinseră. Pantera avea labe de catifea. El profită imediat de căldura degajată de schimbarea atitudinii.

— Ţi-am promis că dacă mi-o aduci pe Helen Wing, îţi voi livra ţie armele destinate lui Kotto.

Prinţesa clătină trist capul.

— Nu ştiu unde se află femeia. Chiar dacă aş cunoaşte

locul, nu mi-aş trimite oamenii la masacru.

Malko nu putea răspunde acestor argumente.

— Ar fi fost bine să păstrezi brăţara, continuă prinţesa. Are o putere magică. Hai să mergem la mine, să ţi-o pun la loc…

— Nu vei încerca din nou să mă omori? întrebă Malko zâmbind.

— Nu încă, deoarece ştiu că nu ai armele. Între timp, suntem prieteni.

— Ştii cine a întins capcana de la Uşah? o luă prin surprindere.

Femeia se dădu înapoi atât de violent, încât lui îi fu teamă ca nu cumva materialul rochiei să se sfâşie sub presiunea sânilor. Râzând în hohote, răspunse:

— Bineînţeles!

— Cine?

— Ce-mi dai, dacă-ţi spun?

— Tot ce voi găsi mai frumos la Khartoum…

Negresa clătină din nou capul.

— Nu există nimic frumos la Khartoum… Totuşi am să-ţi spun: au fost ucigaşi plătiţi de colonelul Torit, indivizi pe care-i scoate din închisoare şi cărora le promite libertatea. După ce îşi fac treaba, sunt duşi cu avionul deasupra deşertului şi sunt aruncaţi în gol, fără paraşută…

— De ce ar fi făcut colonelul aşa ceva?

Prinţesa râse, ironic.

— Întreabă-l pe el. Întreabă-te şi pe tine. Cine e interesat ca Habib Kotto să nu aibă arme?

— Libienii?!

— Eşti foarte perspicace. Vii?

Raga aştepta răspunsul la ultima întrebare, încet dar sigur, mustăţile colonelului Torit dispărură din creierul lui Malko. În plus, se gândea că nu avea decât o singură viaţă. Intuiţia îi spunea că în seara asta, „şarpele, veninos” nu avea poftă să facă uz de veninul său.

*

* *

Extaz! Lungită pe spate, cu şalele ridicate pe perne, braţele în cruce şi picioarele spre cer, prinţesa răspundea

fiecărei penetrări a bărbatului, cu un fel de şuierat înfundat, savurând invadarea lentă. Figura ei exprima o plăcere animalică.

Mult timp, îi cuprinsese sexul cu gura, având o tehnică demnă de admirat. În sfârşit, când el o penetrase, negresa era deja în focuri. Malko se oprise des, pentru a nu termina, în timp ce femeia fu brusc răvăşită de un teribil orgasm care o făcu să tremure din tot corpul şi să urle.

După câteva minute, o luară de la început, neobosiţi. Malko îşi dădea seama că nu va mai putea rezista mult timp. Mişcările lui deveniseră din ce în ce mai violente. Raga, simţindu-l, îl respinse încet.

— Aşteaptă!

Intenţionat, se întoarse în patru labe, oferindu-i-se spontan, cu muşchii coapselor încordaţi, cu capul ascuns între braţe, ca şi cum n-ar fi vrut să vadă ce se întâmplă. Bărbatul rămase uimit, cu inima bătând, admirând curba cambrată a spatelui cu pielea cafenie, plină de picături mici de sudoare. Nu regreta că aşteptase. Ideea acestei splendide femei, oferindu-i-se fără reţineri pentru sodomizare, îl făcu să simtă o senzaţie nouă, extrem de plăcută.

O posedă profund, cuprinzându-i cu degetele şoldurile elastice şi ferme. Raga îl uimi încă o dată: cu un gest de o obscenitate neaşteptată, îşi aduse braţele spre spate, îşi puse mâinile lungi pe fese şi le depărta, într-o invitaţie mută. Malko se propti în ea câteva clipe, simţindu-i sfincterul care palpita.

Năpădit de un impuls brutal, se înfundă brusc în ea, savurând senzaţia. Unghiile ei zgâriau cearceaful, fesele ferme se deschideau, iar bărbatul nu se mai gândea la nimic. Curbat peste spatele cambrat o sodomiza, văzând cum crupa femeii se împingea în el la fiecare penetraţie. Îi putea zări profilul perfect, inundat de pasiune. Gâfâielile lor se contopeau într-o armonie animalică, când simţi nişte înţepături care-i anunţau plăcerea. Mişcările sale deveniră mai profunde şi mai rapide. Ţipară amândoi odată, într-un paroxism extrem. Negresa căzu încet, ca un balon dezumflat. Malko, retrăgându-se şi el, avu impresia că este

robul unei halucinaţii. Raga întoarse privirea spre el, spunând:

— Mi-a plăcut mult…

Urmările acestei efracţii nu păreau a o fi traumatizat. În micul bungalou domnea o căldură cumplită, iar el murea de sete. Femeia, ca şi cum ar fi ştiut, luă de pe masă un pahar mare, cu un lichid roz.

— Bea…

Băutura de hibiscus avea un gust şi dulceag şi piperat, dar Malko se simţi mai bine. O părăsi, înainte ca ea să lanseze o nouă invitaţie…

*

* *

Soarele se afla încă la orizont, dar Elliot Wing se învârtea precum o fiară în cuşcă. Nu închisese ochii toată noaptea, iar acum era mort de oboseală. Mai rămăseseră doar patru zile pentru a o salva pe Helen şi ideea îl obseda, îl împiedica să doarmă, să mănânce sau să gândească. Nu ştia cum să-i mai smulgă o amânare lui Habib Kotto.

Zgomotul unei maşini îl făcu să tresară. Era Malko neras, cu trăsăturile obosite şi cu părul în dezordine…

— Dumnezeule, făcu americanul, ce…

— Am avut o noapte agitată cu prinţesa, care nu e o cobră, ci un păianjen. Cunoaşteţi un anume Aravenian?

— Bineînţeles. E un negustor armean care putea fi linşat de musulmani chiar anul trecut. Stoca marfa pentru a-i urca preţul şi era să aducă populaţia la foamete. Este proprietarul de drept al aparatelor de aer condiţionat care, ca din întâmplare, spre luna mai nu se mai găsesc… Va sfârşi prost, o simte şi el! Ultima dată, au vrut să-l stropească cu benzină…

— Nu a făcut niciodată trafic cu arme?

Celălalt şovăi.

— Din câte ştiu eu, nu. Totuşi, orice este posibil. De ce mă întrebaţi?

Malko îi povesti despre confidenţele negresei, iar Wing confirmă.

— Este adevărat că are mereu camioane care transportă material frigorific. Tipul este însă o javră. Niciodată

Compania nu m-ar autoriza să fac afaceri cu un astfel de om…

— Nu avem de ales, hotărî Malko. Voi trata cu el, speriindu-l atât de tare, încât să nu poată călca strâmb. Ştiţi unde îl pot găsi?

— Are o prăvălie care se numeşte „Samarcand”, pe El Gamhuriya, unde se găsesc de toate.

— Bine. Mă duc la el!

Elliot Wing îl privi cu un amestec de neîncredere şi speranţă. Armeanul era un mizerabil, prudent ca un şarpe dar foarte avid de bani.

Malko rula cu viteză spre Aravenian. În sinea lui, îşi dădea seama că opţiunea sa era la limită. După această duminică, nu mai rămâneau decât trei zile înaintea căderii ghilotinei…

Capitolul XIV.

Samuel Aravenian contempla cu un aer lacom enorma negresă ai cărei nuri păreau că vor să-i crape rochia multicoloră în care era îmbrăcată. Puteai pune o tavă pe şoldurile ei cambrate, dar armeanul avea un păcat: îi plăceau femeile solide. Ahmed, servitorul şchiop al armeanului, se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Am găsit-o pe stradă, făcând autostopul. Pare drăguţă…

Armeanul, cu ochiului mari de batracian, o fixa pe fată.

— Îi putem găsi ceva de lucru, spuse el. O să-i dăm 30 de livre pe lună. Merge?

— Bineînţeles, făcu tânăra.

Asigurată în ceea ce privea soarta ei imediată, îi adresă un zâmbet noului stăpân.

Pentru oricare femeie de rasă albă, Aravenian reprezenta oroarea absolută: semăna cu o caricatură, cu ochii lui ca de broască şi mustaţa stufoasă, atârnând trist de fiecare parte a unei guri băloase şi moi. Trupul enorm demonstra cât de dezgustător putea fi un broscoi adult.

Dar negresa cea solidă nu vedea decât un singur lucru: brăţara din aur masiv de pe mâna păroasă a bărbatului, cu prenumele gravat în diamante…

În orice caz, pentru ea un alb era un alb! Decât să crapi de foame, mai bine un culcuş călduţ, chiar dacă te afli lângă o ţestoasă.

După ce negresa ieşi din birou, armeanul, satisfăcut, îşi aprinse o ţigară, cu gândul la serile plăcute pe care le vor petrece împreună.

Îşi construise în New Extension o vilă superbă, îngrădită cu sârmă ghimpată şi echipată cu una din puţinele piscine funcţionale din Khartoum. Aştepta valul de căldură estivală cu seninătatea pe care ţi-o dă o conştiinţă curată. Aici îşi făcuse averea colosală, pe care continua să şi-o rotunjească.

Îşi roti fotoliul pentru a putea mângâia cu o privire tandră

enormul seif zidit în perete, simbolul reuşitei sale, al micului emigrant hămesit, scăpat printr-o minune din marele masacru al turcilor. În vreme ce gândurile bune îl copleşeau, Ahmed se strecură din nou în birou, agitându-se.

— Cineva doreşte să vă vadă, dar nu are programare.

Cu fesul roşu pe o parte, cu hainele ponosite, şchiopul era omul lui de încredere, însărcinat cu treburile mărunte.

— Cine? întrebă armeanul.

— Un străin care vine din partea lui Ted Brady.

Armeanul tresări: Ted Brady era mort.

— Invită-l înăuntru, spuse el şi adu-ne ceai. Ai cartea lui de vizită?

Servitorul o puse pe birou. După ce omul de încredere se retrase, Aravenian apelă unul din cele trei telefoane şi formă un număr. Supravieţuise numai datorită acestor mici precauţii.

După o scurtă convorbire, luă un aer plictisit. Era gata să-şi primească musafirul.

*

* *

Urmărindu-l pe şchiopul cocoşat, Malko ajunse în sfârşit într-o cameră mare, cu lambriuri de lemn şi cu o imensă masă de conferinţe, ce părea absolut inutilă. Armeanul îi întinse o mână care semăna cu o meduză, dar care era plină de inele, îl învălui cu o privire rapidă şi îl invită să ia loc.

— Veniţi din partea prietenului meu, Ted Brady? Nu ştiţi că a dispărut în deşert, într-un accident idiot?

Ochii aurii ai lui Malko nici nu clipiră. Cu o voce sobră, spuse:

— Ted Brady nu era prietenul dumneavoastră şi nu a dispărut în deşert. A fost asasinat într-un mod abominabil de clanul lui Habib Kotto. Deocamdată, eu îl înlocuiesc la Khartoum…

Armeanul sublinie vorbele agentului.

— „Prieten” este puţin cam mult, acceptă el, să spunem că ne-am întâlnit de câteva ori. Eu ignoram restul… Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am venit să vă propun o afacere, spuse Malko.

— Ce fel de afacere?

— Am nevoie de o mie două sute de Kalaşnikovuri, cu o mie de cartuşe pentru fiecare armă şi zece încărcătoare. Armele vor fi plătite în dolari, în condiţiile obişnuite. Livrarea la Khartoum sau în împrejurimi.

Aravenian, deşi obişnuit să se aştepte la orice, rămase totuşi surprins. Desigur că auzise de problemele dintre CI.A. Şi Habib Kotto, cu toate astea, „scandalul” lor nu-l prea interesa.

— Presupun că este o comandă a guvernului pentru care lucraţi. Care va fi ultima ţară de destinaţie?

Ochii aurii ai lui Malko se întunecară uşor.

— Comanda este pentru o asociaţie de vânătoare, iar armele nu vor ieşi din ţară. Precizez că tranzacţia trebuie să rămână absolut secretă, chiar şi pentru autorităţile sudaneze. Dumneavoastră nu veţi trata decât cu mine. Vă las timp să studiaţi propunerea şi voi reveni la ora 17 pentru a afla dacă vă interesează.

Musafirul se ridică. Aravenian, uimit, făcu la fel, precipitându-se şi gemând pe un ton plângăreţ:

— De unde vreţi să iau armele? Asta nu e meseria mea!

— Din sud, de acolo de unde puştile cresc în pom… E de ajuns doar să le culegeţi, domnule Aravenian! Spuse ironic Malko.

Armeanul se prăbuşi în fotoliu, cu un zgomot de balon spart. Incredibil! Uitase până şi de negresa lui solidă, atât de ispititoare.

Îşi şterse fruntea şi, după ce agentul părăsi biroul, apăsă pe butonul interfonului.

— Ahmed, adu-mi maşina.

Existau lucruri despre care nu. Se putea discuta la telefon.

*

* *

Elliot Wing, cu privirea pierdută, tocmai mânca nişte biscuiţi când îl văzu pe Malko.

— V-aţi întâlnit cu Aravenian?

— Da! A primit mesajul, dar nu a avut timp să se gândească. Îl voi revedea la ora 17.

Americanul, cu un aer deprimat, spuse:

— Visaţi! Aravenian este băgat în multe combinaţii cu oficialii sudanezi. Nu va contribui în nici un caz la o asemenea lovitură, fără să se consulte cu ei.

— Totuşi, eu sunt convins că se va face că acceptă, afirmă agentul. Întâi, pentru a ne escroca cu câteva sute de mii de dolari şi apoi pentru că i „se” va spune să o facă. *Este necesar* ca noi să fim cei mai tari. *Este important* ca în ultimul moment să îi scoatem asul din mânecă.

— Aravenian e un dur, remarcă Wing, Dacă spune „da”, asta va însemna ceva lipsit de riscuri pentru el. Sunt sigur că îşi va lua toate garanţiile.

— Vom vedea, comentă Malko. Cred că trebuie să alerge ca un nebun! Unica noastră problemă este dacă ar procura *într-adevăr* armele.

— În afara raporturilor lui cu sudanezii, armeanul se află şi în strânsă legătură cu anumite cercuri apropiate libienilor.

— Mi-a venit o idee pentru a-l convinge, spuse deodată agentul.

*

* *

Şchiopul cu fesul roşu îi zâmbi lui Malko, cu ochii la servieta acestuia. Când intră în biroul lui Aravenian, omul fuma o ţigară, ţeapăn în fotoliul său.

— Sunteţi punctual, observă grasul. Luaţi loc!

— V-aţi decis?

— Am studiat toată ziua afacerea dumneavoastră, dar practic este imposibil. În Khartoum nu există arme, în plus, nu ştiu dacă pot obţine autorizaţiile necesare. Totuşi, eu continui să…

Malko era deja în picioare.

— Nu face nimic!

Ajunsese aproape de uşă, când armeanul îl opri.

— Staţi să bem împreună o ceaşcă cu ceai, îl invită pe un ton de reproş.

— Nu am timp, răspunse Malko. Poate altă dată…

Aravenian nu se aşteptase la un joc atât de dur şi oftă.

— Ascultaţi, nu am vrut să vă dau speranţe false, dar poate există o mică posibilitate, care înseamnă complicaţii

şi durează foarte mult. Doar în sud pot găsi arme, iar pistele sunt extrem de proaste. Pe lângă asta, sudanezii trebuie să-mi dea undă verde... Nu cunosc nici măcar preţul...

Un înger trecu, înarmat până-n dinţi. Malko se aşeză din nou.

— Am nevoie de toată comanda la Khartoum, în patru zile.

Disperat, Aravenian scoase un alt oftat:

— Îmi cereţi imposibilul! Chiar dacă aş vrea, îmi trebuie cinci zile, cel puţin!

— Există avioane.

— Dar nu există combustibil.

— Un om ca dumneavoastră ar putea găsi...

— Imposibil!

— Îmi pare rău. Eu am fost de bună credinţă. Uitaţi-vă!

Puse servieta pe birou, o deschise şi-i arătă teancurile de bancnote de 100 de dolari, legate cu benzi de hârtie. Traficantul rămase mut câteva secunde, apoi nu se putu abţine să nu întrebe:

— Cât aveţi aici?

— 500 000 de dolari.

Ochii mari de broască luară o expresie aproape omenească şi, cu un gest, Aravenian îl făcu să se aşeze din nou.

— Voi încerca să ne înţelegem. Am încredere în dumneavoastră, aşa că vă voi mărturisi totul. Eu pot avea „materialul”, dar sunt obligat să le cumpăr de la ofiţerii armatei sudaneze, iar aceştia mi le vând foarte scump: 500 de dolari pe bucată, plus încărcătoarele...

Malko se gândea că asta reprezenta mai mult decât dublul cursului normal pentru nişte arme noi.

— Nu consider că preţul ar fi un obstacol de netrecut, dar totul trebuie să fie gata în patru zile, condiţiona agentul afacerea.

Cu privirea mereu aţintită spre servieta cu bani, Aravenian îşi plimba indexul pe un mic calculator.

— Ar costa aproximativ 900 000 de dolari, fără cheltuielile mele, fără comisionul de 15% şi transportul. Ar mai trebui încă 200 000 de dolari, pentru a nu avea

surprize.

Agentul se săturase de calculat, aşa că împinse servieta în faţa armeanului.

— Luaţi asta acum. La livrare veţi avea şi restul. De acord?

„Broasca” puse mâinile pe bani, apoi cu preţul unui efort neaşteptat, le retrase.

— Dacă nu reuşesc, vă rambursez totul, minus cheltuielile mele.

Malko zâmbi rece şi îşi desfăcu haina, dând la iveală pistoletul extraplat.

— Dacă acceptaţi aceşti bani, nu mai există nici o clauză de anulare. Ori da ori ba! Eu n-am timp să alerg după doi iepuri în acelaşi timp!

Armeanul rămase ca trăsnit, apoi, fără un cuvânt, trase spre el servieta, o închise şi o puse sub birou. Din acest moment între ei începea o luptă pe viaţă şi pe moarte. Cel mai şmecher va câştiga.

Rămânea o singură problemă importantă: de cine îi era mai frică lui Aravenian?... De acest răspuns depindea viaţa Helenei Wing.

Strângând mâna moale şi umedă a armeanului, Malko spuse:

— Vă voi anunţa mâine, aici şi la aceeaşi oră, locul exact al livrării.

*

* *

Căpitanul Sodira, emisarul lui Kotto, părea nervos, neliniştit şi chiar neîncrezător când Malko îi explică:

— Armele vor fi livrate în patru zile. Pregătiţi-vă să le recepţionaţi.

Se aflau din nou la toneta din faţa hotelului *Canary.* Întâlnirea fusese fixată ca de obicei.

— De data asta sunteţi sigur?

— Eu nu glumesc. Dorim s-o recuperăm cât mai curând pe Helen Wing. Aveţi grijă ca acum să nu mai exista nici o trădare. Mâine, la aceeaşi oră, vă voi comunica ultimele consemne.

Sodira mormăi ceva nedesluşit şi se ridică, dispărând în

întuneric. Malko se întoarse la maşină, gândindu-se că mulţi nu vor dormi în această noapte. Se angajase într-o gigantică şi mortală partidă de biliard, cu mai multe vieţi, drept miză.

Capitolul XV.

— A acceptat banii, repeta Elliot Wing, gânditor. Totuşi, eu continui să nu cred.

Malko îi simţea scepticismul, dar pentru el armeanul reprezenta, pentru moment, singura posibilitate de a recupera ostaticul.

— În orice caz, spuse agentul, e prins în capcană: ori livrează marfa, ori mă lichidează. L-am speriat destul. Din cauza atitudinii Washington-ului, noi nu avem altă soluţie decât a ne preface că suntem siguri de primirea armelor. Mă voi întâlni chiar acum cu trimişii lui Habib Kotto, care aşteaptă ceva sigur. Mâine trebuie să-l revăd pe Aravenian şi să-i comunic un loc pentru livrarea armelor. Vă propun să fixăm mai întâi întâlnirea cu armeanul în afara Khartoum-ului. Verificăm transportul şi apoi ne ducem la Habib Kotto care ne va aştepta, nu prea departe de acel loc. Ce părere aveţi?

— Cred că este O.K.!

— Totuşi, îmi mai lipsesc cam 500 000 de dolari…

Americanul nu făcu nici o obiecţie.

— Şefii sunt de acord să plătească. Banii pot fi scoşi de ia Banca Sudaneză, prin virament.

— Nu mai avem decât patru zile, remarcă agentul. Pe cine putem conta?

— E simplu, oftă Wing: dumneavoastră, eu şi la nevoie, şoferul meu, Goukoumi. Am interdicţie totală de a amesteca personalul Ambasadei. De bani, mă voi ocupa mâine dimineaţă.

— Nu aţi aflat nimic despre colonelul Torit?

— Nu încă…

— E-n regulă. Unde vom stabili întâlnirea?

— Mă gândesc la o zonă liniştită de lângă oraş, dar mai bine l-aş întreba pe Goukoumi.

Malko îl ascultă pe Wing care-i explica problema şoferului, după ce îl făcuse să jure că va păstra secretul pentru tot restul vieţii.

— Este un loc foarte bun, chiar între Khartoum şi Umm Inderaba. Acolo se află o moschee părăsită, în care se pot ascunde multe lucruri. Niciodată, nimeni nu se duce să se roage, explică şoferul.

— Pare în ordine, spuse agentul. În acest caz, acolo vom depozita armele şi vom merge să-l căutăm pe Habib Kotto.

— Să-i dăm întâlnire la intrarea estică din Umm Inderaba, sugeră Elliot. Chiar dacă Helen este deţinută în oraş, în două ore o pot aduce…

— Perfect, aprobă Malko. Vom lua două maşini. Goukoumi dispăru în bucătărie. Rămaşi singuri, Wing clătină capul.

— Cred că visăm. Aravenian nu va avea timp să aducă armele fără a organiza un transport cu avionul. Probabil că are un „DC 3”, dar îi sunt necesare autorizaţii de zbor, iar sudanezii nu i le vor da niciodată. Torit nu vrea ca Habib să deţină acest adevărat arsenal…

— Cu ceva mai mult de un milion de dolari se pot înlătura toate obstacolele, mai ales într-o ţară ca Sudanul. Aravenian este foarte interesat, dar între timp, noi trebuie să fim prudenţi, mai adăugă Malko, înainte de plecare.

*

* *

Mercedes-ul lui Aravenian începu să hurducăie îngrozitor, imediat ce părăsi Burt Road. Antrepozitul se afla între bulevard şi calea ferată, la nord de aeroport. Un camion mare cu coviltir aştepta în faţa uşii, a cărei cheie o avea doar el. Se opri şi se duse să descuie lacătul greu, iar oamenii lui deschiseră imediat uşile de metal.

— Începeţi să descărcaţi, le ordonă.

Pe podea, fuseseră întinse pânze mari şi din camion apărură sute de Kalaşnikovuri, într-o stare mai bună sau mai proastă. Oamenii armeanului începură să le descarce. Şchiopătând, Ahmed se apropie.

— Ce facem, şefu’?

— Le demontaţi! Câte sunt?

— Au spus că patru sute. Restul va veni curând.

— În cât timp se poate demonta unul?

— Un minut, un minut şi jumătate.

— Nu le încărcaţi acum. Vom verifica percutoarele. Tu le vei regrupa şi le voi aduce la mine.

Vreau să dormi aici, împreună cu câţiva dintre muncitori. Eu voi reveni mâine.

Aravenian ridică o armă şi o examina superficial. Nu era nouă, dar curăţată şi verificată mai putea fi folosită. Un al doilea camion claxona la intrarea în antrepozit.

Cu toate că nu-i plăcea acest truc, Aravenian ştia că nu trebuie să refuzi ce îţi trimite Dumnezeu, adică multe sute de mii de dolari. Banii îi vor permite să cumpere cereale şi să îşi întreiască profitul. Operaţiunea nu comporta decât un risc limitat, dar multe avantaje. Pentru a-şi minimaliza riscurile, nu va acţiona el însuşi, ci Ahmed. Dacă cineva trebuia să fie tăiat în bucăţi, numai cocoşatul era omul cel mai nimerit pentru asta.

Aravenian îşi privi ceasul. Avea timp să se întoarcă la birou, unde îl aştepta pe Malko. Ajuns după nici cinci minute la locul întâlnirii, îl văzu pe musafirul său cu ochi aurii aşteptând în faţa unei ceşti cu ceai. Îi strânse călduros mâna şi se trânti într-un fotoliu vechi şi murdar.

— Ce de probleme, oftă el. Am fost obligat să cumpăr benzină de pe piaţa neagră pentru avionul meu „DC 3”, îmi trebuia pentru dus-întors. Nu mai vorbesc de documente, bacşişurile militarilor şi ale poliţiştilor. Din această afacere nu voi câştiga nimic…

— În afară de recunoştinţa mea…, spuse Malko ironic.

— O voi merita! Ceea ce fac eu pentru dumneavoastră, n-ar fi putut face nimeni altcineva la Khartoum.

— Totul va fi gata la timp?

Aravenian ridică braţele spre cer.

— Să dea Dumnezeu! Dacă avionul nu cade, totul va fi livrat mâine seară. Nu vă pot promite însă că armele se vor afla în lăzile lor originale, pentru că nu sunt noi.

— Nu face nimic, îl linişti agentul. Ne vom întâlni la aproximativ douăzeci de mile de oraş, lângă Umm Inderaba, unde se găseşte o moschee veche, în ruine. Miercuri în zori, la ora primei rugăciuni, să fiţi acolo!

— Veţi aduce banii?

— Bineînţeles! Totuşi, e bine să ştiţi că vom verifica

marfa pe care ne-o aduceţi.

— Perfect, spuse armeanul, cu un zâmbet dezarmant de sincer.

Malko se strecură afară, asaltat de căldura amurgului. I se părea că totul merge prea uşor: ori Aravenian se hotărâse, o dată în viaţă să fie cinstit, livrându-le armele şi bravând fulgerele colonelului Torit, ori pusese la punct o combinaţie de toată lauda. Era hotărât să-i tragă un glonţ în cap, dacă ceva ar fi fost anapoda…

Se gândea însă la modul în care va acţiona Habib Kotto. Ar putea lua armele, păstrând ostaticul şi pretinzând, de exemplu, că nu era exact ceea ce dorise.

*

* *

Vântul aducea nori de praf pe toneta din faţa hotelului *Canary,* asfixiindu-l puţin câte puţin. Era atât de cald, că trebuia să bei continuu pentru a combate deshidratarea. În sfârşit, silueta deşirată a căpitanului Sodira apăru, escortată de metisul slinos. Malko zări puţin mai departe un Land-Rover gri, în care se aflau mai multe persoane. Paza! Agentul nu-i lăsă timp căpitanului să vorbească.

— Armele vor fi livrate poimâine. Ne vom întâlni la două ore după răsăritul soarelui, la intrarea estică în Umm Inderaba. A intervenit o singură modificare: armele nu se vor afla în lăzile originale, dar vor fi în cantitatea prevăzută, garantate şi în perfectă stare. De altfel, veţi putea să le încercaţi.

— Îmi aduc aminte că am stabilit că vor fi arme noi. Nu ştiu dacă…

— Asta e tot ce am putut găsi! tăie sec Malko. Să nu creăm necazuri în ultim moment. Dacă nu sunteţi hotărâţi să acceptaţi, spuneţi-o acum!

Adjunctul căpitanului Sodira întrebă:

— Cum vor fi aduse până acolo?

— Asta nu e problema dumneavoastră, îngrijiţi-vă doar de un mijloc de transport pentru a le lua. Helen Wing se va afla acolo? Nu aveţi armele decât dacă ne-o redaţi vie şi nevătămată.

— Sunteţi sigur că nu veţi fi interceptaţi, ca data trecută?

strecură venin Sodira.

— Asta e treaba mea! Când armele vor trece în posesia dumneavoastră, problema vă va privi direct. Eu vă dau însă un sfat: nu mai discutaţi despre acest schimb. Peste tot există microfoane legate direct la sudanezi. Am certitudinea că aşa a aflat colonelul Torit despre întâlnirea noastră, asasinându-l pe Fouad..., comentă rece agentul.

Căpitanul tresări.

— Asta e o acuzaţie foarte gravă...

— Sudanezii nu vor să aveţi arme. Trebuie să ţineţi cont de acest lucru. Dacă Torit e la curent, vor fi necazuri.

— Vom transmite ceea ce ne-aţi spus preşedintelui Kotto şi ne vom asuma toate riscurile. Aş vrea totuşi să vă întreb cum de cunoaşteţi amplasamentul vilei noastre?

— Nu-l cunosc, corectă Malko. Ştiu doar că locuiţi în Khartoum şi că Torit vă ascultă convorbirile.

Se lăsase noaptea şi el distingea cu greu figurile interlocutorilor. Aceştia se ridicară, iar agentul făcu la fel. Îşi strânseră mâinile, fiecare pornind spre maşina proprie. Numărătoarea inversă începuse.

*

* *

Livingul era luminat doar de ecranul televizorului. Malko se opri în prag şi privi imaginile. Helen Wing era filmată într-o vacanţă la Clubul American şi în pieţele din Omdourman. Tăcerea nu era întreruptă decât în momentul în care americanul manevra telecomanda. Când chipul soţiei sale surâzătoare şi radioasă ocupa tot ecranul, el se întoarse şi îl văzu pe Malko.

— Dumneavoastră eraţi? A apărut ceva nou?

— Nimic, absolut nimic.

Elliot Wing aprinse lumina, lăsând imaginea soţiei să domine ecranul.

— M-am săturat să stau aici, spuse el. Haideţi să cinăm la Bustan. Se mănâncă acceptabil.

Malko era cu totul de acord. Nici el nu avea chef să petreacă seara rumegând aceleaşi probleme, în câteva ore, în zorii zilei care va veni, vor afla ce se va întâmpla.

*

* *

Noaptea, podul metalic ce traversa Nilul Alb, avea o înfăţişare sinistră. Agentul conducea Land-Rover-ul cu Elliot Wing alături. Goukoumi era în faţa lor, la volanul maşinii care-i aparţinuse lui Ted Brady. Amândoi purtau veste antiglonţ, împrumutate de la sergenţii de gardă ai Ambasadei, ca de altfel şi armele ce zăceau pe scaunele din spate.

Traversarea oraşului nu durase decât cinci minute. Acum maşina începuse să hurducăie. Agentul luă servieta care conţinea dolarii şi o puse sub scaun. Se ghidau după Goukoumi, care avea un simţ extraordinar de orientare. Se instalase tăcerea. La plecare, americanul luase un „M 16” şi-l puse pe genunchi, cu ochii aţintiţi pe parbriz şi cu un singur gând: Helen. Malko era concentrat la volan, schimba viteze, frâna, evitând hopurile mari.

Puţin câte puţin, bezna se destrăma. Întâi apăru o lumină ca o pată mare, roşiatică, în care contururile obiectelor deveneau vizibile. Apoi discul galben al soarelui ţâşni în oglinda retrovizoare, ca şi cum ar fi fost scos dintr-un buzunar şi întreg deşertul se lumină, precum un studio de cinema.

— Ajungem în curând, spuse Malko.

Wing avea chipul cenuşiu de oboseală şi spaimă. Goukoumi virase brutal la stânga, revenind apoi pe drumul principal. În mai puţin de un sfert de oră, cu sau fără arme, îl vor întâlni pe Aravenian. Malko verifică dintr-o privire arma „M 16” pusă pe scaunul din spate. Vesta antiglonţ începea să-i ţină cald. Soarele urca la orizont, cu o rapiditate uluitoare.

Amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Această zi risca să fie ultima, pentru mai multă lume, inclusiv pentru ei.

Capitolul XVI.

Pe drumul Khartoum-Umm Inderaba, într-un nor de praf, apărură mai multe camioane. Era deja plină zi şi o lumină orbitoare invada deşertul.

Malko zări primul moscheea în ruină. Inima începu să-i bată mai repede. În apropiere de clădire, se aflau aliniate două camioane cu coviltir. Aravenian se ţinuse de cuvânt: armele erau acolo. Elliot Wing scoase un urlet de bucurie.

— Am reuşit! Am reuşit!

Agentul încercă să-i domolească entuziasmul.

— Nu e încă totul terminat. Abia acum suntem în pericol şi trebuie să dublăm precauţiunile.

Land-Rover-ul lui Goukoumi ajunsese în zonă. Inspectând orizontul cu un binoclu, Malko nu zări nimic suspect. Observă însă că de jur-împrejur nu exista nici cea mai mică ridicătură de teren, în spatele căreia să te poţi ascunde. Îl văzu pe cocoşatul cu fes roşu, adjunctul lui Aravenian şi simţi o nelinişte. Nu putea să nu se întrebe de ce, pentru o afacere atât de importantă, armeanul delegase pe altcineva. Poate din prudenţă...

Când şchiopul se apropie, Malko îl întrebă:

— Aveţi totul pregătit?

— Noi, da! Dar dumneavoastră?

— Şi noi!

Agentul se îndreptă spre moschee, a cărei uşă se deschise uşor. În interior era răcoare, deşi căldura pătrundea printr-o crăpătură mare din acoperiş. Într-adevăr, era locul ideal pentru depozitarea încărcăturii periculoase. Cu un aer subit neliniştit, Goukoumi apăru în spatele lui.

— Merge?

— Merge, răspunse Malko. Putem începe descărcarea lăzilor.

Ahmed, adjunctul, interveni politicos:

— Aş putea număra banii, în timp ce dumneavoastră vă ocupaţi de „marfă”?

— Desigur, aprobă agentul.

Cu arma „M 16” în mână, Elliot Wing se învârtea în jurul camioanelor, precum un câine de vânătoare lângă un cerb rănit. Îi venea să sărute armele, ştiind că peste o oră îşi va revedea soţia.

În, timp ce Ahmed număra teancurile de bancnote verzi, negrii începuseră să scoată lăzile. Malko opri una la întâmplare şi ceru să fie pusă jos.

— Deschideţi-o pe asta!

Ahmed se opri din numărat şi strigă un ordin. Imediat, unul dintre muncitori deschise lada. Malko luă o armă şi o examina, scoţându-i cartuşele. Îi era clar că fusese demontată şi unsă.

Când se auziră detunăturile, negrii ce descărcau începură a se ascunde pe unde apucau.

— Sunt arme în perfectă stare, spuse Ahmed. Domnul Aravenian a avut grijă să fie revizuite. Sper că sunteţi mulţumit. Eu am numărat banii şi totul este în ordine. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, voi pleca.

— Am să mai deschid totuşi o ladă, spuse agentul.

Luă o armă, încercă să tragă, dar cartuşul rămase înţepenit în încărcător. Cele două camioane erau deja goale. Nu avea timp să verifice tot arsenalul, căci ar fi întârziat la întâlnirea cu Habib Kotto.

— Dumneavoastră rămâneţi aici, cu Goukoumi, îi propuse lui Wing. Eu voi pleca spre locul stabilit cu emisarii lui Kotto. Dacă nu mă întorc într-o oră, veniţi după mine.

*

* *

Cu sudoarea prelingându-i-se în ochi, Malko se opri, ştergându-şi fruntea. Bănuia că se află la punctul de întâlnire, dar nu vedea pe nimeni. În faţă erau doar câteva case care compuneau Umm Inderaba. Auzi deodată un claxon în spatele lui şi, când se întoarse, zări figura căpitanului Sodira. Fără a se grăbi, coborî din maşină. Negrul înalt înainta spre el. În spatele maşinii lui Sodira se afla un camion cu mai mulţi oameni înarmaţi, care îl înconjurară pe Malko.

— Vedeţi că suntem punctuali? Dar de ce sunteţi singur? Unde este „materialul”?

— Unde este ostaticul?

Negrul izbucni în râs.

— Şi eu sunt prudent! Nu am adus-o pe doamna Wing, dar ea nu se află departe, ci chiar în acel cort.

Îi arătă un cort amplasat la circa două sute de metri depărtare.

— Haideţi să o vedem, propuse Malko.

— Unde sunt armele?

— Nu departe de aici.

— Mai întâi, să mergem să le vedem.

— Nu!

Tăcerea care se lăsă era tensionată şi ameninţătoare. Rea credinţă sau încăpăţânare din partea negrului? Malko insistă:

— Noi avem toate armele. Le-am verificat eu, dar înainte de a vi le livra, vreau să mă conving că Helen Wing trăieşte.

Căpitanul Sodira îşi atinse pistoletul. Oamenii lui, aşezaţi pe vine, ascultau conversaţia.

— Foarte bine, dar fără să-i vorbiţi. O vom scoate din cort şi o veţi putea privi cu binoclul. Vă va face un semn. De acord?

— De acord.

Emisarul dădu un ordin şi unul dintre soldaţi plecă în fugă. Cu inima bătând, Malko îşi fixă binoclul. Câteva clipe mai târziu, apăru silueta unei femei îmbrăcate cu o sahariană, în pantaloni şi cu părul acoperit cu un fular. Era prea departe pentru a-i putea distinge figura, dar, incontestabil, era o femeie tânără, de rasă albă, semănând cu cea din fotografiile pe care le văzuse acasă la Elliot Wing. Femeia ridică braţul drept şi agită încet mâna, pentru ca imediat soldatul să o împingă înapoi, în cort. Mai liniştit, agentul se întoarse spre Sodira.

— Bine! Vă voi duce să verificaţi armele. Vom pune împreună la punct modalităţile schimbului.

De această dată, căpitanul nu mai discută. Strigă ceva oamenilor săi.. Unii se urcară în camion, alţii se lungiră pe jos, la umbră.

— Sunteţi foarte bănuitor, remarcă Sodira.

— Nu mai mult decât dumneavoastră, răspunse Malko.

Răpitorii sunteţi dumneavoastră, nu noi! În plus, l-aţi asasinat pe Ted Brady într-un mod dezonorant. Avem, deci, toate motivele să fim neîncrezători. Dar, hai să mergem!

Pe drum, agentul făcu o rugăciune în gând. Dacă nu vor fi probleme, în două sau trei ore se va îndrepta spre Khartoum, cu Helen Wing alături.

*

* *

În jurul moscheii, pe jumătate dărâmată, nu se schimbase nimic. Goukoumi nu se vedea, iar Elliot stătea la umbră cu două Kalaşnikovuri lângă el. Văzând Land-Roverul, se sculă şi se apropie cu o armă în mână. Când Sodira coborî, americanul veni lângă el, cu un aer ameninţător, întrebându-l în acelaşi timp pe Malko:

— Aţi văzut-o pe Helen?

În vocea lui se simţea o asemenea tensiune şi în privirea pe care i-o arunca lui Sodira o ură atât de intensă, încât agentul se gândi că trebuie să destindă atmosfera.

— Da. E foarte bine şi totul este pregătit pentru schimb.

Căpitanul Sodira înainta spre Wing, cu mâna întinsă. Acesta, fără a răspunde la gest, spuse pe un ton sec:

— Armele şi muniţia se află înăuntru. Vreţi să le verificaţi?

Negrul îi ghicea ostilitatea.

— Doresc s-o încerc doar pe asta, făcu el, întinzând mâna spre Kalaşnikovul ţinut de american.

Elliot Wing aproape că i-l aruncă şi, întorcându-se, apucă arma sa „M 16”, sprijinită de peretele moscheii. Malko luă şi el un încărcător şi i-l întinse emisarului.

— Poftiţi, acesta e plin.

Căpitanul îl băgă în locul prevăzut, ridică piedica armei şi viză peretele clădirii. Detunăturile plesniră şi din perete ieşiră câteva jerbe mici de praf. Din fericire, vântul deşertului atenua zgomotul. O rafală, pauză, o altă rafală şi iar pauză... Sodira mai apăsă o dată pe trăgaci, apoi lăsă jos arma.

— Ceva nu funcţionează cum trebuie, spuse el cu o voce îngrijorată.

— Probabil a fost un cartuş defect, presupuse agentul. Mi

s-a întâmplat şi mie. Cred dă s-a rupt resortul percutorului, incident cam rar.

Fără un cuvânt, căpitanul îngenunche şi începu să demonteze puşca. Într-un minut, îi scosese percutorul. Resortul era în perfectă stare, dar negrul scoase o exclamaţie şi îi întinse piesa lui Malko.

— Priviţi capătul!

Extremitatea tijei părea strivită, precum o mică ciupercă! Se scurtase, ceea ce explica absenţa percuţiei, iar vârful nici nu atinsese momeala cartuşului.

Malko nu mai înţelegea nimic. Îl luă între degete pentru a-i măsura rezistenţa şi, fără nici un efort, reuşi să-l îndoaie în formă de „U”. Sodira explodă:

— Aşa ceva este cu totul anormal!

Ştia şi el că, în mod firesc, un percutor este fabricat dintr-un aliaj foarte rezistent, deci nici vorbă să îl poţi îndoi… Cei doi se repeziră la celelalte arme şi începură să le demonteze, sub privirea din ce în ce mai îngrijorată a lui Wing. În câteva minute, scoaseră alte două percutoare, la fel de moi. Stupefiat, agentul nici nu îndrăznea să se mai uite în ochii lui Elliot.

Asta era culmea catastrofei. Puteai paria că toate armele fuseseră echipate cu aceleaşi percutoare „moi”. Avuseseră ghinion: dacă Sodira nu ar fi insistat să verifice o armă, nu s-ar fi descoperit nimic în neregulă, iar acum Helen Wing nu s-ar mai fi aflat în ghearele lui Kotto.

— Ce se întâmplă? Întrebă Wing.

— Cred că gunoiul ăla de Aravenian ne-a păcălit, spuse Malko în culmea furiei.

Dacă l-ar fi avut acum pe armean în faţă, l-ar fi omorât pe loc. De-abia atunci realiză de ce fusese trimis adjunctul cocoşat…

Căpitanul Sodira era cenuşiu. Se vedea că nu ştia dacă substituirea provenea de la vânzătorul de arme sau de la Malko… Vârî cele două obiecte îndoite în buzunar şi se îndreptă spre maşina lui, cu un aer ameninţător.

— Unde vă duceţi? strigă agentul.

— Să raportez că aţi încercat să ne înşelaţi, ceea ce nu e deloc corect.

— Unde e Helen? urlă Elliot Wing. Înapoiaţi-mi soţia! Credeţi că veţi scăpa aşa?

Malko avu impresia că pământul îi fuge de sub picioare. Se plasă între cei doi, evitând astfel un gest nedorit.

— Staţi puţin, îi rugă pe negru. Noi nu am vrut să vă înşelăm.

Brusc, văzu cum bărbatul îşi schimbă expresia, devenind cenuşiu de spaimă, în timp ce fixa un punct mai în spate. Întorcându-se, văzu deschizându-se uşa moscheii. În prag apăru o siluetă înaltă, nimeni alta decât prinţesa, cu un Kalaşnikov la şold şi cu dinţii rânjiţi în obişnuitul ei zâmbet animalic.

Capitolul XVII.

În capul agentului se învălmăşiră o mulţime de gânduri: cum de se afla ea aici? Elliot cum de nu văzuse nimic? Unde era Goukoumi?

Revenindu-şi, căpitanul Sodira scoase o exclamaţie şi duse mâna spre pistolul său. Prinţesa se ridică şi Malko nu avu decât timpul necesar să facă un salt într-o parte. Arma ei trase o rafală scurtă, care lovi în plin pieptul negrului. Acesta, scăpându-şi arma, căzu în genunchi şi apoi pe o parte. Pe costumul lui, în zona pieptului şi a pântecului, apărură pete mari, întunecate.

Malko observă că buzele groase ale prinţesei deveniseră identice cu ale unei fiare. În spatele femeii apărură trei negri înalţi, echipaţi şi ei cu mitraliere. Aceştia îl înconjurară şi-l dezarmară pe Elliot Wing, care, uluit, nici nu încerca să se apere.

Cu arma aţintită spre agent, Raga înainta până la rănit şi cu vârful cizmei îl întoarse pe spate. Durerea deformase trăsăturile căpitanului şi picături de sudoare i se scurgeau pe tâmple. Liniştită, prinţesa îi puse vârful cizmei pe gât şi apăsă cu toată puterea, strivindu-i laringele. Sodira avu o ultimă tresărire, apoi înţepeni, semn că deja era mort. Cei trei negri râdeau în hohote, extrem de încântaţi.

Malko descoperea o latură nouă a femeii, care totuşi i se dăruise total, aproape animalic. Cu o voce melodioasă, plină de regret, negresa spuse:

— Aş fi vrut ca acestui Sodira să-i trebuiască trei zile ca să moară, după câte mi-a făcut mie la N'Djamena…

Agentul prefera să nu ştie. Din moschee apăru şi Goukoumi care, văzându-l pe Wing, scoase un ţipăt.

— Unde ai fost până acum? întrebă Malko.

Cu capul plecat, vizibil nu prea mândru de el, şoferul tăcea. În tot acest timp, americanul urla:

— Mizerabililor! Vă voi lichida pe toţi!

Prinţesa Raga dădea din cap, cu un zâmbet amuzat.

— Va trebui să-i dau un exemplu şi amicului tău… Nu mă

pot lăsa insultată de faţă cu oamenii mei!

Negrii îl târâră pe Wing în faţa cadavrului lui Sodira. Cu ochii scoşi din orbite, americanul îl fixă, vociferând:

— Sunteţi nebuni! Mi-o vor asasina pe Helen!

Malko încerca să nu se lase pradă disperării, dar ceva din atitudinea lui Goukoumi îi spunea că nu era străin de apariţia prinţesei…

— Nu te aşteptai să fiu aici, nu-i aşa? îl întrebă Raga. Te-am avertizat că brăţara îmi va spune totul… Ştiai bine că vreau armele…

Agentul realiză un lucru foarte important. Femeia habar nu avea de înlocuirea percutoarelor, în acest moment, interesul lui era ca Wing să nu cumva să scape acest detaliu, aşa că se adresă negresei cu multă dulceaţă în glas:

— Kotto i-a răpit soţia, iar el trebuia să o recapete cu ajutorul „mărfii”.

Raga înălţă din umeri.

— Ce înseamnă o femeie? Probabil că deja au violat-o toţi. El nici nu ar mai trebui să o primească înapoi. Nu e demn! În tribul meu, va putea găsi orice femeie va dori. Noi suntem cele mai frumoase din deşert.

Elliot Wing dădu drumul unei înjurături de neînţeles.

— Dar unde sunt maşinile noastre? întrebă brusc agentul. Doar n-o să plecăm pe jos…

Raga izbucni în râs.

— Le vom lua de la Kotto. Chiar tu ne vei dube acolo.

— Raga, suntem deja în întârziere. Dacă nu ne văd revenind cu Sodira, vor bănui ceva. Se va produce un masacru, în care Helen Wing va pieri. Acum tu ai armele, ajută-ne să recuperăm femeia.

Consultându-şi ceasul cu groază, Malko realiză că oamenii lui Habib Kotto erau deja neliniştiţi, nevăzându-l revenind pe emisarul lor.

— Cum ai ajuns tu aici? o întrebă pe prinţesă. Ea se împăuna, izbind încet cu piciorul cadavrul căpitanului Sodira, în timp ce Wing mormăia înjurături.

— Eram deja aici când ai sosit tu şi v-am auzit foarte bine. Moscheea este cunoscută de traficanţi, în subteran

există o ascunzătoare în care se pot dosi multe lucruri sau se pot ascunde oameni. Noi am venit azi noapte şi am aşteptat.

— Dar cum ai aflat de întâlnire?

— Mi-a spus brăţara! Acum, împreună cu ajutoarele mele, vom decide care va fi soarta ta: ori te omoram, ori te luăm cu noi.

Brusc, se iscă o scurtă busculadă şi Wing ţipă. Cu forţele înzecite de furie, americanul scăpase din mâinile celor care îl ţineau.

Nebună de furie, prinţesa ridică arma şi apăsă pe trăgaci. Se auzi o plesnitură seacă şi apoi, cu un ţipăt de ură, negresa aruncă arma. Apucă alta şi trase din nou. Acelaşi rezultat.

Elliot Wing avusese timp să dea colţul moscheii şi să pornească motorul unei maşini. Între timp, Raga se lupta cu o a treia armă.

— Inutil! spuse Malko. Toate sunt defecte.

Îi explică în câteva cuvinte înşelătoria armeanului. Cu buzele strânse, femeia îl asculta, între timp, Land-Rover-ul lui Wing se pierduse în deşert.

— Minţi! explodă Raga.

Malko înălţă din umeri, cu gândul la Elliot, care chiar şi cu un „M16”, putea fi masacrat de partizanii lui Kotto.

— Uită-te şi tu la arme. Demontează-le şi controlează percutoarele.

Raga intră în clădire, urmată de alaiul ei, uitând parcă de agent. Acesta nu se gândea decât cum l-ar putea ajunge şi ajuta pe Wing, înainte de a intra în ghearele lui Kotto.

Fără a mai ţine cont de prinţesă, sări în maşină unde, spre marea lui surpriză, se afla Goukoumi, de care uitase cu desăvârşire.

— Ce faci aici?

— Vă păzesc. Ştiu că sunteţi supărat pe mine…

— De ce?

Goukoumi lăsă capul în jos.

— „Brăţara” sunt eu…

— Credeam că *o* respectai pe Helen Wing. De ce-ai făcut asta? Acum poate fi omorâtă…

— Din cauza noii mele neveste, şefu'! Mă costă foarte scump, i-am cerut un avans lui mister Wing, dar nu mi-a dat şi socrul meu mi-a spus că dacă nu îi dau imediat 200 de livre, nu mă mai lasă să mă însor cu fata lui. Prinţesa Raga a aflat, a venit la mine şi mi-a dat banii, iar eu am acceptat să fac ceea ce am făcut.

— Bravo! îl felicită agentul. Eşti un mare mizerabil.

— Vă rog să mă iertaţi, se rugă şoferul. Dacă nu, voi avea numai ghinioane.

— Va trebui să-i explici toate astea şefului tău, mai spuse Malko.

În sfârşit, în faţa lor apăru o pată cafenie şi, două minute mai târziu, identificară Land-Rover-ul. Accelerând, reuşiră să ajungă paralel cu maşina lui Wing şi să-i facă semn. Americanul opri şi coborî, cu un aer răvăşit.

— Nu vă duceţi acolo, spuse agentul. Ar fi o adevărată sinucidere.

— Nu-mi pasă!

Elliot Wing se urcase deja în maşină, iar Malko făcu la fel, urmându-l. După douăzeci de minute, erau la intrarea în Umm Inderaba. Nu mai găsiră nici urmă a oamenilor lui Kotto, nici camioane şi nici cortul în care se presupunea a fi fost Helen Wing. Cu toate astea, Malko respiră uşurat. Se temuse ca nu cumva Elliot să găsească doar cadavrul soţiei sale.

Acum mai aveau puţin răgaz. Atâta timp cât Habib mai avea o şansă să intre în posesia armelor, el nu va executa ostaticul. Agentul putea să-i explice întârzierea, dar nu şi asasinarea căpitanului Sodira. În plus, nu ştia de unde ar putea procura alte arme, singura lui soluţie fiind recuperarea percutoarelor... via Aravenian.

Armeanul jucase tare, ştiind că în mod normal, Habib Kotto, nebun de furie în urma înşelătoriei îl va ucide pe Malko şi va lichida ostaticul.

Astfel, traficantul dădea trei lovituri de-o dată! A treia consta în faptul că sudanezii rămâneau mulţumiţi, Kotto neintrând în posesia armelor.

— Să câştigăm timp, propuse agentul lui Wing. Nimic nu e încă pierdut. Aravenian ne crede morţi, iar Kotto nu ştie

încă ce se întâmplă. El nu va face nici un pas, fără noi informaţii. Amândoi ştim că soţia dumneavoastră nu poate fi departe. Deci, să ne întoarcem la moschee, unde voi vorbi cu prinţesa care îi urăşte şi pe Kotto şi pe colonelul Torit. Suntem obligaţi să o atragem de partea noastră.

Se urcară fiecare în maşinile lor. Pentru moment, Malko uitase să amintească de trădarea şoferului. În situaţia în care erau...

*

* *

Ajungând la moschee, o găsi pe Raga proptită de lăzile cu muniţii şi fumând o ţigară. Pe jos zăceau o mulţime de arme demontate.

— Ai fost furat, dragă prietene.

— Ştiu, dar nici Aravenian nu va ajunge în paradis.

— De ce te-ai dus la el? Ştiai bine că lucrează mână-n mână cu colonelul Torit.

— Era singurul care putea să-mi procure rapid arme, obiectă agentul. Se pare că le-a găsit în sud.

— E adevărat, recunoscu Raga. Dar el le vinde contrabandiştilor sau vânătorilor de fildeş, nu politicienilor.

La rândul lui, Elliot Wing apăru şi privi cu un aer rătăcit armele împrăştiate pe jos. CI.A. pierduse 1 200 000 de dolari, iar ei nu aveau altă marfă. Kotto o putea omorî oricând pe soţia sa. Probabil, singurul care se bucura era colonelul Torit.

Cu cât Malko se gândea mai mult, cu atât vedea în această afacere încâlcită mâna sudanezului.

Armeanul nu montase singur farsa percutoarelor, în plus, fusese nevoit să-şi procure cele o mie două sute de Kalaşnikovuri.

— Ce facem? întrebă Wing.

Malko încerca să nu se lase pradă panicii. Americanul era gata de orice, numai să-şi regăsească soţia. Deodată, avu o idee.

— Doresc să discut ceva cu prinţesa. De ce nu vă întoarceţi cu Goukoumi la Khartoum? Voi reveni şi eu în cursul zilei. Vă rog să nu vă duceţi nici la Ambasadă şi nici acasă. Singurul nostru „atu” constă în a-i lăsa să creadă că

suntem morţi. Aveţi unde să vă ascundeţi pentru câteva ore?

— La reşedinţa ambasadorului, pe strada 15 din New Extension. Dar Helen?

— N-am uitat-o. Pentru ea vreau să rămân aici şi să discut cu Raga. Singuri nu putem face nimic. Voi încerca s-o conving să ne ajute. În curând, Habib se va întreba ce se întâmplă, iar noi trebuie să fim gata să reacţionăm. Nu uitaţi că l-a pierdut pe căpitanul Sodira şi că vor fi furioşi.

Americanul, urmat de Goukoumi, se urcă în Land-Rover, mai plouat ca niciodată. Malko aşteptă ca el să se îndepărteze şi apoi intră în moschee.

Raga nu se urnise, indiferentă la tot ceea ce se petrecea în jurul ei. Agentul se aşează lângă negresă, propunându-i:

— Prinţesă, am o socoteală de reglat cu Aravenian şi trebuie să o recuperez pe Helen. Hai să ne aliem!

— Dar tu nu ai nici arme şi nu mai ai nici bani…

— Îl am pe Aravenian care nu are decât o posibilitate: percutoarele sau viaţa! Dacă nu le are, îl omor.

— Ar fi fost bine să-l fi omorât mai demult. Apoi, chiar dacă aş vrea să te ajut, n-aş putea.

— Ba da, poţi! Vom afla unde o ascunde Kotto pe Helen Wing şi o răpim. În acest caz, tu vei avea armele.

În ochii prinţesei trecu o undă de interes.

— Înainte de toate, spuse ea, punem armele la loc în lăzile lor, le coborâm în ascunzătoarea din subteran, pentru ca nimeni să nu le vadă. Voi lăsa aici câţiva paznici.

— Mă poţi ajuta cu armeanul?

— Tu accepţi să faci ce-ţi voi spune eu?

— Da.

— Atunci te voi susţine. M-a impresionat faptul că te-ai întors, cu toate că nu erai obligat să o faci. Ştiu cum să-l sperii pe Aravenian, dar trebuie să aşteptăm venirea nopţii. Îi cunosc bine casa şi ştiu cum vom putea intra.

În drum spre oraş, agentul se gândea că prinţesa reprezenta ultima lui şansă şi se ruga din toate puterile ca armeanul să se mai afle încă la Khartoum.

Capitolul XVIII.

Vila lui Aravenian domina toată strada, impunătoare ca şi Ambasada Arabiei Saudite din apropiere. Era toată din cărămizi roşii, cu terase şi ornamente care o transformau într-un monstru arhitectural. Un zid înalt de peste trei metri o înconjura, acoperit de un strat de cioburi de sticlă, ale căror colţuri se conturau sub lumina caldă a lunii.

Prinţesa Raga îşi lipi gura de urechea lui Malko:

— Vino după mine!

Se apropiară fără zgomot de grilajul masiv. În interior, grădina era violent luminată de proiectoare ascunse în vegetaţie. Raga trase puţin grilajul care scârţâi şi imediat se auziră lătrături furioase. Malko zări, năpustindu-se spre gard, doi imenşi câini lupi. Strecurându-se până la colţul străzii, negresa se întoarse, şoptindu-i:

— Aici e intrarea în garaj, păzită de obicei de un om înarmat. Mă voi ocupa de el. Dacă reuşesc, acesta va deschide uşa pentru a mă duce în locul în care doarme, adică într-o încăpere mică, la stânga garajului. În acest timp, tu intri. La dreapta vei găsi o uşă care dă spre un culoar care duce în bucătărie. Acolo nu va fi nimeni.

— Dar dacă omul va închide oblonul garajului?

— Nu! Se închide electric, iar tu va trebui să te strecori înainte ca oblonul să coboare.

— Şi dacă nu reuşeşti să convingi paznicul?

— Îl omor!

Sub rochia mov, negresa descoperi lama unui pumnal lung, agăţat de cordon. Dând colţul, femeia dispăru din câmpul vizual al lui Malko.

*

* *

Weddeye, paznicul lui Aravenian, se crispa când văzu o siluetă apropiindu-se. Agresiunile erau foarte rare la Khartoum, dar el ştia că stăpânul său nu avea doar prieteni, ci şi duşmani. I se dăduse un „G 3” nou şi câştiga 120 de livre pe lună, în loc de 30, adică un salariu obişnuit. Aşa

ceva merita chiar şi riscuri, motiv pentru care se culca numai la răsăritul soarelui.

Silueta se apropia: era o negresă înaltă, cu părul împletit, într-o rochie de culoare închisă. „O târfă”, gândi Weddeye. Fata intră în conul de lumină şi bărbatul avu un şoc: văzu o femeie splendidă, cu figură de statuie, cu un bust impunător şi provocator. Tânăra se opri în faţa lui, zâmbind.

— Bună seara, spuse Raga în arabă.

— Bună seara, răspunse politicos bărbatul, punând jos arma.

Femeia se sprijini de el, atingându-l cu sânii ascuţiţi ca două obuze. Weddeye simţi cum îi iau foc măruntaiele. De mult timp nu mai văzuse o fată atât de frumoasă. Profitând, de uimirea bărbatului, Raga întrebă cu o voce dulce:

— Nu ştii unde aş putea să dorm? întrebarea nu îl surprinse. Acest gen de femei rătăceau de obicei între autogara şi New Extension, în căutarea unui alb care să le hrănească, să le adăpostească şi să le dea ceva bani.

Cu gura uscată, omul întinse o mână şi-i mângâie sânii, simţind şocuri electrice în tot corpul. Prinţesa nu se formaliza de această intimitate, aşa că repetă întrebarea pe un ton ceva mai insistent:

— N-ai o cameră? Sunt obosită.

Ideea de-a avea o târfă superbă, după ce va termina garda, îi urca sângele în cap.

— Bine, acceptă el, cu condiţia să pleci mâine.

— Dacă aşa vrei, aşa voi face.

Bărbatul se căută în buzunar şi scoase telecomanda, îndreptând-o spre garaj.

— Uite, zise el mândru, sunt foarte puternic.

*

* *

Malko pândea la colţul zidului. Imediat ce văzu siluetele intrând în garaj, alergă până la uşa care tocmai se închidea. Zări un Mercedes 450, piesă ce trebuia să fi costat o avere, parcat lângă un Range-Rover. Găsi uşa indicată de Raga şi apăsă pe clanţă. Era deschis. Se strecură pe culoarul întunecat, cu inima bătând. Scoţându-şi pistoletul extraplat, îşi continuă drumul pe pipăite. În toată casa domnea o

tăcere absolută. Urcă mai multe trepte, ajungând în faţa unei alte uşi pe care o deschise, ajungând într-o bucătărie luminată doar de lună. Zgomotul unui frigider mare deranja liniştea. Aici urma să o aştepte pe Raga.

*

* *

Weddeye îşi inspecta „cucerirea” din cap până-n picioare. Îi mângâie sânii, apoi şoldurile, dar era prea imprudent.

— Odihneşte-te, spuse el.

Bărbatul ieşi, străbătu din nou garajul care se închise automat în urma lui şi-şi reluă liniştit garda. Dar mintea îi era invadată de viziuni voluptoase…

*

* *

Prinţesa Raga se strecură tăcută prin garaj. Weddeye îi explicase că nu va reveni înainte de răsăritul soarelui. Uşa bucătăriei scârţâi imperceptibil şi ghici silueta agentului, căruia îi şopti:

— Eu sunt.

— Cum de cunoşti atât de bine casa?

— Toţi servitorii lui Aravenian provin din Ciad… Vino după mine.

Urcară împreună o scară monumentală, cu o galerie ce domina holul, ajungând în sfârşit la o uşă de sub care se strecura o rază de lumină. Raga îşi lipi gura de urechea lui Malko:

— Asta e camera lui Aravenian.

Agentul răsuci încet clanţa şi apăsă. Văzu nişte lambriuri de lemn, covoare cu grămada şi un pat imens. O oglindă mare, în formă de inimă, era lipită de tavan, deasupra patului. Un seif, încastrat într-o zonă blindată, ocupa un perete întreg. Mai întâi, crezu că pe cearceaf se afla un păianjen enorm, apoi insecta gigantică se dovedi a fi chiar armeanul, gol ca un vierme, savurând felaţia unei imense creaturi negre, îngenuncheate între picioarele lui. Aravenian, cu ochii în tavan, sufla ca un bou, ignorând total intrarea oaspeţilor neaşteptaţi.

Raga zâmbea veninos. La stânga lor, se găsea o vitrină

cu nişte globuri din sticlă colorată, mari cât o minge de fotbal. Prinţesa apucă unul şi, cu toată forţa, îl proiectă în oglinda din tavan. Aceasta se sparse cu un zgomot îngrozitor, urmat imediat de un concert de urlete.

Bucăţile sparte din tavan căzeau peste cei doi din pat. Malko zări cu oroare un ciob mare, triunghiular, care se înfipsese profund în ceafa „amantei”, străpungându-i bulbul rahidian.

Armeanul privea uluit jetul de sânge roşu ţâşnind din cotul lui stâng, tăiat ca de brici. Alte cioburi mai mici îl tăiaseră pe piept, transformându-l într-o statuie sângerândă. Câteva clipe mai târziu, patul era doar o baltă de sânge. Numai atunci îi zări pe Malko şi pe Raga, ochii lui părând să-şi dubleze volumul.

Stângaci, încercând să oprească cu mâna dreaptă sângele care-i curgea din braţ, sări din pat şi se aruncă în genunchi, la picioarele lor.

— Vă rog, nu mă omorâţi!

Raga îşi luă avânt şi vârful cizmei găsi sexul armeanului, ascuns sub pliurile de grăsime ale pântecului. Omul căzu pe-o parte, cu un guiţat ascuţit. Jetul de sânge din braţ inunda covorul albastru.

— Atenţie, spuse agentul, e gata să se golească de sânge, ca un pui de găină.

Armeanul era livid. Malko luă un colţ de cearceaf şi îl legă în jurul braţului, formând astfel un garou improvizat. Îl ridică apoi şi-l sprijini cu spatele pe pat. Privirea traficantului era deja înceţoşată, bărbia îi atârna şi nările îi erau lipite.

Şocul hemoragiei fusese prea puternic şi victima aproape că intrase în agonie.

— Percutoarele, întrebă Malko. Unde sunt percutoarele?

— Torit… El le are. M-a forţat. Vă rog, nu mă lăsaţi să mor. Vă dau toţi banii înapoi. Sunt în seif. Iată cheia. Combinaţia este 239.

Le arătă un lanţ de aur şi diamante de la gâtul lui, de care atârna o cheie plată. Aravenian închise ochii, cu un geamăt slab. Agentul se aplecă deasupra lui.

— Nu banii îi vreau, ci percutoarele. Unde sunt?

De această dată, Aravenian nu mai răspunse. Capul îi

căzu în piept şi Malko simţi cum trupul enorm devine moale. Dacă nu i se făcea imediat o transfuzie, murea…

Raga, aşezată pe un colţ el patului, observa spectacolul muribundului cu un dezgust nedisimulat.

— Porcul ăsta lasă sânge peste tot…

— Trebuie să-l transportăm la spital, spuse Malko.

— De ce? Ca să ne acuze pe noi de crimă? Lasă-l să crape! Oricum, e prea târziu.

Agentul puse mâna pe pieptul păros al armeanului. Inima bătea încet şi neregulat. Senzaţia era oribilă, simţind cum viaţa dispare. El, care ura violenţa, era întotdeauna confruntat cu astfel de situaţii.

Aravenian îşi merita soarta, dar Malko nu avea inimă de asasin.

Înfrângându-şi dezgustul, luă cheia seifului şi formă combinaţia de trei cifre. O dată în viaţa lui, Aravenian nu minţise.

Interiorul camerei blindate era gigantic. Întreg etajul superior, de înălţimea unui om, dispărea în spatele teancurilor de bancnote verzi: erau dolarii daţi pentru arme. Raga veni lângă el şi, luând banii, îi aruncă pe jos, până când goli seiful.

Malko privea încăperea: puteai crede uşor că reprezintă decorul unui film de groază. Calmă, negresa trase o valiză dintr-un dulap şi începu să îndese dolarii. Agentul era însă total descurajat: fără percutoare, nu o putea salva pe Helen Wing!

— Hai să plecăm, vorbi încet prinţesa.

— Pe unde?

— Pe unde am intrat. Prin garaj. Uşa se deschide din interior. Vom lua Mercedes-ul, iar paznicul nu va observa nimic.

Negresa luă câteva bancnote rămase pe jos, se duse la armean, îi deschise gura cu forţa şi îi vârî hârtiile. Aravenian nu protestă…

— Porcul, e mort! Haide!

— Moartea lui va provoca un scandal mare. Colonelul Torit îşi va da seama de implicarea noastră, aşa că mai bine punem cadavrul în seif. Fără cheie, nu va fi prea uşor de

deschis. Când vor reuşi, noi vom fi departe de Khartoum. Aici va fi găsit doar corpul acestei nenorocite şi se va crede să armeanul a fugit de frică.

— Eşti formidabil, exclamă prinţesa, cu ifosul ei obişnuit.

Se luptară amândoi din greu, târând corpul lui Aravenian până la camera blindată. După ce îl împinseră înăuntru, Malko trânti uşa enormă, care se închise cu un zgomot sinistru. Traficantul avea acum un coşciug pe măsură.

Ajunşi în garaj, se urcară în maşină şi motorul porni imediat. Uşa se ridică, iar ei demarară, observându-l pe paznicul aşezat lângă zid dormind cu arma între genunchi. Când ajunseră lângă Land-Rover-ul lui Malko, negresa propuse:

— Voi lua eu Mercedes-ul şi-l voi ascunde într-un loc în care nu-l va găsi nimeni.

În timp ce făceau ultimele pregătiri pentru a părăsi vila traficantului, agentul se gândea că mai avea doar şase ore pentru salvarea soţiei lui Wing şi că totul convergea spre colonelul Torit. El era cel care nu îi găsise pe asasinii lui Ted Brady, cel care lăsase să fie răpită Helen Wing, cel care încercase să-l lichideze şi cel care organizase capcana în care muriseră prietenii Samanthei Adler. Era „atotputernicul" din Khartoum. Se întoarse spre Raga şi o întrebă:

— Acum că avem dolari, nu cunoşti alte persoane care ne-ar putea vinde arme?

— Bineînţeles. La Nyala! Dar sunt în cantităţi foarte mici şi ne-ar trebui săptămâni întregi până să adunăm mai multe. Securitatea ne-ar repera şi ne-ar prinde.

Dacă Washington-ul nu intervenea, Helen Wing era pierdută. Lăsându-i prinţesei maşina armeanului, Malko se îndreptă spre Land-Rover. După câteva minute, opri în faţa casei lui Elliot Wing. Traversând grădina, se împiedică de ceva moale. Era câinele americanului, strangulat, zăcând într-o baltă de sânge. Ajuns în casă, văzu o dezordine de nedescris, ca şi cum locuinţa ar fi fost traversată de un taifun.

Îl găsi pe Elliot Wing în sufragerie, cu figura plină de sânge şi cămaşa ruptă, abia respirând. Luă din bar o sticlă

de coniac, îl ridică şi îl obligă să bea. Americanul tuşi, scuipă, deschise ochiul stâng, dreptul fiindu-i complet umflat. Agentul îl târî până la un fotoliu, îi mai dădu să bea şi îi şterse faţa. Puţin câte puţin, Wing îşi recăpăta cunoştinţa.

— Au venit oamenii lui Kotto. Le-am spus adevărul dar erau nebuni de furie.

— Şi Helen?

— Ne mai acordă o amânare suplimentară de două zile, apoi o vor executa. În plus, acum pretind Kalaşnikovuri „50 RPG 7” şi douăzeci de mitraliere, cu zece mii de focuri fiecare, plus douăsprezece mortiere de 60. L-aţi văzut pe Aravenian?

Malko nu avu curaj să-i răspundă imediat. Unicul ochi al lui Elliot Wing îl fixa precum un ciclop acuzator. Ştia că încercase totul, dar totul eşuase. Nu-i mai rămânea decât bătălia pentru onoare.

Capitolul XIX.

În micul living sărăcăcios mobilat, domnea o tăcere grea. Prăbuşit în fotoliu, cu figura tumefiată, Wing avea o înfăţişare demnă de milă. Malko se reîntorsese însoţit de prinţesă, care venise să-l întâlnească la *Hilton.* Se părea că dispariţia lui Aravenian nu tulburase încă apele... Malko făcuse un ocol pe podul de peste Nil, aruncând cheia seifului.

Dormise puţin şi prost, gândindu-se că situaţia în care se aflau nu era prea roză. Era sigur că nu va avea „marfa" pentru negocierea cu Habib.

— Oamenii lui Kotto au venit aici? întrebă Raga.

— Da, răspunse americanul. Erau şase.

— N-au găsit armele din moschee?

— Nu.

— Kotto e foarte furios, confirmă prinţesa. Aseară, acoliţii lui i-au urmărit pe unii din partizanii mei. A anunţat peste tot că mă va jupui de vie.

— Nu mai rămâne să încercăm decât un singur lucru, hotărî Malko. Va trebui să atacăm sediul lui Habib Kotto, în speranţa că soţia dumneavoastră se află acolo. Acţiunea este extrem de riscantă, dar nu găsesc altă variantă. Elliot, sunteţi totuşi cel ce trebuie să decidă, în joc fiind viaţa soţiei...

— Trebuie să mergem acolo, răspunse acesta, îşi amintea de cadavrul lui Ted Brady şi de viermele enorm care-i ieşea din gură. Orice ar fi fost mai bine, faţă de această oroare. Raga interveni cu un zâmbet radios:

— Merg şi eu cu voi. Tare îmi doresc să-i tai eu, însămi, capul acestui Kotto. După părerea mea, este bine să atacăm mâine dimineaţă, cam pe la ora cinci, înainte de ivirea zorilor, când toţi dorm. Îmi voi aduna oamenii şi ne vom întâlni lângă cimitir, la intersecţie, chiar înainte de Podul Italienilor. Cazarma sudaneză se află alături. Va trebui acţionat foarte rapid...

Ridicându-se, femeia ieşi, fără alt comentariu..

— Sunt mulţumit că vine cu noi, comentă agentul. E feroce şi ştie să se bată.

— Dacă-l găsesc pe Habib Kotto, îi golesc un încărcător direct în burtă. Să-i ia dracu' pe cei de la Langley. Măcar s-o salvez pe Helen!

Malko îl privi pe Elliot cu simpatie.

— Toţi ne rugăm pentru asta.

*

* *

La locul întâlnirii, Wing şi Malko aşteptau în Land-Rover de circa douăzeci de minute.

— Vom merge singuri, sugeră americanul. Într-o jumătate de oră se face ziuă…

— Staţi puţin. Ne sosesc ajutoarele…

În zare se vedeau mai multe siluete care înaintau aproape de calea ferată. După câteva minute, prinţesa se afla şi ea acolo, însoţită de trei negri. Toţi aveau îmbrăcăminte de culoare închisă şi bascheţi.

Sub cocoaşele lor, agentul îşi dădu seama că ascundeau arme.

— Îmi pare rău de întârziere, dar oamenii lui Kotto i-au hărţuit din nou toată noaptea pe ai mei. Veniseră să-l răzbune pe porcul de Sodira. Din fericire, nu-l vor învia.

Sub îmbrăcămintea ei, Malko zări un pistolet şi un pumnal, agăţate de centură. El îşi luase arma extraplată, iar Wing un „M 16", cu cinci încărcătoare.

— S-ar putea să existe pândar, explică Raga. Continuaţi să mergeţi cu maşina până la intersecţie, apoi cotiţi la stânga. Vă opriţi pe drumul dintre închisoare şi tabăra militară, de unde veţi continua drumul pe jos. Lăsaţi-ne pe noi să trecem primii, iar voi ne veţi urma.

Ajunşi la locul indicat de negresă, Land-Rover-ul fu parcat la umbra unui bananier. Raga şi cei care o însoţeau se debarasară de îmbrăcămintea de deasupra, păstrând doar bascheţii şi câte un petic de blană care le acoperea sexul. Trupurile lor unse luceau ca şi magnificul bust al femeii. Ea râse:

— Şi hoţii fac acelaşi lucru: aşa sunt mai greu de prins! Veniţi după trei minute şi în nici un caz nu trageţi. Noi vom

anihila soldaţii. Dacă sunteţi înconjuraţi, fugiţi spre Nil şi traversaţi-l înot.

Aproape invizibili şi neauziţi, trupa de şoc dispăru.

— E rândul nostru, anunţă Malko.

Cu inima bătând, se avântară pe alee. Grilajul vilei ocupate de Kotto era deschis, totul părea că doarme, aproape imposibil de crezut că acolo se afla un „comando”. Cei doi înaintară pe peluză. Clădirea avea un singur etaj şi o verandă pe toată lungimea faţadei.

*

* *

Un soldat sudanez învelit cu o pătură, alături de alţi trei camarazi, stăteau în postul de gardă improvizat la parter. Când primul deschise ochii, o văzu pe Raga în faţa lui, sprijinind vârful pumnalului pe propria-i carotidă. Femeia îi şopti în arabă:

— Să taci! Dacă te mişti sau strigi, te omor... Cu toţii se lungiră pe burtă, cu mâinile pe cap.

Într-un colţ zăceau patru arme „G 3”. Prinţesa le adună, lăsându-i pe soldaţi în paza unuia din oamenii ei. După puţin timp, ieşi în întâmpinarea lui Malko şi a lui Wing, spunându-le:

— Unul din spionii mei a cercetat parterul, dar acolo nu se află decât patru oameni care dorm şi nici urmă de vreo femeie. Hai să mergem cu toţii sus.

Malko, Wing şi Raga se avântară spre treptele care duceau la nivelul superior. Agentul se străduia să nu le facă să scârţâie, dar era imposibil. În plus, din capul scării se auzea un sforăit teribil. Barând treptele, zăriră pe palier o santinelă adormită pe un pat de campanie. Pentru a ajunge la primul etaj, erau nevoiţi să sară peste el, lucru greu de realizat fără a-l trezi. Raga se întoarse spre Malko cu un deget la buze. Femeia se strecură până sus, după care se auzi un zgomot surd, urmat de un gâlgâit oribil. Cu pumnalul în gât, santinela muri instantaneu. Arma îi căzu la pământ, cu zgomot. Raga scoase un ţipăt de furie. Câteva secunde mai târziu, agentul distinse apelul îngrozit al unei voci de bărbat. El şi Wing se năpustiră înainte, sărind peste mort. Imediat, apărură mai mulţi negri, aproape dezbrăcaţi.

Raga scoase un înspăimântător strigăt de luptă, învârtindu-şi pumnalul. Malko îi văzu pe negri aruncându-se prin fereastră, direct pe peluză. Prinţesa părea să inspire adversarilor săi o spaimă cumplită.

Din celălalt capăt al palierului, ţâşniră câteva focuri de armă şi cu toţii se trântiră la pământ. Cineva din galeria care făcea înconjurul primului etaj, trăgea înspre ei. Malko, cu pistoletul pregătit, străbătea încăperile primului etaj. Din păcate, acolo nu se afla nici un ostatic. Începea să-l cuprindă groaza. Se ciocni de prinţesă, care avea întipărită pe faţă o expresie de o ferocitate incredibilă şi care arăta spre un bărbat în veşmânt lung, alb, ce tocmai sărea pe fereastră, în grădină.

— El e! strigă. Habib Kotto! Omoară-l! Omoară-l!

Malko nu se mişcă. Nu venise să ucidă.

Străbătu rapid apartamentul preşedintelui Frontului de Eliberare a Ciadului. Veniseră degeaba! Helen Wing nu era acolo…

— Se ne repliem, îi spuse Malko lui Wing. În curând vor da alarma, apoi…

Alergară cu toţii până la Land-Rover şi se înghesuiră înăuntru. Agentul demară imediat, luând-o spre Podul Italienilor. În maşină, Raga dârdâia, ghemuită între cei trei mercenari negri. Nici unul nu avusese timp să se îmbrace.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La Uşah, îţi explic eu.

Agentul era împietrit de groază, toate punţile de discuţie cu Habib Kotto erau definitiv rupte. Supravieţuitorii îl văzuseră împreună cu prinţesa Raga, cel mai mare duşman al lui Kotto.

Chiar dacă ar mai fi avut arme, n-ar mai fi fost posibilă vreo negociere. Va plăti toate astea cu preţul sângelui lui Helen.

Nu-i mai rămăsese nici cea mai mică fărâmă de speranţă. Ştia că după tentativă ratată, vor exista doar probleme. Până şi sălbatica Raga părea abătută. Ea îl îndrumă până în faţa unei case din paiantă.

— Voi rămâne aici, cu oamenii mei. Ne vedem în cursul zilei, ceva mai târziu, spuse negresa.

Agentul era frânt de oboseală, dar se gândea că, după uciderea Helenei Wing, într-o lună sau într-un an, CI.A. Va sfârşi prin a livra totuşi armele de care avea nevoie Kotto. Era sigur că, cel care pusese la cale eşuarea planului lor, fusese colonelul Torit, din ordin, sau din proprie iniţiativă. Oprindu-se acasă la Wing, Malko se gândi să-i dea tânărului o cât de mică speranţă.

— Mâine dimineaţă mă duc la colonelul Torit şi îl ameninţ cu o nouă acţiune. Poate asta îl va determina să-şi schimbe poziţia. Sunt sigur că are cheia problemei.

Descurajat, americanul dădea trist din cap.

— Nu va mişca un deget... Nu vă mai faceţi reproşuri: v-aţi riscat viaţa, aţi încercat totul, numai pentru a mă ajuta. Washington-ul este cel care îmi asasinează soţia, cu mizerabilii lui de birocraţi. Îmi voi da demisia de la această „târfă" de Agenţie şi voi lupta împotriva ei!

Agentul nu avu curajul să-l contrazică. Lăsându-l pe Elliot cu propriile-i frământări, se îndreptă spre *Hilton,* conducând ca un robot. Ajuns la hotel, extrem de epuizat, adormi îmbrăcat, imediat ce atinse patul.

Capitolul XX.

Câţiva negri goi, extrem de virili, mânjiţi cu picturi războinice, efectuau un dans în jurul unui par de care era legată prinţesa Raga, cu funii de aur, cu trupul acoperit cu bancnote verzi, ca de o armură. Îşi întindea braţele spre Malko, când brusc, totul se învălmăşi în ritmul tobelor care continuau răpăiala….

Tresărind, agentul deschise ochii. Dormise profund şi se sculase mai obosit decât înainte de culcare, li trebuiră câteva clipe pentru a realiza că visase şi că, de fapt, cineva ciocănea la uşa apartamentului. Luându-şi din mers pistoletul extraplat, se duse şi se uită pe vizor: era Elliot Wing. Tânărul se năpusti înăuntru, scoţând o hârtie din buzunar.

— Iată ce am primit!

Era un telex lung, sosit de la Departamentul din Londra. Agentul observă imediat numele colonelului Torit, într-un raport complet despre activitatea lui, în Anglia. Mai multe rânduri fuseseră subliniate cu roşu. După spusele unuia dintre informatori, Torit trăise pe picior mare, graţie unor viramente regulate care-i soseau la o agenţie a Băncii Lloyd din Chalsea. Informatorul identificase sursa viramentelor: „Libyan Bank”. Malko îl privi îndelung pe Wing, care indignat de veştile primite nu-şi mai găsea locul.

— Mizerabilul! Lucrează pentru libieni! Explodă americanul. De asta ne-a pus beţe-n roate. Şi nu e totul. Priviţi…

Agentul văzu o altă frază subliniată cu roşu:

„În această perioadă, colonelul Torit avea frecvente contacte cu un diplomat de la Ambasada Cubei, pe nume Jorge Ramirez. Acesta fusese identificat ca membru al Serviciilor Speciale Cubaneze, însărcinat a avea legături cu libienii, el cunoscând bine şi limba arabă”.

— Ţineţi-vă bine! făcu Wing. Acest Ramirez se află la Khartoum, fiind consilier gradul doi al Ambasadei Cubei! M-am hotărât că cer o audienţă la mareşalul Numeyri şi să-i

spun adevărul.

Malko îl opri.

— Avem ceva mai bun de făcut: să schimbăm viaţa colonelului Torit, contra vieţii ostaticului. Noi suntem singurii care deţinem informaţia. Torit nu va risca. Sunt sigur că de la început el a ştiut unde este ascunsă soţia dumneavoastră. Aţi transmis la Washington rezultatul negativ al operaţiunii noastre?

— Încă de azi noapte! La Langley este o debandadă teribilă. Mă imploră să mai câştig timp şi se jură că vor încerca să deblocheze situaţia. Mi-e teamă că atunci când se vor hotărî, va fi prea târziu.

— Şi eu mă tem. Daţi-mi raportul ăsta şi lăsaţi-mă pe mine să acţionez.

Imediat de americanul plecă, luă telefonul şi-l sună pe colonelul Torit. Vocea dulceagă a sudanezului se auzea clar în receptor. Malko se prezentă şi-i spuse:

— Doresc să vă întâlnesc urgent.

Sudanezul părea surprins de invitaţie, cu toate că, mai mult ca sigur, era la curent cu atacul din cartierul general al lui Kotto.

— Astăzi sunt foarte ocupat, spuse colonelul.

— Îmi pare rău, aş fi avut nevoie de sprijinul dumneavoastră, continuă Malko. Trebuia să virez o anumită sumă de bani într-un cont bancar: contul 01876-47 şi nu aveam certitudinea destinatarului. Mă gândeam că m-aţi putea ajuta.

Tăcerea care urmă fu grăitor de lungă. Se prelungi într-atât, încât agentul crezu că ofiţerul închisese telefonul. Apoi, vocea sudanezului, ceva mai răguşită, anunţă:

— Dacă doriţi, ne putem vedea mâine la ora 10…

— La biroul dumneavoastră?

— Nu! Lângă Banca Sudaneză este o staţie de benzină. Vă aştept acolo.

Închise. Poate era un trădător, dar era unul care înţelegea repede. Malko împături cu grijă telexul acuzator şi se hotărî să intre sub duş. Ziua promitea a fi lungă. Dacă Habib Kotto a fugit în deşert, Helen Wing era pierdută… Dacă nu, speranţa renăştea.

*

* *

Malko reperă cu uşurinţă silueta slabă şi mustaţa impecabilă a colonelului sudanez. Afară era o căldură sufocantă. Torit urcă în maşina agentului, care dintr-o privire îşi dădu seama că ofiţerul nu era înarmat... Ar fi fost tentant să suprime un martor atât de incomod...

— Am putea bea un pahar la *Hilton* sau la Green Village, propuse el.

— Nu am prea mult timp, spuse colonelul, aşa că prefer să rămânem aici. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— *Eu* sunt cel care poate face ceva pentru dumneavoastră, îl corectă Malko.

Scoase telexul din buzunar şi i-l dădu.

— Aici aveţi dovada că primiţi sume considerabile din Libia, printr-un cont din Elveţia, continuă agentul. Îmi puteţi spune dacă faptul este cunoscut şi de superiorii dumneavoastră sau de preşedintele Numeyri?

Sudanezul se cufundă în lectura telexului, întoarse spre Malko o figură cenuşie şi, cu o voce vizibil mai puţin sigură, vorbi:

— Acest... acest document e un fals. Nu am nimic să-mi reproşez sau să ascund. E un fals, repetă el, un fals grosolan...

— Eram sigur! Totuşi, eu voi preda documentul preşedintelui Numeyri, ca să îşi dea seama până unde merg libienii pentru a-i compromite pe ofiţerii cei mai buni.

Automat, Torit întinse mâna.

— Daţi-mi-l mie, i-l voi transmite eu.

Malko zâmbi rece.

— Colonele, mă luaţi drept un imbecil? Acest document nu este un fals. De când mă aflu la Khartoum, am fost victima mai multor incidente... neplăcute, de la tentativă de omor până la sabotarea unui lot de arme pe care urma să-l predau lui Habib Kotto, în schimbul unui ostatic american. Nu mai vorbesc despre asasinarea negustorilor de arme, străini.

Colonelul Torit rămase perplex.

— Sunt convins că sunteţi implicat în toate aceste

incidente, care nu sunt decât acţiuni împotriva politicii sudaneze.

— Sunteţi nebun! protestă slab sudanezul. Nu am nici o legătură cu ceea cea aţi menţionat. Din contră, eu v-am protejat…

— Foarte bine. Am ţinut totuşi să vă întâlnesc, înainte de a-l vizita pe preşedinte. Dacă eu nu voi reuşi, Ambasada noastră îi va remite personal documentul pe care-l vedeţi.

Cu o voce gâtuită, ofiţerul încerca să vorbească:

— Aşteptaţi! N-ar fi cazul ca preşedintele să creadă că e ceva adevărat din toate acestea. Este extrem de susceptibil. Aş prefera să îl păstraţi.

Bâlbâi ceva nu prea clar despre răutatea oamenilor, după care tăcu.

*

* *

Privindu-l intens, Malko se gândea care ar fi cea mai bună strategie pentru ca omul de lângă el să spună cât mai repede adevărul. În final, ajunse la concluzia că atacul era cea mai eficace armă.

— Aţi avea o singură posibilitate, de altfel foarte simplă, pentru a evita scandalul. Dacă veţi proceda în acest sens, documentul va rămâne pierdut în arhivele noastre.

— Ce posibilitate? întrebă Torit, vădit interesat.

— Spuneţi-mi unde este deţinută Helen Wing.

Colonelul deschise gura şi o închise la loc.

Apoi, reuşi să articuleze:

— Nu ştiu, eu nu sunt însărcinat să…

— Colonele, dumneavoastră aţi plasat microfoane în vila locuită de Kotto. Ştiţi tot ce se întâmplă în Khartoum şi cu toate astea, nu aţi intervenit niciodată, deoarece scopul amicilor libieni este de a învrăjbi relaţiile Statelor Unite cu Sudanul, împiedicându-l pe Kotto să îşi procure arme pentru a-i izgoni din Ciad. V-aţi achitat foarte bine de rolul de trădător şi nu de responsabil al Securităţii Externe a Sudanului. Dacă preşedintele Numeyri va avea dovada că lucraţi pentru libieni, veţi fi spânzurat. Mie nu-mi pasă! Eu vreau doar să o salvez pe Helen. Mă ajutaţi, sau muriţi! Aveţi un minut, timp de gândire.

Malko se cufundă în contemplarea acelor ceasului său Seiko. La cea de a 40-a secundă, colonelul Torit se întoarse spre el:

— Helen Wing se află la Khartoum.

— Unde?

Colonelul avu o nouă ezitare, dar se vedea că era învins. Luptând cu dezonoarea, continuă:

— Cunoaşteţi Podul Italienilor? Chiar în faţă se află ancorat un vapor, *El Marsa.* Înainte făcea croaziere pe Nil, ca restaurant plutitor. Acum e dezafectat. Acolo se găseşte femeia, încă de la început.

— Cine o păzeşte?

— Oamenii lui Kotto, dar nu ştiu câţi sunt.

— Sunteţi sigur că se mai află pe vas?

— Ieri seară, era.

Lui Malko îi venea să strige de bucurie. În sfârşit, se apropia de ţintă.

— De ce a ales vaporul?

— Pentru că acolo nu vine niciodată, nimeni. În afară de asta, nu se află departe de cartierul general.

— Unde este Kotto acum?

— S-a refugiat în zona noastră militară încă de azi dimineaţă. În curând va trebui să plece.

— Perfect. Puteţi ajunge până la acest *El Marsa,* fără a trezi bănuieli?

Colonelul Torit păru că se face mai mic.

— Imposibil! Vor afla…

Malko se hotărî rapid.

— Bine! Nu vă cer nimic în plus. Voi încerca s-o eliberez singur pe Helen Wing. Dumneavoastră aveţi grijă ca ostaticul să nu fie mutat în alt loc. Dacă nu, ştreangul vă aparţine. Aţi înţeles?

— Da…

— E momentul să ne despărţim. Dacă întreprindeţi ceva ce ar putea împiedica acţiunea mea de salvare, veţi fi spânzurat…

Colonelul nu răspunse. Coborî din maşină şi se îndepărtă cu umerii căzuţi. Ştia bine că, din această clipă, pentru el începea o nouă viaţă, grea şi periculoasă. Existenţa unui

agent dublu este întotdeauna precară şi scurtă.

Malko se întoarse la Ambasada Americană. Îi rămăsese partea cea mai dificilă, aceea de a salva pe Helen Wing, înainte de ivirea zorilor.

*

* *

Sprijinit de balustrada de piatră a Podului Italienilor, Malko examina vaporul *El Marsa,* ancorat pe Nil. Semăna cu cele care, odinioară, navigau pe Mississippi, toată partea superioară fiindu-i transformată în restaurant. Se putea ajunge la el coborând mai multe trepte tăiate în cheiul de piatră, iar o scândură îl lega de ţărm. Pe punte vegheau doi negri, unul pe un scaun pliant, celălalt lungit.

Trebuia acţionat rapid, pentru că noaptea se lăsa deja, începând cu ora 17. Agentul se îndreptă spre maşină şi porni spre cartierul general al prinţesei.

*

* *

Prinţesa ascultă explicaţiile lui Malko, fără a spune un cuvânt. După ce termină, femeia întrebă:

— De ce vrei să te ajut tocmai eu? Am încercat deja ceva şi n-a mers prea bine.

— Dacă reuşim acum, voi face tot ce-mi stă în putere ca tu să obţii armele. În afară de asta, îl privezi pe Habib Kotto de răzbunarea pe care i-ai pregătit-o. Fără tine, e imposibil de acţionat.

Raga izbucni într-un râs sardonic.

— Cum? O ţară mare şi puternică precum America are nevoie de o biată negresă analfabetă? ...

Malko zâmbi.

— Nu face pe proasta. Accepţi?

— Accept. Cu capul lui Kotto în mâinile mele, merită să te ajut.

*

* *

Agentul opri maşina în faţa vaporului *El Marsa* şi stinse farurile. Reuşise să-l convingă pe Elliot Wing să rămână acasă, tânărul fiind şi prea emotiv şi prea interesat. Dacă operaţiunea eşua, ori dacă soţia lui era omorâtă, i-ar fi fost

mai uşor să audă, decât să vadă pe viu cursul evenimentelor.

Cu pistoletul extraplat sub cămaşă, coborî din maşină şi se îndreptă spre malul Nilului. Pe vas era întuneric, exceptând lumina dată de o lampă cu acetilenă. Cei doi paznici se pregăteau să mănânce, când auziră paşi pe treptele de piatră.

Malko traversa calm scândura ce ducea spre punte. Unul din paznici se ridică şi, prin gesturi, îi făcu semn să plece. Agentul arătă, la rândul lui, spre firma restaurantului:

— Mâncare! Restaurant? Era turistul perfect...

— Nu... nu! Afară!

Malko zâmbi, fără a se mişca, dar pândind zgomotele care veneau dinspre Nil. Scoase o bancnotă de 10 livre şi explică prin gesturi că ar dori să viziteze vasul. Lăcomia bătu prudenţa: paznicul îl lăsă să intre în ceea ce fusese odată sala restaurantului, cu scaune şi mese îngrămădite, într-o zăpuşeală de nedescris. Observând o scară ce ieşea din restaurant şi cobora spre măruntaiele vasului, încercă să o coboare. Paznicul îi bară drumul, vociferând:

— Nu! Nu!

Urechea atentă a lui Malko distinse câteva scârţâituri ce veneau dinspre Nil, dar omul, ocupat să-l gonească, nu părea a fi remarcat ceva. El se întoarse, pregătindu-se să iasă din local şi se, ciocni de Raga, udă, într-un costum de baie negru. Femeia tocmai îl anihilase pe paznicul rămas pe punte. Cel care se afla lângă Malko, nici nu mai avu timp să reacţioneze. Crosa pistoletului extraplat îl lovi în tâmplă şi omul căzu, fără zgomot.

— Helen Wing este jos, într-una din cabinele de la al doilea nivel, îi comunică prinţesa. O păzesc trei oameni.

Vaporul redevenise tăcut. Raga scoase un fluierat slab şi, imediat, din întunericul cheiului, apărură o duzină de siluete. Două dintre ele se ocupară de paznici, în timp ce altele se repartizau în punctele strategice ale punţii, într-o linişte absolută. Malko împreună cu Raga se strecurară pe scara în spirală, urmaţi de trei din oamenii ei.

Acum trebuia acţionat foarte repede. Străbătură un culoar îngust care mirosea a mucegai şi unde domnea o

căldură sufocantă. Auziră voci care discutau în arabă. Raga ajunsese deja în faţa unei uşi deschise. Înaintând milimetru cu milimetru, observă doi paznici care, foarte relaxaţi, jucau cărţi, cu Kalaşnikovurile lângă ei. Deodată, unul dintre oamenii prinţesei făcu o mişcare greşită şi se lovi de lemnăria culoarului. Jucătorii de cărţi înălţară imediat privirea:

— Ahmed?

Probabil că acesta era numele paznicului care se găsea în cabina lui Helen. Agentul avu impresia. Că bătăile inimii i se percepeau la distanţă de kilometri.

Auzi un zgomot de scaune deplasate şi zări o siluetă apărând pe culoar. Omul nu avu timp nici măcar să-i fie frică. Raga îl decapita pe jumătate.

În momentul în care victima se prăbuşea în cabină, într-o baltă de sânge, un alt bărbat, văzând cele petrecute, sări spre arma de lângă el. Cei doi negri ai prinţesei se năpustiră asupra lui şi totul se sfârşi într-o harababură totală. În faţa camerei în care bănuia că se află ostaticul, luându-şi avânt, Malko smulse uşa din canturi, cu o puternică lovitură de picior.

Zări la timp o formă omenească lungită pe un pat, cu picioarele legate şi un mustăcios aşezat pe un scaun pliant, care întindea mâna spre armă. Pistoletul extraplat scuipă trei gloanţe. Cu plămânii perforaţi, paznicul se prăbuşi mort, chiar înainte de a atinge podeaua. Malko alergă spre pat. Helen, cu părul căzut pe faţă, cu figura descompusă, avea pe ea doar un slip şi un sutien care fuseseră odată albe.

Îi desfăcu cu grijă legăturile care-i răneau gleznele. Femeia îl fixă cu stupoare, apoi trăsăturile i se deformară şi începu să plângă.

— Unde este Elliot? îngână printre sughiţuri. Cine eşti dumneata?

— Totul va fi bine. Sunteţi salvată!

O ajută să se ridice, dar ea era prea anchilozată şi căzu pe pat, cu un icnet de durere. Agentul o luă în spinare ca pe un sac de cartofi. Din păcate, ieşind, îi lovi capul de pragul camerei. Urcă cu greu scara în spirală cu femeia pe umeri, dar cum simţi aerul de afară, îi veni să strige de bucurie.

Echipa de salvare, reunită pe punte, se îndrepta alergând spre pasarela de scândură. Raga şi negrii ei îl însoţiră până la maşină, ajutându-l să o instaleze cât mai comod pe Helen. Prinţesa îi spuse ironic:

— La revedere!

Apoi se topi în întuneric, înainte ca el să-i poată mulţumi. Cu mâinile tremurând de emoţie, demară. Reuşise! O salvase pe Helen Wing! Tânăra femeie părea drogată, plângând şi repetând continuu:

— Oh, Dumnezeule! E adevărat! S-a sfârşit! Sunt liberă! S-a sfârşit!

Hohotele de plâns îi zguduiau tot trupul slăbit. Agentul ajunsese în apropiere de New Extension, când o întrebă prietenos:

— V-au violat?

Ea înclină capul afirmativ, apoi mărturisi:

— Da! În fiecare zi şi în toate felurile... Erau nişte animale!

Malko puse o mână peste a ei.

— Helen, dacă puteţi, nu-i spuneţi soţului dumneavoastră ce aţi păţit.

Femeia îl fixă mirată.

— Dar cine sunteţi? Cum aţi ajuns până la mine? Cine era femeia aia foarte frumoasă?

— E o poveste, lungă. Femeia şi oamenii ei m-au ajutat să vă salvez. Soţul dumneavoastră a răscolit cerul şi pământul. Eu aparţin Companiei şi am venit la Khartoum special pentru asta. Restul, o să vă povestească Elliot. Iată, am ajuns.

Agentul opri lângă intrarea în vilă. Helen, cu faţa în mâini nu se mişca. Wing apăru ca un nebun, deschise portiera maşinii şi îşi zări soţia.

— Helen!

O smulse literalmente de pe scaun şi o luă în braţe. Timp de câteva minute, se îmbrăţişară plângând, râzând şi spunând vorbe fără şir. Malko nu putea să nu se gândească şi la soţia lui Ted Brady. Ea nu avusese această bucurie...

Zgomotul unui avion care decola, o smulse pe Helen de lângă Elliot. Aproape isterică, striga:

— Să plecăm! Să plecăm! Nu mai vreau să rămân o secundă în ţara asta!

— Nu ai de ce să te temi, o asigură Wing. S-a sfârşit.

— Vreau să plec imediat, urla Helen la capătul puterilor.

— E un Air France spre Djibouti, chiar în seara asta, spuse Malko. De acolo, poate pleca spre orice destinaţie.

— Vreau să mă întorc acasă, în America! striga Helen. M-am săturat de ţara asta de sălbatici.

Cei doi bărbaţi schimbară între ei priviri triste.

— Cred că nu trebuie să o contrazici, îl sfătui agentul pe tânărul soţ. Îi vom găsi un loc la Air France.

*

* *

Enormul Airbus al companiei Air France întoarse încet, în zgomot de reactoare, înaintând pe pista de decolare. Elliot Wing continua să agite braţul. Helen se afla în avion, însoţită de o prietenă. Primului secretar îi fusese imposibil să-şi părăsească postul. Oftând, spuse foarte abătut:

— Aş fi vrut atât de mult să petrec noaptea cu Helen!

— E mai bine aşa, spuse Malko. În câteva zile vă veţi duce după ea la Cairo şi veţi petrece o nouă lună de miere...

Traversară aeroportul pustiu, în drum spre ieşire. Expediţia lor nu întâmpinase nici o opoziţie.

Colonelul Torit îşi ţinuse promisiunea. Wing, cu un zâmbet amar, scoase o hârtie din buzunar.

— În urmă cu jumătate de oră am primit acest telex de la Langley. Este autorizaţia de livrare a armelor către Habib Kotto. Acestea vor fi puse la dispoziţia noastră în câteva zile. Ce tâmpenie! Doamne, ce tâmpenie!

— Nu neapărat, observă Malko. Vom putea face plăcere cuiva şi astfel ne vom răzbuna pe Kotto. La Washington nu se ştie încă despre eliberarea soţiei dumneavoastră. Aceşti ticăloşi de birocraţi nici nu merită să afle imediat...

Capitolul XXI.

Malko se afla în avionul „Hercules C 130”, lângă şeful Departamentului din Cairo. Pilotul se întoarse şi-i strigă:

— Avem contactul radio. Începem coborârea.

Deşertul de culoarea nisipului se întindea cât vedeai cu ochii, continuând la nord în Libia şi la vest, în Ciad. Era una din regiunile cele mai dezolante din lume. Elliot Wing avea un emiţător radio, sosit la Khartoum în valiza diplomatică.

Agentul părăsise Sudanul cu douăsprezece zile în urmă, Habib Kotto dispăruse ca şi cum n-ar fi existat vreodată, iar camera blindată a lui Aravenian nu fusese deschisă încă…

Roţile avionului atinseră deşertul, într-un vârtej de praf. În aparat se aflau vehicule şi lăzi, plus o echipă de descărcare. Prinţesa Raga, prezentă cu vreo douăzeci de oameni, era mai frumoasă ca niciodată.

Negrii ei urcară în burta marelui avion şi după câteva minute apăru prima ladă cu Kalaşnikovuri. De data asta era o ladă originală, cu treizeci de arme puse în hârtie unsă, fabricate în Egipt. Elliot Wing se apropie de Malko.

— L-am văzut pe colonelul Torit, înainte de a veni aici. Îmi va procura lista cu ofiţerii prolibieni din armata sudaneză. Acum îmi mănâncă din palmă…

Malko începea să se topească de căldură. Erau 50° sau 60°, aşa că se refugie la umbra avionului.

*

* *

Descărcarea dură puţin, trapa avionului începând să urce încet în lăcaşul ei. Epuizaţi, oamenii prinţesei Raga se lungiseră sub aripile aparatului de zbor.

Femeia, rezemată de una din lăzi, îl trase pe Malko spre ea şi, cu un singur gest, îşi desfăcu rochia, ce-i căzu la picioare.

La contactul cu pielea neagră, fierbinte, agentul simţi plăcerea invadându-l. O posedă în picioare, cu mişcări rapide, ca şi cum ar fi vrut s-o pironească acolo. Cu capul dat pe spate, negresa îi primea asaltul cu icnete încântate,

cu ochii migdalaţi măriţi de plăcere. Brusc, unghiile i se înfipseră în spate, rupându-i cămaşa. Prinţesa scoase un strigăt sălbatic, care, probabil, fusese auzit pană departe. Malko simţi şi el aceeaşi plăcere şi rămaseră aşa, lipiţi, plini de transpiraţie, respirând cu greutate, revenind puţin câte puţin la lumea exterioară.

Când Raga se aplecă să-şi pună rochia, apucă de jos un sac micuţ din piele, pe care i-l dădu lui Malko.

— Poftim, e pentru tine.

Agentul luă sacul, îi desfăcu legătura cu un zâmbet, care pieri instantaneu. Un miros cumplit se răspândea şi văzu înăuntru ceva rotund, închis la culoare.

— E capul lui Habib Kotto! N-a suportat prea bine transportul, comentă negresa.

Stupefiat, închise imediat sacul.

— N-ar fi…

Raga zâmbi dezarmant şi animalic.

— Poţi să-l iei cu tine. Eu am păstrat ce era mai bun….

Motorul avionului „Hercules” se auzi şi o lumină tristă străbătu privirea prinţesei.

— Dacă te răzgândeşti, ştii unde mă găseşti, spuse ea, arătând deşertul care se întindea cât vedeai cu ochii.

Sfârşit.